

ЗАЩО СМЕ ТУК НА ТОЗИ СВЯТ

Борис Димов

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАСТ ПЪРВА

Основания за вярата ми в Бога - невероятни лични преживявания

Спане с отворени очи по време на шофиране

Виждане на ангел-пътеводител

Глас ми прошепна: обърни се назад

Предупреждение при изпреварване

Нощно видение по време на плуване през “ада” към “рая”

Терор в таксито

Чуване на глас от тръба

Допитване до Бога за купуване на хеликоптер

Допитване до Бога за изгубени 200 долара

Как пожелах сериозно преживяване, за да стане истинското ми

обръщане към Бога

На косяк от смъртта

Ангел ме събуди от сън

Как Бог ми нашепна да си излекувам дисковата херния

Чудото с колата

Бог отново се намеси

Как Бог ми помогна в митницата на летище София

Няма да забравя никога предупреждението Му да не хуквам след

топката

Слизане на погрешна гара

ЧАСТ ВТОРА

Какъв е смисълът на човешкото съществуване?

Еволюция или сътворение?

Най-важният въпрос

Какъв е Бог?

Духовната война между доброто и злото - битка за всяка душа

Може ли християнинът да греши?

Може ли да има щастие на този грешен свят?

Спасителният план

Бог ни изпрати Спасител

Възстановителят

Идването на Исус Христос

Изкуплението и спасението на човека
Живата връзка с Исус - път към Вечен живот
Божият печат и белега на звяра
Духът на пророчеството
Ще откажеш ли безплатен билет до Хавай?
Открива ли Бог намеренията Си?
Какво ще последваш - Библията или църковна доктрина?
Могат ли отделните хора да бъдат спасени от греховете си – без
разкаяние и изповядване?
Почивният ден
Аргументи в полза на неделята
Вяра и религия
Отговорни за своя избор
Можем ли да избегнем природните бедствия?
Да скъсаме със света
Бъдещето на света
Белези на истинската църква
Белези на последното време
Второто пришествие и края на земната история
Сила за победоносен живот
Силата на усмивката
Силата на признанието
Силата на търпението
Силата на прощението
Силата на любовта

ЧАСТ ПЪРВА

ОСНОВАНИЯ ЗА ВЯРАТА МИ В БОГА - НЕВЕРОЯТНИ ЛИЧНИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ

Преди да започна, трябва да си призная, че идеята за написването на тази книга не беше моя, а Божия. Въпреки че, същността на книгата е втората част и названието се отнася за нея, реших да включа и моите невероятни лични преживявания, чрез които да свидетелствам за Бог и Неговата пряка намеса в моя живот. Те са живо доказателство - все пак друго е, когато човек чуе нещо за Бога директно от получателя на Божията намеса, който лично е преживял нещо невероятно. А сега бих искал да Ви поканя на едно пътешествие в миналото, за да споделя с вас свидетелствата и виденията, които имах по Божията воля. Аз не зная защо точно на мен се случиха тези преживявания - вероятно, за да ме укрепят във вярата, но съм убеден, че чрез тях Бог спаси живота ми многократно. За тези, които са предубедени към разказите на вярващите в Бога, то си е техен проблем ще кажа само, че ако на някои от тях се бяха случили подобни неща, биха заявили, че това не може да стане без някаква свръх естествена намеса. Затова аз ще бъда само разказвач, а вие сами можете да си направите изводите.

Позволете ми първо да се представя. Казвам се Борис Димов - роден съм в град Добрич през октомври 1941 година. Завърших военната си служба през октомври 1962 година и се върнах в родния си град. Живях там до есента на 1966г, след което се преместих в съседния голям курортен център - Варна. Тук имах прекрасната възможност да се запозная с чуждестранни туристи, от които можах да разбера разликата между живота при "загниващия" капитализъм и този, при "процъфтяващия" комунизъм. Решихме с по-малкия ми брат да се махнем от този "рай" и да потърсим бъдеще другаде. Вече 30 години живея в Америка и едва през 1998 година, когато посетих България за шестнадесети път, Бог ме подбуди да разкажа за свидетелствата си с Него. Затова реших да споделя с Вас основанията за моята вяра в Бога, че каквото Той е направил в моя живот, ще го направи и във вашия, ако му позволите.

През 1964-65 г. работех като шофьор на "Варшава"- пикап в ДЗС гр.Толбухин - сега Добрич. През лятото ме изпращаха да обслужвам курорта на Министерството на земеделието, тогавашния "Фиш-фиш", (сега курорт Албена). Работех от 4 часа сутринта до 9 вечерта само през лятото разбира се. Бях в буйна младост и не знаех да си ценя здравето. След вечеря ходех на танци заедно с курортистите. Лягах си винаги около 1 часа и ставах в 4 сутринта. Това беше истинско разхищение на жизнени сили, но тогава не го осъзнавах. Организмът ми се справяше с тази "трудна програма", животът "на скорост" ми харесваше и никакви тревожни симптоми не ме смущаваха, докато се стигна до

СПАНЕ С ОТВОРЕНИ ОЧИ ПО ВРЕМЕ НА ШОФИРАНЕ

Няколко пъти ми се случваше да заспивам на волана с отворени очи.

През есента на 1965 година ходихме до гр. Русе заедно с домакина бате Марин. Бях изключително преуморен. Надвечер тръгнахме обратно за Добрич през Силистра, където останахме за вечеря. Към 21 часа потеглихме отново. Подхвърлих на бате Марин да ме наглежда, за да не заспя, но след обилната вечеря и полюшван от колата, той задряма след малко. Изкачихме хълма над Силистра и съм заспал и аз. Сънувах, че големият ми брат се жени и излиза от църквата с булката, а аз ги чакам зад волана в бял Фиат. Събудих се пред входа на село Честименско. Стресна ме един прилеп, който прехвъркна пред стъклото на колата, и аз инстинктивно скочих на педалите. Бате Марин се удари на предното стъкло, но за щастие - и главата му, и стъклото на колата излязоха здрави (ако не се смята порядъчната цицина, дала покъсно повод за много шеги). След размяна на обвинения и оправдания тръгнахме отново. Помня само, че се измих на чешмата, за да се разсъня.

Когато изкачихме хълма след селото и преминах безпроблемно острия завой, отново съм заспал. Събудих се в центъра на село Карапелит. Едно куче ми пресече пътя и това ме накара да спра внезапно, но вече по-мекко, защото скоростта беше по-малка. Бате Марин се чудеше, а също и аз, как е възможно човек да спи с отворени очи и същевременно да сънува, докато кара кола. След това продължихме пътуването и пристигнахме благополучно в Добрич. Закарах бате Марин у дома му, прибрах се, паркирах колата на тротоара и си легнах.

На сутринта станах в 7.30 часа и тръгнах за работа. Като видях автомобила, паркиран на тротоара, се изплаших -"Какво търси той тука?". Всичко, което ми се случи през миналата нощ, беше заличено от паметта ми. Едва след десет минути си спомних невероятното нощно пътуване и това ме развълнува още повече. Поставих си един въпрос, на който и до днес не мога да дам категоричен отговор: "Кой е карал колата, докато съм спал с отворени очи?" Как е възможно мозъка да бъде раздвоен, едната част да спи, а другата да е будна и да вижда и шофира?.

Но мога да бъда повече от категоричен за моето

ВИЖДАНЕ НА АНГЕЛ-ПЪТЕВОДИТЕЛ ПРЕЗ КАБИНАТА НА АВТОМОБИЛА

Какво ще кажете, ако видите ангел, стоящ на един метър над кабината на колата ви в хоризонтално положение, усмихнат и пита: "Готов ли си да тръгваме?". Виждах го през покрива на кабината. Той се движеше заедно с колата без да маха криле и приличаше на нарисован силует в бяло.

Как бихте си обяснили това? - някои ще си помислят, че навярно съм имал халюцинации, но уверявам ви - тези "странни неща" не ми се случиха само веднъж, а шест пъти. На седмия - вече не се появи и може би затова се озовах в канавката на село Оброчище, след като съм заспал отново, но този път със затворени очи. Слава Богу не се обърнахме, събудих се от изплашения вик на жената, която седеше до мен, и от ударите с ръка по кабината на притиснатия от щайгите с праскови отзад, бате Марин. Запазих самообладание и продължих да карам по канавката бавно, докато намерих по-малък наклон и там излязох. Не посмях да продължа пътуването, докато не поспах 40 мин, въпреки че оставах само 5 км до крайната цел, понеже ангелът пазител ме бе напуснал.

ГЛАС МИ ПРОШЕПНА ОБЪРНИ СЕ НАЗАД

През 1967 г. работех във гр. Варна, но живеех в рибарското село Казашка Махала на 10 км. от Варна първата спирка по ж.п-линията, но спирката се казва гара Тополи. Там слизах и после се връщах назад 1 км. по линията. Една вечер вълеше дъжд и аз вървах по линията, защото беше кално, обаче вървах по лявата страна. Така, че ако идва влак от зад

да не съм в неговата посока, понеже и те се движът винаги по десните посоки. Винаги, но тази вечер беше изключение аз си вървя спокойно и сигурен, защото съм в левият трак, където може да върви влак само ако идва насреща ми. След около 8м влак идваше отзаде и аз инстинктивно се обърнах и го видях обаче беше далеч около 500м, и е вечер 11 часа и не можех да видя в коя линия. Обърнах се отново в моята посока и си продължих вървежа спокойно. Влакът ме доближава, аз си вървя, защото знам, че той ще мине както винаги по дясната линия. След около 1м, нещо ми прошепна обърни се назад и като се обърнах локомотива беше на 10м зад мен и то в моята линия. За половин секунда изфърчах от линията към канафката като вратар когато се хвърля да спаси дупа. Благодаря на Бога, че ми спаси живота.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ПРИ ИЗПРЕВАРВАНЕ

През зимата на 1969 година вече работех в КЗ "Георги Димитров"-като шофьор в гр. Варна. Изпратиха ме до Горна Оряховица за бутилки въглероден двуокис, необходим за пожарното табло на кораба. Потеглих в 1.30 часа след полунощ и към 4.30 сутринта бях сред опасните завои на Стара планина, при Антоново - Железарци. Времето беше мъгливо и имаше видимост около 10 метра. Застигнах един трактор и дадох мигач да го изпреварвам. Веднага чух глас: "Изчакай!". След две секунди мина кола отсреща. После гласът каза: "Сега можеш!" и аз уверено тръгнах. Така той, ангелът-пазител, който сега беше невидим за мен, ми спаси живота за пореден път.

Имал съм много такива подобни случаи. Имат ли те някакво обяснение за вас? Най-голямото свидетелство в живота ми съм нарекъл

НОЩНО ВИДЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА ПЛУВАНЕ ПРЕЗ "АДА" КЪМ "РАЯ"

Това се случи през лятото на 1972 година, когато решихме да бягаме на Запад с брат ми. През юни той замина за Полша сам, защото на мен не ми разрешиха да напусна страната. Това ме принуди да отида при началника на милицията да искам разрешение, за да замина за Полша. Нямахше причини за отказа, тъй като през 1968 година ходих на екскурзия до Истанбул без проблеми. Молих се на Бог да ми помогне да ме пуснат за да не се налага никога вече да им се моля и да не бъда

зависим от тях. Планът за бягството вече беше направен, но с никого не споделих намеренията си. Говорих дълго със споменатия вече началник и най-накрая ми дадоха разрешение. Като излязох от управлението, погледнах към небето и благодарих на Бога.

След два дни и аз потеглих за Полша, където се срещнах с брат си и прекарахме две седмици заедно на гости у наши близки.

Дойде време да тръгнем за Югославия – намеренията ни бяха да отидем в Италия или Австрия, а не да се връщаме в България. Брат ми се беше отчаял, защото на неговия талон пишеше, до Полша и обратно /само през Румъния/. Аз го окуражих, като го уверих, че унгарците няма да могат да прочетат разпореждането, което беше написано ръкописно на кирилица. Така и стана - на унгарско-югославската граница ни запитаха къде отиваме. Ние им казахме, че се връщаме в София и толкова.

Влязохме благополучно в Югославия. Всичко вървеше отлично. Казах на брат ми че 50% от планът е осъществен, но той добави, че на нас ни трябва 100% - за останалите ще трябва да поразработим - допълних аз. В Белград посетихме един познат сърбин и го попитахме за съвет коя граница да прекосим. Той ни каза, че напоследък и двете западни граници усилено се пазят, поради влизащите нелегално терористи, които поставяли бомби по пазарите и другаде. Това принудило югославското правителство да вземе мерки и затова подсилили охраната на границите. Ако бях на ваше място бих избрал Италия пред Австрия добави сърбина. Оставихме багажа при него и се качихме на вечерния влак за Любляна. Сутринта взехме автобус и се отправихме към залива на Адриатическо море, който разделя Югославия от Италия (днешна Словения). Последните 4 км до залива изминахме пеш. За наша изненада след около половин час пристигнаха две италиански коли. На покрива на едната имаше бързоходна лодка (скутер) - нещо, от което най-много се нуждаехме. Аз бутнах брат си и му казах да ме ощипе – струваше ми се, че сънувам. Както има една поговорка: "Твърде е добро, за да е истина", така излезе и в нашия случай. Не можехме да си обясним как е възможно да се случи подобно нещо, без да сме го планирали и уговаряли. Именно затова брат ми се усъмни и не можеше да приеме, че това е случайност. Аз също не допусках, но не вярвах, че тези хора са шпиони, както мислеше той.

На мен по-скоро ми се струваше, че те бяха побудени от Божия дух да дойдат на това място, където две души се нуждаеха от тяхната помощ. Паркираха колите наблизко до нас, постлаха одеяла, поздравиха ни и седнаха. Поговорихме си около половин час на сръбски и немски, след което те започнаха да свалят лодката от покрива на колата. Аз веднага скочих и се притекох на помощ. Това още повече ни сближи и те ни поканиха да се преместим по-близо до тях. Като че ли ни четяха мислите и знаеха от какво се нуждаем. Затова ни предложиха да се поразходим с тях до Триест (нашата крайна цел). Това вече беше върхът на предизвикателството. Брат ми се изплаши и не искаше да им се доверим. Той се усъмни, че те са завербувани от сръбските граничари да ни вкарат в капан, което аз не допусках. Мъчих се да го разубедея, като му напомних, че те не са сърби или гърци, в които по-лесно може да се усъмни човек. "Италианците, ако не могат да ти помогнат, никога няма да ти попречат."- казах аз. Трима от тях отидоха с лодката до Триест-нашата крайна цел и след около 3 часа се върнаха. Възможно е Бог да ги е вдъхновил да дойдат на това място за да ни помогнат, но като не знаем не посмяхме да рискуваме.

Както и да е, изпуснахме най-добрия шанс. Денят си отиде, а с него и италианците. Наистина трудно беше да си обясни човек, защо тези две семейства ще напуснат своята страна и само на 500 м зад бариерата ще дойдат тук да прекарат своя петък. Това ще остане загадка до края на живота ми. Сега вече, след като пропуснахме най-лесния начин, остана първият вариант - да преминем границата чрез плуване.

Страхът отново ни обзе, пулсът се ускори, също и дишането. Два километра ни деляха от свободата, към която се бяхме устремили. Две опасности стояха пред нас. Първата - ако сърбите ни забележат и хванат, щяха да ни върнат в България. Втората - имаше много акули в морето. Аз обаче не се страхувах от тях, защото си мислех, че те спят през нощта. Докато сърбите и поляците си пускаха гражданите на Запад да събират "зелен" нектар, нашите варвари даваха по три тона говеждо месо за всеки върнат беглец, за да имат безплатни роби за 3 години в затвора.

Към 9.30 часа вечерта коленичихме и се помолихме на Бог да ни закриля, докато стигнем отсрещния бряг с думите:

"Моля ти се, Господи, бъди с нас по време на това тежко изпитание. Кулминационната точка на нашия план за бягството от

комунистическия "рай" настъпи. Моля Ти се помогни ни да стигнем крайната цел. В твоите ръце се оставяме. Нека бъде волята ти. Амин." И така се спуснахме в спокойната вода. Заливът беше добре осветен, затова трябваше да плуваме леко на бруст, без излишни движения и шум. Аз бях по плувки, а брат ми плуваше с дънки, понеже в джобовете му бяха парите и личните ни документи. Малко преди да стигнем до границата, очертана с плаващи 200-литрови, боядисани в бяло варели, брат ми извика: "Спри, че идва катер!" Преряза ме нещо в стомаха. Не исках да знам откъде идва катерът. Помислих си най-лошото, че са ни видели и ще ни хванат. Вдигнах глава нагоре към небето и запитах Бога: "Защо, Боже, допускаш това? Толкова ти се молихме."

Преди да завърша последната дума, чух странен звук и звездното небе рязко се отвори по средата. В същия момент тялото ми се издигна от водата на около две педи. Лежах на нещо като дървена маса, докато траеше видението, бях неподвижен като статуя. Всичко беше жълто оранжево – както небето над залязващото слънце, също и ангелите, само че по-тъмно оранжеви, които летяха с отворени криле, но без да ги махат като, че ли плуваха бавно. Чак след няколко секунди видях близко над мене други два бели ангела. Те държаха завесата, която бяха открили, за да видя шокиращата гледка. Единият от дясната ми страна проговори на родния ми език: "Не бойте се, ни един косъм няма да падне от главите ви. Продължавайте!" И веднага при закриването на завесата, аз паднах във водата. Отново почувствах хладината и се върнах в реалността. Тъкмо се устремих напред и видях, че един военен катер ме осветява, затова спрях да плувам. Същото направил и брат ми, който плуваше на около 20 метра в ляво от мен. Разбрах, че катерът е италиански. След като не ни забеляза, си продължи пътя към базата. Той би ни помогнал дори, но ние предпочетохме да се справим сами. Преминахме очертаната с варели граница и след още 500 м се озовахме на брега пред военно поделение. Излязохме на вълнолома, коленичихме и целунахме дълго мечтаната земя на свобода, като благодарихме на Бога.

Затичахме се по кея, за да се загреем, тъй като треперехме от студ макар, че беше 9 юли понеже бяхме мокри. Пристигнахме до един часови и го попитахме дали това е Италия. Той отговори: "Си.", което значи "Да". Гледаше ни учуден като извънземни и недоумяваше какви са тези спортисти по никое време. След това ние вдигнахме ръце и се предадохме, като казахме, че искаме политическо убежище. Той завъртя

телефона, от караулното помещение излезе офицер с двама войници и ни поканиха вътре. Като видяха, че треперим, дадоха ни по чашка коняк, за да се сгреем и ни облякоха във войнишки дрехи. Разпитваха ни, писаха..., след което извикаха и полицията. Там отново следваха разпити, записки, докато ни заведоха в лагера за бежанци. Пренощувахме в карантинното помещение и на сутринта излязохме на двора. Всички ни заобиколиха и удивени се питаха защо има италиански войници в лагера? Ние им обяснихме, че не сме италианци, а българи, бежанци като тях. Дадоха ни одеяла и чаршафи и ни прикрепиха към осем членната българска група. Разказахме нашата история и слушахме техните. Началникът на склада за дрехи ни каза, че на запад се работи само 5 дни, а вече беше събота и складовете за дрехи бяха затворени. Трябваше да изчакаме до понеделник, за да ни облекат с цивилни дрехи. Тогава зам.началникът ни каза, че ще ни направят входни и изходни карти. Дотогава не трябваше да излизаме никъде.

Тази беше първата ни вечер на истинска свобода, макар и в лагер. А това, че бяхме сред свои, ни изпълваше с надежда и сигурност. Един от българите внезапно извика към групата: "Бързо, бързо, елате всички, „Свободна Европа“ говори за двамата братя от Варна. Настана пълна тишина и всички сушахме с интерес. Казаха, че двама братя от Варна, рискувайки живота си, са преплували залива, за да се доберат до свободата.

На другия ден /неделя/ отидохме на закуска в столовата. Много от емигрантите взимаха за обяд суха храна и след това отиваха на плажа. Посъветваха ни да направим същото, но ние се страхувахме, защото все още не бяхме узаконени. Успяха накрая да ни убедят и... тръгнахме с тях към плажа на Триест. Не можех да повярвам на себе си, че излязохме от лагера, въпреки предупреждението и с риск да загубим емиграцията си. На портала ни опознаха добре и не можеха да ни сбъркат с никого, защото само ние бяхме облечени като войници. Пуснаха ни на своя отговорност. Гледахме като хипнотизирани приказните витрини. Имах чувството, че сме се приземили на друга планета. Тогава разбрах защо комунистите се страхуваха да ни пускат на екскурзии в западни страни.

Докато се разхождах по улиците на Триест, се изплаших, като видях офицер да ми козирува. Мигновено отвърнах на салюта, но се зачудих как е възможно офицер да поздравява войник. Като се обърнах на другата страна, видях двама войници на отсрещния тротоар и

разбрах, че те са отдали поздрав и офицерът им е отвърнал... Така, разглеждайки красотите на града, бавно стигнахме до плажа, където прекарахме деня.

Това беше първият ни ден в западна страна, извън лагера. Вече бях свободен гражданин, макар и във военна униформа. Този ден беше най-въълнуващият до този момент от живота ми. Вечерта, след залез слънце, се завърнахме в лагера и продължихме с разказите и емоциите до среднощ. Нашата история за бягството се оказа най-рискована и емоционална. На другия ден >понеделник> ни облякоха с цивилни дрехи, както обещаха в събота.

В Триест бяхме 48 дни, след което ни прехвърлиха в Латина - на 70 км южно от Рим. Това е нов неголям град, построен по времето на Мусолини. Там останахме около 7 месеца. Работехме по малко само когато италианците ни наемаха. В едно нещо можехме да бъдем похвалени, че през последните 10 години хладилникът за месо се е поддържал предимно от българи. Бяхме си извоювали добър авторитет и ни смятаха за сериозни работници, защото не се напивахме като другите по време на работа. Ако им трябваша 15 души, първо взимаха колкото българи имаше и тогава допълваха с други.

В бежанския лагер ни хранеха и обличаха, а каквото си заработвахме, беше за ежедневните ни нужди. Така започна емигрантският ни живот. Събрани от различни страни, езици, нрави, обичаи, с различни цели и способности, живеехме, работехме и очаквахме своята емиграция за Америка. През есента ходихме на гроздобер, а в Италия има чудесни лозя с много сортове. В тази страна хората не сядат да обядват или вечерят, без да отворят бутилка вино. Това е стара традиция, дори и бедните я практикуват. Като си поръчат обяд или вечеря в ресторант - виното е безплатно.

В Италия зимата е мека и ходехме на работа, а също и на екскурзии до Неапол, Соренто, Рим. Красива страна е Италия, една от трите най-красиви в Европа. Другите две са съседките ѝ Австрия и Швейцария.

След осеммесечно пребиваване в лагера за бежанци - първо в Триест, а после в Латина - заминахме за Америка - мечтата на много хора под слънцето. Тя не излезе, както си я представях, рая на земята, само един от щатите – Хавай -единствено оправдава донякъде това название,

но и там има гробища. А колко по-добре би било да се намерим един ден в Небесния Хавай - Новата земя, където няма да има смърт, нито болести, нито страдания. Наистина ми е много жал, че хората така небрежно и лекомислено се отнасят към живота - този най-важен и най-скъп дар. Може ли да има нещо по-ценно от него? Такива въпроси хората си задават едва когато преживеят някаква катастрофа или голям стрес.

Подобен случай имах и аз, преживявайки истински

ТЕРОР В ТАКСИТО

През лятото на 1980 година, работейки в Ню Йорк като таксиметров шофьор нощна смяна, на път за дома, спрях на светофар на 200 м преди моста за Бруклин. Един младеж ме попита с мимики дали ще го взема до Бруклин. Викнах го до колата, той отвори предната врата и аз го запитах къде по-точно иска да го оставя? Но той блокира, понеже не знаеше английски. Като изневиделица отзад се появи приятелят му и каза: "Само зад моста". Отговорих: "О.К., качвайте се." По-малкият, понеже беше отворил предната врата, влезе и седна до мен, въпреки че в Ню Йорк не е прието пътник да сяда отпред, още по-малко вечер. Другият влезе отзад, както е редно, и потеглихме към моста. Като погледнах в профил младежа, който седна до мен, изтръпнах, защото познах тази физиономия от съня, който ми беше даден 10 месеца порано. Бог ми беше показал всичко това, което имаше да се случи, за да ми спаси живота. Щом навлязох в моста, аз си рекох: "Сега ще се наведе и ще извади пистолета от чорапа". И точно така стана. После младежът опря оръжието в ребрата ми и тогава другият отзад започна да дава инструкции. Предупреди ме да изпълнявам всичко, което нареди, защото иначе е ясно какво ще ми се случи. Допълни, че всичко ще е наред, ако съм послушен.

Според това, което си спомних от съня, приложих го сега като се обърнах назад и дръзко му отговорих: "Напротив, ако изпълнявам каквото искате, тогава ще ви бъда в ръцете и ще може да правите всичко". По-големият отговори: "Имаш ли избор?". Аз му казах: "Да". Той ми припомни за пистолета, попита ме дали съм го видял... "Да, не само го виждам, но и го чувствам на ребрата си" - отговорих аз и продължих "но тук има нещо друго, което ти не виждаш". Той се уплаши и ме попита какво е то. Извиках силно: "Гледай сега!..." и минах от лявото платно в

средата между двете като спрях движението. И му казах: "Имаш 10 секунди да вземеш решение. Давам ти възможност да избягаш, защото сте в капан." Той разбра, че става "горещо" и като видя, че аз задържах движението зад себе си и никой не можеше да мине, излезе без да каже дума. Мина от моята страна и се опита да отвори вратата. Изглежда искаше да преговаря нещо. Интересно ми е защо го оставих да излезе, а не излязох и аз да извикам помощ от колите зад мене. Но аз не разсъждавах, а просто следвах съня. Махнах му с ръка, казах: "Bye-bye" и тръгнах. Но забележете - сега останах с по-малкия, но по-опасен клиент - първо, че е млад и глупав, второ, че е въоръжен. Но вече не аз, а той се страхуваше. Аз бях сигурен, че драмата ще завърши, както в съня.

Като стигнах края на моста, момчето хвана волана на колата и искаше да го извърти надясно. Аз инстинктивно го ударих по ръката и му казах да си гледа пистолета и да остави шофирането на мен. Той се вбеси, че не го слушам и премести пистолета от ребрата на слепоочието ми и заповяда: "Стоп!". Аз казах: "Не сега, после..." и натиснах газта, за да набера необходимата ми скорост.

Той така и не ме разбра какво изговорих, но като че ли предчувстваше какво планувам и за разлика от това, което се случи в съня, си сложи ръцете на арматурното табло. (Предпази се от удара при рязкото спиране). Пътя след моста беше Бруклин-Куинс експресуей, който беше път на колони във въздуха и затова имаше от двете страни стени. Колата се изви напреки на пътя и на 50 см преди стената спря. Престъпникът явно се престори на ударен. Аз минах от другата страна на колата, отворих вратата и го изкарах навън. Наложих се да го поваля на земята (най-вероятно да си е ударил главата на асфалта като паднахме и той изглежда изгуби съзнание или се престори на такъв)... Веднага надойдоха хора от другите коли и попитаха какво става, защо се бием? Обясних, че е бандит и ме заплашваше с оръжие. Тогава един човек (после разбрах, че е полицейски служител) извади своя пистолет и го насочи към него, но младежа лежеше като мъртъв. Това ми се видя някак излишно и аз запитах полицаия защо му насочва оръжие, не вижда ли, че той не мърда. Да, но се оказало, че понякога престъпниците се преструват на умрели и после те изненадват, изведнъж изваждат пистолет и стрелят. Претърсиха все още лежащия в безсъзнание младеж, но не намериха пистолета. После го откриха в колата. Обадиха се по радиостанцията на полицията. Докато тя дойде, те го напръскаха с вода и

го свестиха. аз преместих таксито, освободих едното платно, за да тръгне движението. Полицаите качиха бандита в колата си и аз ги последвах с таксито. Държах ме до сутринта. И там една бюрокрация! Казаха ми, че ще му дадат 2 години.

След 4 месеца го срещнах на улицата, но той не ме позна, защото си бях пунал брада.

Нека все пак да доразкажа как се развиха нещата в съня ми. Там младият бандит не се опря с ръце в таблото и се удари в таксиметровия апарат между очите, като се зашемети. аз грабнах металния държател за стотинките и го ударих в главата два пъти - тогава всъщност той изгуби съзнание. Но това беше единствената разлика. Благодарен съм на Бог, че се погрижи за мен в онази нощ, както и за деня, в който бях предупреден чрез

ЧУВАНЕ НА ГЛАС ОТ ТРЪБА

През 1988 година имах собствен бизнес - занимавах се с продажба на употребявани коли. Купувах ги ударени и ги оправяхме заедно с моя работник, който беше поляк. Един ден чух страшен "писък" на спирачки и си рекох: "Това неизбежно е катастрофа".

Така и стана, удариха се - и аз веднага излязох от гаража, и прибягах през двора между колите до улицата. Там стоях не повече от 3 минути и когато се връщах към гаража, по средата на двора, нещо ме вдърви. Не можех да мръдна дори милиметър. Станах неподвижен като статуя и към дясното ми ухо дойде външен глас "като от тръба". Бащински загрижен, той ми каза на английски: "Come" и ехото го продължи. Повтори първата дума, като към нея прибави още:

"Come. Come out, my son. Come out from this place. This is not the place for you to be. I won't bless you in this business – leave!"

Последната дума беше удължена с ехо като първата.

аз веднага станах отново подвижен и се обърнах надясно да видя тръбата, но нямаше нищо във въздуха. А сега да превода думите на български:

"Ела-приближи се. Излез, сине мой. Излез от това място. Това място, в което си, не е за теб. аз няма да те благословя в този бизнес. Напусни."

Добър съвет ми даде, но не Го послушах и затова после дойдоха загубите една след друга. Като не слушаш, ще носиш и съответните лоши последици внушението прошепна. Изгубих над 26 000\$ за три години, докато се убедих, че вече няма да ме бъде в този бизнес. Ето къде ми беше грешката за изгубването на живата двупосочна връзка с Исус - след тази случка тя изчезна. Свидетелствата продължиха, но намаляха. Изгубих най-ценната привилегия която някога съм получавал Чувствам се като, че ли съм преживял огромен срив.

Може би затова реших да се съветвам с Бог за всяко по-мощно начинание. Така се стигна до моето

ДОПИТВАНЕ ДО БОГА - ГРЯХ ЛИ Е ДА СИ КУПЯ ХЕЛИКОПТЕР

През лятото на 1989 година отидох до Вашингтон на среща на несемейните членове от Църквата на адвентистите от 7-ия ден в Америка. Те се събират всяка година, за да се опознаят с цел евентуално да се стигне до сключване на брак. Един ден, по време на обедната почивка запитах Бога (в себе си - в съвестта си): "Боже, нима би било грях да си купя хеликоптер?" Мечтаех си за малък любителски хеликоптер с пластмасова кабина... едноместните струваха 7000\$, по-евтино от кола, а двуместните - 11000 \$".

Само след 10 секунди дойде отговор (като внушение). Не каза, че е грях, нито пък, че не е. Беше въпрос: "Ако беше Христос на твоето място, щеше ли да си купи хеликоптер?" После добави: "Когато имаш подобни трудности и не знаеш какво решение да вземеш, винаги вземай везните. На едната страна сложи твоето желание (намерение), а на другата - Исус Христос. Винаги ще знаеш какво решение да вземеш - каквото би взел Той в същата ситуация."

На някои хора тези неща ще им се струват несериозни. Нима Бог се занимава с дребнавите ни проблеми? Ще им отговоря простиичко: "Да. Бог се интересува от нас и когато искрено желаем да Му се покоряваме, Той не ни оставя в неведение относно волята Си."

Затова и аз не се поколебах за своето

ДОПИТВАНЕ ДО БОГА ЗА ИЗГУБЕНИ 200 \$

През пролетта на 1996 година ми се изгубиха 200 \$. След основно претърсване на стаята два пъти, реших да запитам гостенката, майката на съквартиранта. Тя ме увери, че не ги е виждала и ми каза: "Защо не се помолиш на своя Бог?" Аз възкликнах: "Как така "моя", Той е на всички!" "Е, да" - уточни тя - "но понеже ти си по-вярващ, може да те чуе". Жената го каза като предизвикателство, подигравателно понеже е невярваща, а аз го приех като добра идея. Казах ѝ: "Браво бе, лелю, ти ми даде отлична идея, точно това ще направя и ще видиш, че ще ми каже".

Отидох в стаята си, затворих вратата, коленичих и се помолих .с думите "Татко, знам, че това е дребна работа, за да Те занимавам, но също така знам, че за Тебе няма малки и големи проблеми. Ако обичаш, кажи ми с две думи къде може да са тези пари? Знам, че не са извън дома. Нека да види и лелята в какъв реален Бог аз вярвам".

Станах и докато отивах в кухнята, отговорът дойде като вътрешен шепот: "Върни се в стаята си. Отвори гардероба и бръкни в торбата с бельото и дрехите за пране, извади пижамата и ще ги намериш в малкото джобче." Уау!"- изкрещях аз със силен глас. Гостенката ме запита: "Какво стана, да не ти каза?". Аз отговорих: " Да, точно така. Ела с мен за свидетел."

Отидохме заедно в стаята, извадих торбата от гардероба, наведох се и извадих пижамата. Посочих към джоба и казах, че парите трябва да са тук. Бръкнах и ги извадих. Жената, учудена, остана безмълвна, като че ли си глътна езика. Сега тя се убеди, че Бог наистина върши чудеса.

Много пъти хора като нея са ме питали от какво зависи чудната намеса на Бог в ежедневието ни?

Забелязахте ли отначало колко твърдо бях убеден и заявих, че Бог ще ми отговори? Апостол Павел казва, че когато искате нещо от Бог, вярвайте предварително, че вече сте го получили и тогава молитвата ви ще бъде увенчана с успех, както стана и с моята.

А сега бих искал да споделя с вас

КАК ПОЖЕЛАХ СЕРИОЗНО ПРЕЖИВЯВАНЕ, ЗА ДА СТАНЕ ИСТИНСКОТО МИ ОБРЪЩАНЕ КЪМ БОГА

На 22 май 1996 година, управлявайки своя "Линкълн" по улиците на Ню Йорк, с мен се случи невероятно събитие. Нещо невидимо влезе в колата през покрива, след което почувствах как проникна в мен и сякаш разтърси цялото ми естество. Стана някаква реакция - едновременно телесна и духовна. Това ме накара да погледна към небето и да кажа: "Господи, чувствам, че губя битката. Не мога да победя себе си. Сега разбирам, че човек не може да се преобрази и да стане в духовен аспект такъв, какъвто иска. Опитвах се два пъти, но нищо не се получи. Мислех си, че когато реша, ще мога да се обърна, но се уверих, че това не зависи от мен, а само от Теб, мили Боже. Ето затова сега се предавам изцяло на Теб! Направи с мен, каквото искаш! Само ми помогни да се родя отново /в духовен смисъл, разбира се/, само ме обърни и Свой ме направи!"

След пет минути паркирах колата на около метър и половина зад един камион. Заклучих я и тръгнах към магазина за авточасти. В това време шофьор на тир правеше маневра и ми извика да се махна от там, защото ще му преча. Влязох обратно в колата, завъртях ключа, но уви, не можа да запали. Обаче аз знаех как да я запала. Лошото е, че направих грешка - не сложих скоростния лост на "паркинг", както обикновено се прави, а на "неутрал". Той имал голям свободен ход и показвал "неутрал", а всъщност бил на скорост, именно затова не е запалил (така е при автоматичната скоростна кутия). Дадох контакт, отворих капака на мотора и с отвертка пуснах ток към стартера, който завъртя и запали. В този момент голямата крепост се понесе към мен и за секунда ме смачка. Успях само да извикам и вече бях притиснат в слабините от двутонната кола.

Опитвах се да викам с немощния си глас. Отсреща идваха две момчета с пикап. Те по-скоро ме видяха, отколкото да ме чуят. Спряха пикапа, единият скочи и дойде до мен да избута колата назад. Аз му казах, че не може защото колата е в движение с малко газ само тялото ми я задържа. Пратих го да отиде вътре и да сложи лоста на заден ход. Като направи това, колата се върна назад и ме освободи от натиска. Паднах на земята и краката ми се разтрепераха и се удрияха един в друг като на парализиран. Много се уплаших.

Някой се обади на Бърза помощ, след 15 минути линейката дойде и бързо ме закара в болницата. Още докато ме свалиха с количката, трима асистенти се хвърлиха върху мен. Срязаха ми ризата и веднага ме поставиха на система, сложиха ми катетър и инжекция. Всичко това направиха в движение за по-малко от минута, вървейки заедно с количката. Закараха ме в някаква стая за изследвания и след около два часа ме качиха на седмия етаж. Вечерта един лекар мина на визитация и ми каза, че съм бил късметлия и утре може да се прибера у дома. За съжаление обаче, през нощта получих вътрешен кръвоизлив, който продължи четири денонощия. Молех се много Бог да не позволява да умра по този начин, като казах: "Господи, не забравяй, че сам пожелах сериозно преживяване. Ти го допусна, но и Ти можеш да ме изцелиш."

Така и стана. Към края на шестия ден ме изписаха, с патерици и с кола се прибрах у дома. Лечението продължи още два месеца. Бях загубил много кръв. След като се възстанових, дойдох в България.

Бог и тук беше близо до мене и по чуден начин ме спаси, когато бях

НА КОСЪМ ОТ СМЪРТТА

Отидох при зъболекаря в гр. Варна, който три години преди това ми прави мост, без да излекува болните ми зъби. Затова сега се наложи да го сваля и да си поправи грешката. Постави ми инжекция с разтвор, към който съм бил алергичен. На излизане от кабинета се разтреперих, пребледнях и докторът ме вкара в другия кабинет, докато се успокоя. Вместо да се съвзема, ми ставаше все по-зле. Започна да ме втриса и веднага се обади на Бърза помощ, (не знам обаче колко бърза е била). Започнах да губя съзнание. В болницата съм паднал на пейката и приятелят ми Димитър Рогов се развикал, че умирам. Едва тогава дошли две сестри и двама лекари. Всички се уплашили, като видели, че имам 42 градуса температура. Знае се, че само бебе до 6м, може да оцелее при такава температура, но за Бога няма невъзможни неща. Веднага ме обвили в мокри чаршафи, за да спадне температурата ми, поставили ме на система и ми били инжекция.

След два часа се събудих. Слава на Бога, оцелях, защото изглежда още не съм свършил своята мисия в земния си живот. Затова трябва да я изпълня защото вяра без дела е мъртва.

Много пъти Бог чрез мен е действал и в живота на мои близки, както в случая, в който

АНГЕЛ МЕ СЪБУДИ ОТ СЪН

През 1987 година брат ми беше пред прага да направи погрешна стъпка. Искаше да влезе в бизнес, в който щеше да изгуби почти всичко. Посъветвах го да не прави това, но той не искаше да се вслуша в съветите ми.

Една сутрин някой ме дръпна за ръкава на пижамата. Изправих се и се уплаших, когато видях до мен да стои ангел. Той ми каза: "Не бой се! Аз съм Божи служител. Кажете на брат си да не прави това, което е намислил. Бог му поставя бариера за негово добро, та да не изгуби и това, което има". Сутринта отидох при брат ми и му казах: "Братко, това не е случайно. Щом Бог се намесва, за да те посъветва чрез мен, значи е много важно. Не упорствай!"

- Затвори вратата отвън, Сатано! - отвърна разярено той.

След половин година чудото отново се повтори, само с тази разлика, че сега ангелът добави: "Той и сега няма да те послуша. Затова му кажи края преди началото: Единадесет месеца ще се мъчи, нито един продукт няма да продаде и ще загуби над 30000 \$!"

Всичко се сбъдна, както ангелът предсказа. Единадесет месеца брат ми се мъчи и накрая фалира. Нито един продукт не продаде и според неговите пресмятания загуби 36000 \$.

В заключение искам да благодаря на Бога за това, че е бил и продължава да е толкова близо до мен, че е избрал да общува с мен по този чуден начин. А на скептиците и на склонните към насмешка, ще повторя да не бързат с отричането и присмиването. Нека да отворят Библията. Там ще прочетат за чудесата, които Бог извършва в живота на обикновените хора, независимо дали ние днес ги приемаме, или не. Творецът присъства в живота на всеки човек по специфичен начин, според волята Си и според силата на нашата вяра. Исус Христос често казвал на дошлите с молба при Него: "Нека ти бъде според вярата!" Едно разбрах, че Бог не ги дава по заслуги тези неща, а по Свое усмотрение.

Нека като учениците Му се молим да ни даде вяра и да помним, че "за Бога няма нищо невъзможно".

КАК БОГ МИ НАШЕПНА ДА СИ ИЗЛЕКУВАМ ДИСКОВАТА ХЕРНИЯ

През февруари 2002 година Бог ми даде следното свидетелство - четири месеца след катастрофата, която направих на 17 октомври 2001 година, дисковата ми херния се влоши сериозно. Ходих на терапия при доктор Русек, много добър специалист, но и той се оказа безсилен в този случай. Вдигна ръце след 11 опита да ми помогне. Влачех си левия крак и с големи болки ходех на работа. Веднъж дори щях да падна, ако не се бях хванал за стълба на един пътен знак.

Като разбрах, че земните лекари са безсилни да ми помогнат, тогава вдигнах глава към небето. Спомних си, че има Един, за Когото няма нищо невъзможно. Молих се с плач да ме излекува, защото болките станаха нетърпими. Благодаря на нашия милостив Баща, че пак се смили и ми каза как да се изцеля. Качих се на своето двуетажно войнишко легло и се спуснах гърбом надолу към пода. Краката ми, прегънати от коленете, бяха на горния етаж. По-тежкият от съквартирантите ми седна върху краката ми, за да не се изплъзвам надолу, а другият стъпи на една пластмасова кутия с единия си крак. Аз се опитах да повдигна кутията, нещо кликна в кръста ми и ме освободи на секундата. Светна ми на очите и се оправих на момента. Славех Бога сутрин и вечер за тази невероятна идея.

ЧУДОТО С КОЛАТА

Докато се бавех с приключването на книгата, поради други обстоятелства, Бог ми даде още едно свидетелство. Сега вече имах и свидетел, тъй като бяхме двамата с брат ми.

Беше 9 юли 2002 година, като се връщахме от Флорида за Ню Йорк. Потеглихме около 18 ч. с Тойота Корола. След 70 мили автоматичната скоростна кутия се счупи и маслото изтече. Беше

блокирала напълно и не можеше да мръдне от мястото. Аз казах на брат ми, че ще трябва да нощуваме в колата, а на сутринта ще потърсим пътна помощ. Ситуацията погледната от човешка гледна точка беше пълна безизходица, обаче аз знаех, че за Бог няма нищо невъзможно. Казах на брат ми, че има само една възможност, ще се помолим на Бог и ако Той пожелае, може да помогне дори и в такава ситуация. Виждате ли каква вяра и пълно упование. Помолих се от дъното на душата си, като признах, че сме напълно безпомощни, но изразих вярата си в неограничените Божии възможности. Хайде обяснете си го сега по човешки, как е възможно счупна скоростна кутия изтекло масло и да стане отново годна да върви. Само не забравяйте, че аз уповах на Този който отвори червеното море за своите избрани и го затвори когато гонителите им навлязоха след тях.

Благодаря, че и този път Бог се намеси и помогна да се върнем обратно до Сейнт Петербург. Пренощувахме в града, след което на сутринта отидохме до бившия ни мотел до морето. Взех си чека за застраховката и се върнахме обратно в града на паркинга, откъдето купихме колата. Десет метра преди мястото, където трябваше да я паркираме, отново блокира и я избутахме на ръце.

Брат ми не можеше да повярва на станалото чудо, също и механикът на другия ден, когато колата не тръгна, докато не сменихме скоростната кутия.

Ако някога и на вас се случи подобно нещо, не се отчайвайте, спомнете си, че има Един, който може винаги да ви помогне. Признайте се за безпомощни, помолете се и вярвайте, че Той, Съзателят на всичко видимо и невидимо, може да ви помогне дори и в момент на пълна безизходица, само ако не се усъмните. Вземете пример от моите случки, аз не съм извънземен.

БОГ ОТНОВО СЕ НАМЕСИ

Това се случи в Сейнт Петербург, щата Флорида, десет дни преди да тръгна за България, около 20 април 2004г. Майката на моя приятел Христо беше дошла на почивка. Той току що беше започнал работа в една банка. На път за работа колата му изгасва на магистралата. Христо се обажда на майка си да дойде да го вземе с нейната кола, за да не закъснее. Тя отишла на мястото и го завела на работа. Оттам Христо

ми се обажда, че майка му е тръгнала към нас и ме помоли да я посрещна, защото не познава града. Аз, разбира се, веднага се отзовах на неговата молба. Отидохме у дома, закусихме и преди да излезем, предложих на брат ми и на нея да станем и да се помолим. Аз изпросих Божията намеса да направи чудо да запали колата, като казах: “ Господи, ти много пъти Си се намесвал в живота ми, като Си ми помагал в подобни ситуации. Моля Те не заради себе си, а заради майката на Христо. Нека и тя да се убеди в какъв реален Бог аз вярвам. Ако обичаш, помогни ни, нека като отидем при колата, да запали и на собствен ход да я закараме на сервис”.

Като пристигнахме при колата, тя влезе и опита да я запали, но не успя. Акумулаторът беше изтощен. Аз върнах моята кола близко до христовата и подадох ток с кабели. Влязох в колата на Христо и се помолих отново. За щастие я запалих и си сменихме местата с майка му. Казах ѝ да ме следва и тръгнахме към сервиса. Четири пресечки преди да стигнем, колата отново изгасна. Аз предложих да я бутам с моята кола, но тя отказа. След осем неуспешни опита да я запали, аз отново се помолих за Божията намеса. Чудото стана и колата запали. Отидохме до сервиса и аз ѝ казах да не изгася мотора. Но след пет минути сама се изключи. Бях почти сигурен, че бензиновата помпа не подава гориво, но повредата се оказа в делкото. Майката на Христо беше възхитена от двукратната намеса на Бога по чуден начин.

КАК БОГ МИ ПОМОГНА В МИТНИЦАТА НА ЛЕТИЩЕ СОФИЯ

На 17.05.2004 г. пристигнах за пореден път на летище София. След като минах паспортния контрол се отправих към митницата. Извиках силно на глас, за да чуят всички, че търся да попълня митническа декларация. Запитах митничарите на коя линия да застана, за да взема документа. Те ме извикаха при себе си, като видяха, че съм сам и се опитаха да ме обвинят, че съм застанал на грешна пътека за контрол. Вкараха ме в тяхната стая и искаха да ми конфискуват парите, като ме обвиниха, че не съм ги декларирал. След 15-минутна словесна война аз им казах, че искам да се обадя на Симеон Сакскобурготски, понеже се познавам с него лично. Мислех да го помоля да дойде на летището и да види сам какви трикове ползват спрямо пътниците нашите мошеници. Изглежда нищо старо не са забравили и нищо ново не са научили. Както

през комунизма, така и днес те отвращават чуждестранните туристи. Който дойде веднъж, обикновено не иска да повтаря поради тази причина.

На моето искане те ми отговориха, че министър- председателят не можел да им се меси. От всичко се виждаше, че те нямат намерение да отстъпят, докато не ми вземат парите – 6000\$. Мина ми през ум да изляза в залата, да се провикна силно към пътниците за помощ – да извикат телевизията, за да види светът сензации – как посрещат пътниците в България.

Тогава си спомних, че има Един, Който може да помогне, когато човек изпадне в безизходица. В съвестта си запитах Бог: „Господи, ще оставиш ли тези кръвопийци да ме унищожат тук?“ Само след 10 секунди митничарите се спогледаха един друг, кимнаха с глава и по необясним начин всичко се промени. Изведоха ме от стаята навън и сами ми попълниха декларацията. Изпратиха ме, като че ли нищо не се е случвало.

Освен 6000\$ в кеш носех и чек за 17000\$ от спечеленото ми дело срещу полицията в Ню Йорк поради тяхната бруталност. На 1 май 1996 г ме арестуваха затова, че съм спрял таксито в автобусното платно, за да слезе клиентът. Те не са разбрали, че колата ми е такси, понеже не беше жълто. Докато ме арестуваха, ми счупиха ребро и се наложи през нощта да ме заведат в болницата, където ми направиха снимка. Останалата част от нощта прекарах в ареста и на другия ден ме освободиха. Дадох ги под съд и след 6 години продължителни дела най-после платиха 27000\$, от които 10000\$ взе адвоката. Парите бяха предвидени да си купя жилище в Добрич.

Благодаря на Бога, че се намесва по чуден начин в живота ми и ме е спасявал в критични ситуации, но понякога и наказва, когато не слушаме.

НЯМА ДА ЗАБРАВЯ НИКОГА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО МУ ДА НЕ ХУКВАМ СЛЕД ТОПКАТА

През лятото на 2004 година на 29 юни, късно следобед, вървейки надолу към центъра по улица “Христо Ботев“ в гр. Добрич, видях деца, които бягаха след една топка. Изведнъж нещо ми нашепна: “Недей да гониш топката, ти си гледай пътя”. Аз , разбира се, приех съвета и даже

го повторих, като казах: “Мен не ме интересува чуждата топка, аз си гледам пътя”.

На практика обаче стана точно обратното. В момента, в който топката ме подмина, аз инстинктивно хукнах след нея, за да им я ритна обратно. Какво лошо има в това?! Не им ли правя услуга? Погледнато от човешка гледна точка изглежда така. Ако не беше предупреждението, нямаше да бъда виновен. Изглежда Бог е знаел, че аз ще се изкуся да ритна топката и затова ме предупреди, за да предотврати страданието ми. Дълго се питах след това, питах и Бог, къде ми беше грешката, че трябваше да платя такава голяма цена. . Резултатът беше трагичен - счупих бедрена става. Аз не осъзнавах дори, че съм сторил нещо грешно. Подобно на това Ева също не осъзнаваше, че яденето на един забранен плод може да се окаже с фатален край. Тук не става дума колко е тежко престъплението, а за неподчинение , омаловажаване на Божието предупреждение - непослушанието е сериозен грях. Ако не бях предупреден нямаше да бъда виновен.

СЛИЗАНЕ НА ПОГРЕШНА ГАРА

Докато се бавех със завършването на книгата, Бог ми даде да преживея още едно свидетелство През втората половина на ноември 2005 година, отидох до гр. Плевен за операция. Трябваше да ми изкарат болтовете от бедрената става. След една седмица, като се връщах обратно към Добрич около 19:20 часа погрешно слязох на гара Синдел вместо на Повеляново - една спирка преди целта. Докато разбере, влакът тръгна и аз се озовах в неприятна ситуация. Оказа се, че друг влак, с който да мога да продължа, няма да мине до сутринта, но това не е всичко. За съжаление нямаше и таксита, нито пък телефон, а да не говорим за хотел - безизходна ситуация. Диспечерът на гарата отказа да ме приюти в офиса си, защото било забранено за чужди лица. Температурата беше 9 градуса под нулата - първият мраз за сезона. Недопустимо бе да осъмна навън. Чакалнята беше неотоплена, напълно отворена и студена, също както навън, без разлика.

Сега бих желал да запитам теб, драги читателю, какво би направил ти в такава ситуация?

Ето защо е добре човек да има някой близък, на когото може винаги да разчита. Не знам кой би тръгнал в 10 часа вечерта с кола от

Добрич до Синдел да дойде да ви вземе, затова и не посмях да опитам, знаейки, че никой не би го направил. Слава Богу, че има един, на когото винаги може да се разчита и че за Него няма нищо невъзможно и Той няма почивен ден. След като разбрах, че нямам изход, спомних си за Него и секунда преди да Го помоля, Сатана дойде с изкусителна съблазън, като ми нашепна да изпитам Господа със следните думи:” Ха сега да те видя, Господи, какво можеш да направиш в такава ситуация на пълна безизходица?” Как така какво? това каквото е правел винаги в подобна ситуация.

Слава Богу аз и сега не се усъмних в моя Татко и прогоних изкушението като казах - марш от тук Сатано, аз никога няма да изпитам Господа, нито пък ще се усъмня в Неговите възможности. Знаех, че дори и в такъв момент няма да ме остави на произвола на съдбата, защото силно вярвам в Него, и още не съм си свършил земната мисия. След 3 часа и половина мръзнене и ходене по мъките, отидох в чакалнята седнах на пейката и се помолих с думите: “Татко, аз не знам защо допусна да преживея това премерджие, но знам, че не мога да осъмна до сутринта навън. Ако обичаш, измисли нещо и ми помогни да преживея тази студена нощ. Аз вярвам, че няма да ме оставиш да загине така безсмислено. След 5 минути /към 10,45/ диспечерът ме покани да вляза в офиса на топло, като ме предупреди, че няма да мога да заспя, понеже е много шумно от радиостанциите. Благодарих на Бога и на диспечера, загдето се смили и ме приюти на топло. След около още половин час дойде една жена, служителка отговаряща за пощата, която се изпраща по влака. Като разбра причината за моето неочаквано гостуване, ми предложи да ми отстъпи своята стая с две отоплителни печки и легло, а тя си отиде у дома в селото. На сутринта дойде за сутрешния влак отново да изпрати пощата. Аз ѝ благодарих както подобава и се качих на влака за Добрич. Благодарих най вече на Бог, че отново намери изход от безизходицата.

Виждате ли как чудно и превъзходно работи Бог с уповаващите Нему вярващи чада? Разбрахте ли защо отново се намеси? Ако вярваме и изцяло оповаваме на Него без да се съмняваме, тогава Той излива щедро своята милост, защото ни обича. Драги читатели ако ви е харесала първата част, то тогава при втората би трябвало да да пеете от радост, защото тя е същността на книгата. Там ще намерите отговор на най важните си въпроси, които ви вълнуват и информация как да си

осмислите живота. Ако искате да получите Божийте благословения, след като я прочетете не я захвърляйте, като прочетен вестник, защото не е, а я дайте на някой ваш близък когото уважавате, като го помолите и той да направи същото.

ЧАСТ ВТОРА

/В тази част от книгата са използвани части и идеи от книгата „Основни учения на Библията“ автор Агоп Тахмисян, изд. „Нов живот“; с позволението на автора/

КАКЪВ Е СМИСЪЛЪТ НА ЧОВЕШКОТО СЪЩЕСТВУВАНЕ?

Безспорно това е най-големият и важен въпрос, който вълнува и тревожи нашият ум през всичките епохи на човешката история. “Може ли някой да избегне смъртта?” - питат някои, като виждат неизбежния цикъл на природата. А вие задавали ли сте си някога тези въпроси?

Спомням си един ден от моето детство, когато бях още на 7 години, преди да тръгна на училище... Седнал съм на коляното на баща си и с онзи първи детски интерес към самия себе си и бъдещето си, го разпитвам:

- Татко, и аз ли ще стана така голям като теб?

- Да, разбира се - отвърна той.

- После ще отида войник. И после?

- Ще станеш мъж и след това - баща и ти ще имаш деца, както всички други.

- Уау!- възкликнах аз и продължих с неуморимото си любопитство.

- После?

- Ще остарееш - отвърна той.

- И след това?

- Ще станеш дядо.

- И после отново ли ще стана бебе? - запитах аз.

- Не. Ще умреш.- каза той

- Как така ще умра?! - възкликнах аз.

- Така, както всички. - отговори той.

- Тогава защо трябва да се ражда човек, след като накрая умира - запитах аз.

- Така е устроен живота, сине - отговори той - ние нищо не можем да променим. Не ми се вярваше, че той говори сериозно. Още тогава този отговор не ми беше достатъчен.- Когато пораснеш, ще ти предложи друга възможност - успокои ме баща ми.Така и стана. Като пораснах, той ми разказа за Бог и Неговия спасителен план и всичко ми стана ясно. Разбрах защо сме тук, защо умираме и какво става след това. Не мога да си обясня, как е възможно аз на 7г възраст да не се примирявам с това, с което светът се примирил и до 70г възраст не могат да видят зад отвъдното, че живота не е само това което те мислят?. След дълго четене и търсене намерих още много отговори, но те от своя страна поставяха нови въпроси... Ето някои от тях: Каква е нашата мисия в този временен земен живот?

Тук може да ни дойде на помощ Библията. Единствено тя дава пълен и точен отговор. **В нея се казва, че този живот е подготовка за бъдещия.**

Ако не вярвате, опитайте се да отговорите сами без Нея и ще се убедите, че е невъзможно да се стигне до правилен отговор по човешки. Много хора си казват, че това не зависи от нас, нищо не можем да променим и... там свършва всичко. **Това, което зависи от Бог за нашето спасение, Той го е направил. От нас зависи само дали ще Го приемем или отхвърлим.** Възможно ли е според вас Творецът на всичко видимо и невидимо да сътвори разумни същества по Свое подобие и да ги остави на произвола на съдбата?.

Не възниква ли отново въпросът: **Защо сме тук и какъв е смисълът да идваме, след като трябва да си отидем? Със сигурност не за да станем тор на земята,** но според света това е крайният резултат, с изключение на един малък %.

Той не би ни създал, ако нямаше смисъл. А той е – да живеем вечно в царството Му заедно с ангелите, но при условие да сме послушни. За съжаление обаче нашите първи родители грешиха и затова станаха смъртни. Благодаря на Бога, че Той не спря до тук и ни

даде втори шанс, да възприемем Неговия спасителен план и да бъдем спасени. Грехът отдели човека от Бога и понеже сам не можеше да си откупи вината, Творецът направи първата стъпка към примирението, но кой от нас е оценил тази Негова жертва. Някой навярно ще кажат, защо трябваше Бог да идва на земята да се ражда като човек, да страда и да умре заради нашето непослушание?. Нали Той е Творецът на всичко, нали няма нищо невъзможно за Него? Защото дори и Той не може да нарушава Собствения Си закон. Понеже заплатата на греха е смърт и ние се самоосъдихме поради грехопадението и без кръвопролитие не може да се откупи". Добре, но Той не е съгрешил, а ние, какво общо има Неговия живот с нашите грехове?. Единствено Неговата жертва може да изкупи греховете на целия свят.

Какво ли не е готов да направи човек, за да подобри битовите си условия в този временен земен живот, който ще свърши така неусетно, а не предприема нищо относно вечната си участ. Не е ли безумие това?! Едва когато наближи краят, тогава започва да се пита: Какъв беше смисълът на тази битка? Цял живот страдания, борби и накрая - смърт! Така трагично и безсмислено завършва живота на всеки, който никога не е потърсил отговор на най-важният въпрос под слънцето - **Защо сме тук на този свят?** Преди 7-8 години една жена ме попита, как е възможно един Бог да може да вижда, да чува, да знае, за всички 6.5 милиарда люде, какво мислят, къде отиват, какво планират, какво правят и т. н. Отличен въпрос, браво- отговорих аз. Грешката е, че ние сравняваме Бог със човека и се опитваме по човешки да си обясним, което е невъзможно, защото Бог не е човек, а милиарди пъти повече. Въпреки всичко ще се опитам по най подходящ начин да ви го изясня отговорх аз. Подобно на вашата логика и аз ще ви задам един контра въпрос и ако можете да ми отговорите правилно, то отговорът ви ще важи и за вашият въпрос . Как е възможно не за Бог, а за едно от Неговите творения - например човека, в който има над 200 милиарда различни клетки, те да комуникират помежду си в пълна хармония и то безпогрешно.

Забелязали ли сте как хората се интересуват от много различни временни и маловажни неща, а не обръщат внимание на най важните, духовните-вечните и се задоволяват с временните. Не знаейки, че може да има и по добро те се хвърлят в луди надпревари с времето към големи и бързи печалби с цената на всичко. Забравяйки, че самите те са временни и уязвими на най различни болести и катастрофи, които могат

да прекъснат живота им всеки момент и да изгубят вечността. Изглежда, че почти всички търсим смисъла на живота на грешно място. Едни го търсят в бизнеса други в политиката трети в образованието четвърти в удоволствията други в спорта, Всеки гледа да заграби всичко каквото му харесва, колкото се може повече и по най бърз начин от живота защото вижда, че е кратък. Това са тези, които са се примирили с краткия земен живот. Исус даде най точния отговор, като каза „**Какво ще го ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си**”?

Много хора обичат да участват в различни състезания, където много участват, а само един печели някой дори понякога отиват до крайност, като рискуват живота си за да спечелят 1 място или рекорд в книгата на Гинес. Колко по разумно би било да се включим в Божията Олимпиада, където всички сериозни участници ще спечелят, независимо на кое място се класират и то не какво да е, а вечен живот.

Животът само в ядене, пиене, работа, спане, секс и задоволяване на други нужди ли се състои? Винаги е имало много велики мислители и философи, изнамерили всякакви сложни логични системи, за да обяснят трудния въпрос за живота. Но докато не разрешат въпроса за смъртта, те няма да имат отговор на въпроса за живота, защото накрая тя отнема всеки живот. Направил го е само Исус чрез Своята смърт и възкресение. **Ако няма да има друг живот, тогава какъв е смисълът на този - да се наказваме 70 - 80 години и да изчезнем в неизвестността като някакви космически едnodневки? Ако нямахме да има изход от смъртта, тогава защо трябваше да има вход към живота? Не се ли губи смисълът? Бог не създаде човека за да умира, а да живее вечно като ангелите, но при условие, че не съгреша. В Библията пише, че гробът не е последната спирка, а временна почивка. Ако беше последна спирка, тогава защо Исус трябваше да умира и възкръсва от мъртвите? Той Го нправи за да ни докаже, че наистина ще има възкресение. Кому е нужна тази, колкото красива, толкова и невероятна история? Кой в това общество (а и в другите преди него) на супер информирани, супер егоцентрични и практични хора, мечтаещи за Супермени и Батмани, които да ги спасяват от собствените им злини и престъпления, ще се обърне към непотъмнялата от времето, простичка и велика истина, че там на Голгота, преди около две хиляди години нашият Небесен Баща се погрижи за нас и ни спаси от греха и от смъртта. И нещо повече - чрез смъртта на Христос Той ни отвори вратата към вечността. Ако не беше дошъл да**

умре за нас, тогава всички ние трябваше да умрем заради своите грехове. Никой от нашата планета не можеше да се спаси за вечен живот. Едновременно с развитието на науката и техниката, за съжаление от друга страна човекът е деградирал в разсъжденията си. Понеже повечето от хората не виждат изхода от смъртта, са се оставили на течението където ги изведе. Затова са си намерили извинение, като си казват никой не се е върнал от там. Ето как Сатана им замъглява разсъжденията и това е поредната Му лъжа. Исус като беше на Земята върна трима души като ги възкреси, един от тях беше Лазар брата на Мария Магдалена, когото Исус възкреси в четвъртия ден, а Бог Отец възкреси Сина Си. Словото казва, че след Исусовото възкресение още 500 души са възкръснали и си отишли у дома за доказателство, че ще има възкресение. Апостол Павел и Апостол Петър също са възкресили мъртви чрез Светия Дух. Това не е ли доказателство? Не знаейки какво да отговори сега, човекът използва съмнението и извинението си, че той не е видял, но това не му пречи да вярва за други неща, които също не е видял. Например радио вълните, ТВ- вълни, космическите лъчи, гама лъчи, бета лъчи, вятъра магнитните вълни и други. Ето и още едно доказателство за деградацията на човешкия разум - пример който вярвам сте чували не веднъж - най глупавият въпрос под слънцето. Кое е първо яйцето или кокошката? Много учени твърдят, че яйцето, тогава възниква въпросът кой го оплоди? Това не е ли равносилно да се запита кое е първо овцата или агнето, майка му или той?. За стария свят е било по трудно да повярват на обещанията, защото тогава още не са имали изпълнени факти, както ние имаме днес от историите на различните народи и изпълнените пророчества и пак не вярваме. **Този временен живот тук на земята е Небесният университет, който не е 5 г, а цял живот. Дипломата му е - визата и билета до Небето, които Исус плати със живота Си и ги дава даром. Наистина звучи невероятно - как е възможно най ценното нещо – вечния живот, да се предлага даром. Този живот е изпита и портала към вечния. В зависимост от това, как ще го преживеем се решава нашата съдба. Ето в какво се отразява необятната любов на Бога да предлага най ценното нещо безплатно, което не може да се купи със всичките пари на света.**

С навлизането в новото столетие света рязко започна да се променя и ние всички сме свидетели на това. От сега нататък природните бедствия ще зачестят. Колко още знамения и катаклизми ще

трябва да преживеем за да можем да се събудим от летаргичния сън, който ни е обладал?

ЕВОЛЮЦИЯ ИЛИ СЪТВОРЕНИЕ

Как е възможно най-висшето творение на Бог, създадено по Негово подобие, да се заслепи дотолкова, че да не вижда колко разумно Бог е направил нашият свят, какъв необикновен порядък съществува във вселената. Навсякъде Той е установил строги и непроменими закони. Възхищаваме се на Неговите пречудни творения. Всичко се движи в строго определен ред. Така също и нашият свят не е оставен без закони за да може живота да протича нормално. Доколко обаче ние се съобразяваме с Неговият Закон - това е отделен въпрос. Не е ли логично да спазваме законите на страната, в която живеем? Така или иначе длъжни сме, за да избегнем наказанията, които могат да последват. Не е ли също логично да спазваме закона на Твореца на целия всемир? Навярно ще кажете държавните сме длъжни да спазваме, за да си спестим неприятностите, които могат да последват. Защото наказанието се извършва в момента, а Божият - можем да нарушаваме, защото наказанието не се изпълнява веднага. От там идват и съмненията дали изобщо ще има възмездие някога. За тези които се съмняват нека прочетът повече истории от миналото в Библията и ще се убедят, защото са вече потвърдени факти и от археологията.

За по-простите неща се приема, че са направени от някого, а за по-сложните понеже не са направени от човек се допуска, че са се самосъздали. Това не е ли още едно доказателство за деградацията на човешкия разум? Обратно на логиката мнение - не ви ли звучи като безумие? Въпреки вече многото доказателства за потопа, повечето от хората продължават да не вярват в сътворението въпросът е защо? Кой създаде въздуха, водата и тревата, морето и небето, светлината и тъмнината. Кой създаде този свят, пълен с изящни цветя, красиви птици и животни шуртящи ручей, прозрачни морета и издигащи се планини? Кой направи земята да ражда храна за всички?. Не намери ли Адам всички необходими за храна растения и плодове готови поникнали, когато се появи на бял свят? Откъде се взеха, значи първо Бог е планивал и създал условия за живот, а след това и самият него, за да може да съществува. Хайде сега да се опитаме заедно да анализираме кое е по логично, да сме творение на някакъв разумен Творец сътворени по

Негово подобие и със сетивни качества подобни на неговите, или някаква издънка на природата?. Дори да приемем второто и то ще ни доведе при първото, защото не е възможно неразумна природа да сътвори разумни творения. Ако пък признаем природата за разумна, тогава значи наричаме Твореца с нейното име. Колкото повече Бог позволява на човека да открива тайните на природата, толкова повече той се отдалечава от Него, като си мисли, че това е плод на неговия труд или случайност, Микросветът също говори за своя Творец и за мъдростта Му. В есето си 'Моят живот и възгледи' физикът Макс Борн пише; 'Атомът и аз бяхме задружни съвсем до скоро. Виждах в него ключ към най-съкровениите тайни на природата и той ми откри величието на творението и на Твореца.' Не се ли вижда и чувства дълбокият и логичен прецизен замисъл и смислов акт на Твореца? Ние не се съмняваме, че всеки предмет има свой създател, свой майстор... например дреха, сграда, маса, хладилник, телевизор, часовник и т.н. Може ли да съществуват творения без творец? Колко повече е необходимо и естествено за целият този свят и цялата вселена да са направени от някого? Обаче за човека атеист, обявил се за невярващ в Сътворението, е необходима далеч по - голяма вяра за да приеме еволюционната теория с нейната, доктрина излязла сякаш от приказките, за "самооживотворяването на неорганичната материя без действието на един разумен фактор" (Агоп Тахмисян, Библейска космология стр. 7), отколкото за приемането на творческия доклад на Библията: "Аз съм Онзи, Който съществува вечно". (Иzx. 3:14); "Той направи земята със силата Си, утвърди света с мъдростта Си и разпростря небесата с разума Си". (Ер. 10:12). След като изследвали последните снимки направени от телескопа Хъбъл учените заключили, че Вселената има най-малко 125 милиарда галактики, като всяка от тях съдържа над 50 милиарда звезди. В деня когато близнаците на Ню Йорк паднаха аз ги нвидях на живо, хората много се изплашиха, едни мислеха, че трета световна война започна, други пък казваха, че краят на света дошъл. През следващите три дни всички църкви бяха препълнени с хора, колкото вътре толкова и отвън. Защо сега, когато се видяха на тясно веднага потърсиха Бога, но както се казва, всяко чудо до три дена и сега не беше по различно, след което отново се оставиха на течението където ги изведе. Вие как мислите ние по различни ли сме от тях?

Не ви ли учудва безгрижието, небрежието и неверието на почти всички хора? Отхвърлянето на Твореца от творението е равностойно на отричането на децата, от родителите си. Както всички ние сме дошли на този свят, чрез нашите родители, така и те, чрез техните, докато се стигне до първите, които нямаха родители. Адам и Ева бяха сътворени от Твореца на всемира. Кой са родителите на Адам и Ева- маймуните ли? Това вече е дъното на човешкото падение, на което ни учи комунистите, от това по ниско не може да се падне. Може ли нормален човек да приеме подобна глупост? Това е поредното доказателство за деградацията на човешкия разум. Ако нашият пра-пра-учител Паисий Хилендарски би живял в наше време и чуеше такива глупости, то без съмнение би се обърнал със своята известна от времето си критика, която използвал спрямо своите сънародници. За тези които не я знаят ще я цитирам : „О ти неразумни, слабоумни и безумни ироде“ казваше Той.- Сигурно не без причина се е обърнал с такава остра фраза, към своите сънародници, а аз само бих могъл да добавя, как ще избегнем Божият съд, ако не се покорим и уважим жертвата Му?. Всеки който се примирява с този кратък и временен живот, а не приема вечния, който Творецът ни предлага, не си използва разума, за което един ден ще отговаря пред Бога. Сега не се ли вижда ясно кои са глупавите, вярващите в Бога или учените, които го отхвърлят? А сега бъдете готови за най шокиращата глупост на Леонардо Давинчи, който твърди, че Исус е бил женен за Мария Магдалена и имал дете от нея. Затова и си позволил да я нарисува на тайната вечеря сред 11те ученика на мястото на най младият Иоан, който свел глава на рамото на Исус. Това не е възможно, защото в миналото жена не можела да влезе дори и за момент сред мъжка компания. Виждате ли фактите, колко активно и успешно Сатана работи, за да обърка човешките мозъци. От тук можем да си извадим заключение.

Някой хора не се съгласяват с това, че ние като творения сме длъжни да се покоряваме на своя Творец. Децата не са ли длъжни да се покоряват на своите родители, войниците на офицерите, работниците на началниците, учениците на учителите? От всички изброени обаче най голямо право би трябвало да има Творецът, защото Той ни е дал живота. Всеки ритъм на сърцето и всяка глътка въздух дължим на Неговата воля. Вместо да Му бъдем благодарни, че не ни е сътворил някой диви животни да се скитаме в студ и мраз по гори и планини, или нищожни

насекоми чийто живот няма никаква стойност, а по Свое усмотрение ни е създал като корона на Своето творение по - Негово подобие. Според мен трябва да Му благодарим, че сме живи и здрави, че можем да виждаме, да чуваме, да мислим, да говорим, да чувстваме, да обичаме, а не да роптаем за някой неща, които Той като, че ли е длъжен по договор да ни ги дава. Дължа да си призная, че Той и така ни дава повече от колкото заслужаваме, ако и да не отговаря на всяка наша молитва. Напоследък разбрах причината, защо сме слаби и се проваляме към изпълнението на Божиите изисквания. Понеже често се увличаме и се опитваме със собствени усилия да преодоляваме и устояваме така както правим за земните си нужди. Обаче за духовните неща нашите сили не са достатъчни, понеже Сатана е по силен от нас, затова и ние се нуждаем от сила по голяма от неговата сиреч-Божията. Това ще рече пълна всеотдайност със 100% упование в Исус, тогава Той излива сила от горе, духовно ни зарежда и става чудото. Искренната вяра приема правдата на Христос, а не своята и грешникът става победител с Христос. Този който се опитва да достигне небето със свои собствени дела ще се провали както евреите. Те разчитаха на собствените си дела чрез пазене на закона и изключвайки Спасителя се провалиха. Вярно е, че човек не може да бъде спасен без послушание, но делата му не трбва да бъдат повод и от самия него. Христос трябва да пребъдва в него да желае и да върши Неговата добра воля. „Когато се хранят от Неговото слово, те откриват, че то е дух и живот. Словото унищожава естественното, земно естество и дарява нов живот в Исус Христос”.ЖИ 391. Това което имах преди 18 години - живата двупосочна връзка с Небето - разговарях като по телефон, само че се осъществяваше мислено. За голямо съжаление изгубих я поради едно непослушание, *за което бях предупреден*. Беше нещо уникално неописуемо с думи - само ако се преживее лично ще може да се разбере. Затова хората на които я разказвам и то вярващи се подсмивват учудено се споглеждат и не вярват, понеже никога не са я преживели лично. Обаче днес вече навсякъде се говори за тази лична връзка с Исус, поне между вярващите. Когато дойдеше въпрос аз отговарях когато можех, ако не можех аз питах и получавах отговор – като съвет. Моето най-голямо учудване е държанието на така наречените вярващи в някои църкви, които дъвчат дъвка в Божият храм и оставят GSM-ите си включени, а юношите скачат, крещят и се боричкат, още и си подсвиркват, във файето на Храма. Бабите пък от своя страна

остават внучетата си да бягат и викат из храма Божий, след което се принуждават да ги гоят и хванат, зада ги пуснат отново. Не мога да си обясня, как е възможно тези християни съвеста им да не ги изобличава, след като минути преди това са се молели за Божийето присъствие и вярват, че Бог ще присъства в тяхната църква, която са превърнали в социален клуб. Ако влязат в православна или католическа църква, ще се осмелят ли да оставят телефоните си включени и юношите им да лудуват така и да гонят децата и внучетата си из залата? Щом се държат като в социален клуб, какво може да очакват? ще пожънат каквото сеят. После се чудят, защо на тях не им се дават подобни преживявания. Те не могат да допуснат, че някой по-нов и по-нищожен от тях, ще може да получи вдъхновение или свидетелство. Може би го виждат като предпочитание от страна на Бога. Аз не мисля, че Бог ги дава като предпочитание по-скоро може би по необходимост, но със сигурност при силна вяра. Докато се съмняват и не се научат да се радват заедно със всички останали, когато някой получи вдъхновение или свидетелство, те никога няма да получат подобни преживявания. Когато аз чуя нещо подобно преживяно от някой брат или сестра преливам от радост, преживявам го заедно с говорителя и славя Бога, защото то служи за насърчение на всички.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ВЪПРОС

Нашата тема сега е - какви практични стъпки трябва да предприема, за да получа спасение и вечен живот? Как трябва да живея?

В Мат. 16:26 Исус открива безсмислието на материалните придобивки, ако човек заради тях изгуби този и вечния живот. Хиляди хора губят живота си от много тичане и ядосване за придобиване на земни богатства. Но идва момент, когато те виждат празнотата на всичко придобито, виждат и духовната си нищета. .Какво да сторим, за да се спасим, за да получим обещания от Бога вечен живот?. Първото условие на Библията е записано в Деян. 2:37,38 - "Покайте се!". Ап. Павел пояснява много добре що е истинско покаяние. Той казва: "Покаянието е скръб по Бога" (2 Кор.7:10), или с други думи, с нашите беззакония ние сме огорчили и наранили нашия Небесен Отец - Бога, и поради това скърбим. Пророк Езекиил в тънкости пояснява що е покаяние в Езек. 36:31 и 20:43.

Истинското отвращение от собствените ни грехове може да бъде предизвикано от влиянието на Св. Дух. Същевременно Той обръща душата към разпнатия Исус, и човек разбира, че неговите нечестия са причината да приковат Исус на кръста.

Втората стъпка след покаянието е изповядване на греховете. Св. Дух подтиква истински покаяният грешник да търси прошка за греховете си. Апостол Йоан (1Йоан. 1:8,9) казва, че Исус е готов да ни прости всички грехове, които изповядваме, и да ни очисти от всяка неправда. За да ни се простят греховете няма нужда да отиваме на Божии гроб или да се самоизтезваме. Ако сме сгрешили нещо, което засяга само Бога, тогава трябва да търсим прошка само от Него. Ако сме засегнали и някой човек, тогава ще търсим прошка от него, а после и от Бога (Яков 5:16).

Когато съзнаваме, че сме онеправдали някого, но не искаме да отидем да търсим прошка, и в същото време продължаваме да се молим, такава молитва няма да бъде чута от Бога. Ние сме длъжни да търсим прошка и да сме искрено решени да не повтаряме грешките си (Пр. 28:13). Дали другата страна ще ни прости - това засяга другата страна, не и нас. Ние сме направили нужното за сдобряване с брата си, но инициативата трябва да е наша, а не да чакаме другия да дойде при нас (Мат. 5:23,24). Ако грехът се повтаря, ще търсим прошка всякога и ще се борим, докато го победим, без да се отчайваме. Ако вината е свързана с материални злоупотреби, загубата трябва да се възстанови (Лев. 6:4,5). Трето: Трябва да вярваме, че Исус е нашият Спасител. Всички наши молитви биха били напразни, ако Той не бе умрял на кръста за нашите грехове (Йоан 3:16; Деян. 16:31). Да повярваш в Христа значи да Го приемеш в сърцето си, в живота си, като свой личен Спасител и да живееш за Него.

Четвърто: Трябва да се "новородим", или да се "обърнем" (Деян. 3:19). В срещата с Никодим, юдейски началник, Исус поясни новородението (Йоан. 3:1-8). То е коренна промяна на стимули, цели и идеали - друга насока на целия ни живот. Пророк Езекиил илюстрира това с особен вид "сърдечна операция" - изваждане на нашето "каменно" сърце и замяната му с "меко" - коренно преобразяване на личността и характера (Езек. 36:26,27).

Последното изискване Словото нарича "освещение", или усъвършенстване на характера (2 Сол. 2:13; 1 Петр. 5:10). Горепосочените

духовни процеси са сравнително кратковременни, но освещението е процес за цял живот. Всеки ден трябва да напредваме, да побеждаваме слабостите си. До последното ни дихание животът ни трябва да е насочен все напред и нагоре.

Но как да сме сигурни, че се движим в правилната посока? За да знаем кой е критерият за добро, право и свято, трябва да се съобразяваме с Божия закон, с Десетте Божии заповеди. Там е пояснено какво Бог смята за право. Не човешките разбирания за право, но Божията мярка! Бог, от Когото очакваме прощение на греховете, спасение, вечен живот и всичко друго, определя кое е право и кое не.

КАКЪВ Е БОГ?

Ако бъдем честни пред себе си, няма как да не признаем, че около нас цари някакъв порядък, който е абсурдно да е дело на случайността.

В Библията четем, че Бог е сътворил всичко видимо и невидимо. Той е Творец и Спасител, Баща и Приятел, Господ и Цар.

И още по-невероятно - Той е едно малко бебе, лежащо в яслите на Витлеем - Младенец, който изплашва един цар. Юноша, който учудва учените, Мъж, който върви по морските вълни като по суша и успокоява бурното море.

Той успява да изцели мнозина от най-различни болести, без да е учил медицина .

Той не взема нито грош за лекуване.

Той никога не е следвал психология и при все това обновява повече съкрушени и наскърбени сърца, отколкото всички лекари.

Той не написва нито една книга и при все това библиотеките не могат да съберат книгите, писани за Него.

Той не съчинява нито една песен, но е вдъхновил теми, мелодии и дори цели оратории – повече от това, което всички поети и композитори някога са писали.

Той не основава нито едно училище, но всички училища, събрани заедно, нямат толкова ученици, колкото има Той.

Той никога не събира армия, не повиква и един войник, нито пък си служи с каквото и да е оръжие, а при все това никои земен

пълководец не е имал толкова доброволци, които радостно да изпълняват заповедите Му.

Той е Изобличителят на всяко зло, което търси жертви в мрака. Той е Примирителят на противоречията в живота. Той е възстановителят на нарушената хармония в теб, в дома ти и в обществото. Той е Целителят на всички болести, недъзи, зависти, омрази, неправди и злини. **Той е Спасителят във всичко. Към Него се отнесоха така, както заслужавахме ние, за да може към нас да се отнесат така, както заслужава Той.**

Имената на отминали човешки величия, на горди държавници от древните цивилизации на Египет, Гърция, Рим и до наши дни са изгрявали и залязвали. При все че времето простира вече почти XX столетия между днешното поколение и сцената на Неговото разпятие, Той все още живее. Цар Ирод не можа да Го убие. Сатана не можа да Го измами. Смъртта не можа да Го надвие. Гробът не можа да Го задържи, защото Той е Бог и човек в едно, една част от триединството на Бога. - Отец, Син и Дух - Светата Троица в три личности, а не в една както мисли света.

Ние сме Негово творение, произведение на изкуството, създадени в Исус Христос. Това не бива да бъде повод за гордост. Наши дела –колкото и добри и постоянни да са, не могат да ни спасят.”Само дрехата, която самият Христос е осигурил, може да ни позволи да се появим в Божието присъствие. В тази мантия, изтъкана на небесните станове, няма нито една нишка на човешка мъдрост. В човешкото Си тяло Христос е изработил един съвършен характер и този характер Той предлага да вмени за нас.”(Елън Уайт, Мараната)

Християните трябва да се пазят от две измами. Първата е, че трябва да добавим нещо от себе си към Божията благодат за спасението ни. Втората е, че свободата в Христос ни освобождава от послушание към Божията воля.

Да, ние сме Негово творение. Да, ние сме ново създание по благодат чрез вяра. Но сме нови създания в Христос “за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим”(Ефесяни 2:10). Означава ли това, че нашите дела са необходима предпоставка за спасението ни? В никакъв случай, но те са нещо присъщо, естествено и необходимо за

спасения човек. Павел апелира за живот, верен на принципите на вярата. Всъщност апостолът казва: "Да, вие сте спасени чрез вяра. Спасени сте чрез безвъзмездната благодат на Бога. Но сте спасени за живот. Опитността на вашата вяра трябва да се движи от вярване към живеене. Трябва да живеете във вашето спасение. Това означава живот на послушание точно по великия пример на Исус Христос, Който се е покорил дотам, че се е смирил до смърт(Филипяни 2:5-12).И нещо повече, вашият християнски живот е ваша лична отговорност; никой не може да го живее вместо вас".

ДУХОВНАТА ВОЙНА МЕЖДУ ДОБРОТО И ЗЛОТО- БИТКА ЗА ВСЯКА ДУША

Тази духовна война между доброто и злото продължава вече 6 хиляди години. Тя се води на и за една единствена територия - човешката душа. Затова невярващите са "бомбардирани" с такива невероятни съблазни и изкушения (богатство, власт, луди и безнравствени развлечения, бързи печалби чрез измама и кражби...). Вярващите също са "атакувани" от толкова изпитания и проблеми, както и от същите изкушения на невярващите, дори и повече. Сатана не се спира пред нищо. Щом не може да те завладее чрез своите примамки, той се опитва да те унищожи по стотици други начини: съсипва ти семейството; отклонява децата ти от добрите пътища като ги превръща в наркомани, самотници, жестоки егоисти; принуждава те поради бедност или слаб характер да вършиш ужасни неща, оправдавайки се, че "обстоятелствата го налагат, че ако не прегазиш, тебе ще прегазят". За него най-голямата победа е да ги накара да похулят Бога, но без да го съзнават и признават... В света е лесно - подменя или смесва християнството с малко спиритизъм, парапсихология, врачки, екстрасенси и всичко това, удавено в материализъм, консумативност и егоизъм, му осигурява милиони и дори милиарди последователи, без да е необходимо те изобщо да вярват в неговото съществуване. Хитро, нали? Особено след като си накарал стотици поколения да свързват думите "дявол" и "сатана" с нелепия образ на окичения с рога и потропващ с копита Луцифер. Кой в днешния компютърен свят ще погледне сериозно на това, кой ще приеме, че злото реално съществува като личност - свръхинтелигентна, супернадарена и познаваща изключително добре човешките слабости ...?

Човешката душа бе добре илюстрирана от Джон Банян като старовременен град със стени и порти, които ние сами отваряме на врага. Поканваме го след като ни е атакувал със своите си изкушения през порта очи, уши, нос, уста, разум, сърце.

Ето как, щем или не щем - всички участваме в тази война - и вярващи и невярващи тук няма неутрален терен. И фронтовете са два Божият и Светският-(Сатанинският).Случва се да преминем понякога на страната на досегашния си противник, но в никакъв случай не оставаме неутрални. Защото дори да не вярва, че злото съществува като личност, човек много добре знае кое е добро и кое лошо. Въпреки, че прилага някакви "съвременни" критерии, според които нямало чисто зло и чисто добро, той никак не се чувства добре като го измамат, окрадат, обезчестят, унижат... пак по тези модерни критерии... И не му е необходимо да знае наизуст Библията, за да научи "златното" правило: Прави на другите това, каквото искаш на теб да ти правят. Според вас добро нещо ли е злото?-неуместен въпрос ще кажат някой, ако беше добро нямаше да се нарича зло. Ако не е добро тогава защо почти всички го практикуват?.

За да добием по добра престава за състоянието на човека в този грешен свят, ще си послужим с едно сравнение: Света ще го сравним с един широк асфалтов път, по който всички обичат да карат, защото е равен въпреки, че завършва с пропаст тоест-гроба. Когато запитам някой защо караш по гладкия път не знаеш ли, че завършва с пропаст? Отговорът е зная, но какво мога да променя, след като той е единствения, пък и лесно се кара по него. **О не приятелю има и друг, но не е гладък и широк, а е тясна планинска пътека по която ще трябва да вървиш. По нея мина Исус, който също умря, но и възкръсна, с което даде пример какво ще стане с неговите последователи. Не искаш ли да го последваш и ти, за да избегнеш съдбата на света?**

Има толкова много неща, които съществуват, независимо дали вярваме в това или не.

Това важи в същата степен, както за вярата в съществуването на Бога, така и за приемане наличието на Неговия враг - дявола. Някак странно е, че човечеството едновременно отрича реалното съществуване на "персонифицираното зло" и същевременно живо се интересува от него... Прегледайте набързо заглавията и съдържанията на

книги и филми само от последните 15 години. Какво ще намерите като основа, като "онова най-важно", около което се завърта сюжетът, и се извлича основната вест, посланието на филма или книгата...? По думите на известен кинокритик "съвременният човек все повече се вълнува от различните аспекти на всевечната борба между добро и зло, между ангели и демони, между верните на Бога и привържениците на дявола". Удивително е това упорито отричане на твърдението, че злото съществува като личност, която е в непрекъсната духовна война с доброто (персонифицирано в личността на Бога). Библията посочва, че тази неизвестна за света война, е започнала преди неговото сътворение. Тя води началото си още от небето, преди Бог да създаде земята и да вдъхне живот на Своето творение. Най- великата личност след Него, всред всички ангели, е бил водачът им - Луцифер (от латински "сияйна звезда") засеняващ херувим, пръв сред тях, властен и авторитетен началник на небесното войнство. Нещо повече - Луцифер блестял с невероятна красота, ум и интелигентност, всички го обичали и му се подчинявали с радост. Ето какво казва Библията за този всеобщ любимец: "Ти си печат на съвършенството, пълен с мъдрост и съвършен по красота... Ти беше херувим помазан,... ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни"(Езек.28:14, 15).

Естествено е в небето, а и във всички, сътворени от Бог светове, т.е. - в цялото творение, да цари пълна хармония. И точно така е било, но се случило нещо, което променило ситуацията... Луцифер вдигнал бунт против Бога?! Следва логичният въпрос: защо точно той? Какво му е липсвало, от какво не е бил доволен в тази всеобща хармония? Преди да отговорим каквото и да било, нека "изслушаме" как Бог обяснява причините на самия бунтовник: "Ти беше съвършен в пътищата си от деня, в който беше създаден, докато се намери беззаконието в теб...Понеже сърцето ти се надигна и ти каза: "Аз съм Бог!"...Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си"(Езек. 28:15, 2)... "А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието... ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!" (Ис. 14:13, 14)

За какво събрание става въпрос? Когато трите личности на Бога се събрали да се съвещават и планират Сътворението на земята и човека, не поканили Луцифер.

Съвсем нормално. Защо трябва да го поканят? - той не е Бог и независимо от високото си положение и авторитет все пак е творение, както всички други ангели.

В него се зародила ревност, недоволство, че са го подценили. Той се обидил и разгневил. Възгордян и заслепен от своята власт и почит, Луцифер започнал да всява сред ангелите недоверие и негодувание към Бога. Използвал дарбите си да всява съмнение в Божия справедлив закон, представял Бог като жесток тиранин и диктатор. Подстрекавал ги към бунт и ги убеждавал, че ако го подкрепят, той ще им издейства свобода и независимост. Искал да основе свое царство независимо от Бога, като им даде неограничена свобода. (Не бих желал дори да си представя Творението, освободено от реда и всички закони - физически, духовни, морални, химически..., чрез които Бог поддържа в равновесие природата и цялата вселена... Такова нещо би било анархия, хаос, а сред тях не би имало живот, защото той също е част от съвършената хармония и порядък, създадени от Твореца.)

Без закон и ред не може да съществува нито правова държава, нито щастливо семейство... Нарушаването им води винаги до конфликти и страдания. Това постигнал и Луцифер. Успял да привлече една трета от ангелското войнство на своя страна. Бил е предупреждаван многократно да се откаже и да поправи стореното. Но той погрешно изтъкувал Божието милосърдие и търпение. Продължил да разнася отровата си сред небесните обитатели и когато чашата на Божието търпение се препълнила, той бил изхвърлен от небето заедно с поддръжниците си. Ето и Божията присъда: "...вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те премахнах отсред огнените камъни, херувиме закрилящ!" (Езек. 28:16)

Енергичният бунтовник не си щадял силите, работил неуморно, обикалял и ходил по други планети да търси още сподвижници, но никъде не го приели, на нито една планета не пожелали да подменят Божието съвършено и справедливо управление с властта на един самозванец, претендиращ за мястото и авторитета на Единствения Творец и Владетел на Всемира. Тогава, като последен шанс, бившият "син на зората" и настоящ противник на Бога (Сатана, дявол), опитал да пробие на нашата планета - Земята. Нейният владетел, човекът, също е бил предупреден, че трябва да внимава и да я пази от посегателства, но Ева се поддаде на изкушението и оттук нататък вече вярвам, че почти

всички знаят какво се е случило... Някой християни тълкуват погрешно
искушението на Ева, като заместват забранения плод със секса, как е
възможно подобно нещо?. Нали затова Бог ги сътвори двама за да се
размножават. Адам и Ева не оправдаха Божието доверие и загубиха
двете най - важни неща, общуването със своя Създател лице в лице и
вечния си живот. Е, ако погледнем в кривото огледало на дявола, можем
да отбележим и това, което новият "княз на Земята" изтъква като
Голямата ни печалба: живот не повече от 70 -80 години, но пък го
живеем, "както ни се иска" (в бедност, или в богатство, но задължително
с големите си "придобивки" – рак, СПИН...и даже още по-големите -
липса на чиста вода, чист въздух, чисти взаимоотношения...), "защото
така ни харесва". В Своето слово - Библията, Бог толкова пъти ни
предупреждава: "Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият
противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне".
(1Петр.5:8); "не давайте място на дявола!" (Еф.4:27); "И така, покорете се
на Бога. Съпротивете се на дявола и той ще побегне от вас!" (Як. 4:7.
Светските хора мислят, че като не са убийци, крадци, мошеници и
пияници значи са добри и безгрешни. Божият закон е духовното
огледало, когато застанем пред него, тогава се виждаме в истинския си
облик. Когато се запознаем с Божият закон, едва тогава започваме да
разбираме колко сме изцапани духовно. Без закона ние можем да
преживеем целият си живот сред света и няма да разберем, че сме
омърсени, защото целият свят е омърсен. Критерият по който да се
сравняваме не трябва да е света, а Исус.

МОЖЕ ЛИ ХРИСТИЯНИНЪТ ДА ГРЕШИ

Да сгреси - да, но не и постоянно да греси. Това е разликата между вярващия в Христа последовател и живеещия за себе си така наречен християнин по традиция. Разбира се, че никой не е застрахован против греха. Той си е в нас, ние се раждаме с него, искаме или не, такова е нашето естество. Незнанието не е извинение за заблудата или греха, ако са налице възможности да узнаем Божията воля. Човек пътува и стига до място, където пътят се разклонява в няколко посоки, а на табелка е посочено накъде води всеки от тях. Ако не прочете указанията и тръгне по път, който му изглежда прав, то колкото и искрен да е, съществува вероятността да се озове на погрешен. Въпросът е след като разберем какви са резултатите от греха, ще си останем ли с него или ще

потърсим изход. Съвсем естествено е и християнина да сгреша. Нали и той е само човек, въпреки че не е нормално, особено за запланувания съзнателен грях. Това вече е съвсем различно. Апостол Павел много силно подчертава, че когато умишлено грешим, отново разпъваме Христос съвсем съзнателно. Ако ние нямаме достатъчно силна вяра в Исус Христос, че Той може да ни опази от съгрешаване, когато изцяло се доверим на Него, не ще бъдем годни за Неговото царство. **Ние не можем да победим греха без Бог, а Той няма да победи греха в нашия живот без нас. Нашето сътрудничество е задължително в плана за спасението, защото е условно, а то е да се новородим и да придобием Христов подобен характер.** Също както Бог воюваше за Своя народ - евреите, които Бе извел из робство от Египет, но не без тяхното пряко участие в битките. Животът на Христовия последовател е както стрелката на компаса - за момент може да се отклони, но веднага пак се връща в нормалното си положение север-юг. Ще приложим още един житейски пример. Християнинът може да го сравним с овцата, а невярващият - със свинята. Локвата с тинята е греха, двете вървят по своя си път. Овцата минава през локвата набързо подхлъзва се и пада, изцапва се, но не остава там. Веднага става и бяга, осъзнава, че се е изкаляла. Свинята от друга страна не пада случайно, а с охота отива и ляга в локвата. Тя не прави усилие да излезе, защото там се чувства щастлива. Намира се в своята естествена среда. Неспасеният човек, подобно на свинята, се валя с удоволствие в греха. Той не знае за последствията и следва временните удоволствия като си казва, така или иначе финалът е един - смърт, гроб. По този начин можеш да различиш подобно на овцата и свинята, кой е Христов и кой принадлежи на сатана. И двамата може да влязат в локвата, но само единият остава там. Грешникът постоанствува в греха, повтаря го. Той намира удоволствие в него. И нали е ограничен в разсъжденията си не мисли за последствията. Напротив християнинът презира греха и се отвръща от него, макар и в момент на слабост да му се е отдал. Той осъзнава, че се е отклонил от правия път и го изповядва. Тогава Исус - нашият изкупител го прощава.

МОЖЕ ЛИ ДА ИМА ЩАСТИЕ НА ТОЗИ ГРЕШЕН СВЯТ

Зависи през какъв фокус ще погледнем на нещата, ще кажат някой. Ако материалните богатства можеха да дават щастие, то тогава всички милионери щяха да бъдат щастливи. След като и цар Соломон,

който е бил най мъдрият и най богатият човек във всички времена, не е успял да намери щастие в това, какъв шанс ще имаме ние? Той е имал всичко, каквото този свят може да предложи и от нищо не лишил желанието на сърцето си. Притежавал 700 легални жени и 300 слугини,неизброими богатства. Търсил щастието във всички сфери на живота, но уви, не го намерил. Търсил го в мъдростта, в удоволствията, в разкоша, във веселбата, но никъде не го намирал. Всичко наричал суета – един вид гонене на вятъра. Знаете ли защо нищо нямало стойност в неговите очи? И аз съм съгласен с Него, защото постигнал всичко,но не след дълго Сам Той е трябвало да си отиде от света, понеже всичко е временно в този земен живот. Ето защо не можем да намерим истинско щастие тук, независимо колко богатства можем да съберем на този грешен свят, където скърбим за изгубени близки, боледуваме, страдаме, ядосваме се, мъчим се - един вид жънем каквото сме посели. Отделени от Твореца щастие не може да има тук на този грешен свят. Тук е възможно да преживеем само временни щастливи моменти. Само в царството Небесно и на новата земя, която Бог ще направи за Своите последователи ще можем да намерим истинско и вечно щастие. Там където времето няма да съществува, нито смърт, нито болести, ни престъпност, ни транспорт, както е сега в Небето. Както Бог и ангелите са вечни така ще бъдат и спасените. Защо хората не обичат да си използват разума, изглежда по-лесно е да не вярваме. Неверието на безумците няма да спре хода на историята, защото тя се движи по нареждане на Твореца. През всички епохи на времето болшинството са били невярващи, но това не осуети Божият план да Си изпълни предупрежденията. Това не трябва ли да ни послужи за урок?

СПАСИТЕЛНИЯТ ПЛАН

Нека разгледаме грехопадението, основен проблем в библейското вероучение. За да бъде разбран добре, нуждаем се от психологичен анализ. Човекът бе създаден в невинност. Бог желаше той да се развие към праведност, т.е. да се срещне със злото, да го порицае и отхвърли със свободната си воля, да има собствено становище против злото. Като морално същество човекът имаше Божия Закон, написан в съвестта си по сътворение. Но за да се изяснят принципите му, той трябваше да бъде приложен към едно конкретно положение и да се

създаде специална обстановка, в която да се провери лоялността към Създателя. Това е именно едно запрещение, описано в Битие 2:15-17:

"...И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото да не ядеш от него, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш."/Битие 2:16-17/ Умря ли Адам в същия ден, когато съгреши? Словото казва, че живя 930 години. Да така е. Въпреки всичко Бог беше прав - Адам наистина умря в същия ден, но не физически, а духовно. Прекъсването на живата връзка с Твореца бе неговата духовна смърт.

В Едемската обстановка бе най-естествено сред хилядите дървета да бъде забранен плодът на едно дърво. Той бе напълно безвреден и за такъв изпит би могъл да послужи всеки плод. Същественото бе да се провери лоялността. Бог предупредил човека, че в случай на нарушение на тази заповед, той ще загуби своето безсмъртие и ще стане смъртен. И въпреки това започна трагедията на човека, описана след няколко стиха - Битие 3:1- 6

"А змията бе най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог бе създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете.

А змията рече на жената: Никак няма да умрете, но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога да познавате доброто и злото.

И като видя жената, че дървото бе добро за храна и че бе приятно за очите - дърво, желателно, за да дава знание, взе от плода му, та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде."

Писанието ни учи, че човекът е направил погрешния избор, използвал е свободата си против Божията воля. Тази стъпка бе фатална и доведе до много тежки последици за човечеството. Най-лошото е, че човекът загуби своята невинност, безгрешното си естество. Сега някой може да си помисли, че тази постъпка на първите хора не е била толкова лоша, че да заслужи такова наказание. Но не трябва да се забравя, че човекът бе създаден с благородни морални импулси без никаква

склонност към зло. Покоряването на една заповед не е изисквало много усилия, така че провинението бе наистина много сериозно. Всъщност по-дълбокият анализ на проблема в библейска светлина показва, че не Бог осъди човека, а той осъди сам себе си - грехът опорочи нравствената му природа. Получи влечение към злото, както преди това имаше склонност към доброто.

Грехът засяга мисленето, чувствата, волята и съвестта на човека. Христос изяснява това в Марко 7:21-23: "Защото отвътре, от сърцето на хората излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумие. Всички тия неща излизат отвътре и оскверняват човека."

Състоянието на човека и неспособността със собствени сили да промени изроденото си естество и да се избави от смъртта е представено в Еремия 13:23 с две сполучливи сравнения: "Може ли етиопянин да промени кожата си или леопард пъстротите си? Тогава можете да правите добро вие, които сте се научили да правите зло."

Нашето положение на паднали, безнадеждни грешници може да бъде сравнено с човек потъващ в движещ се пясък. Той отчаяно се бори само за да потъне по-дълбоко. Като жива бездна пясъкът бавно го поглъща. Той вика за помощ и е осъден на сигурна гибел, ако не дойде помощ отвън, ако някой случаен пътник не му помогне.

И така положението на човека е като че ли съвсем безнадеждно. От една страна, той е наследствен грешник и сам не може да се освободи от лошите си склонности, защото е деградирал физически и духовно, от друга страна, неизбежната последица на такова състояние е смърт, ако някой не помогне - Римляни 5:12: "Защото както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха - смъртта, и по този начин смъртта мина във всички хора, понеже всички съгрешиха."

"Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ"/ Римляни 6:23/.

В това критично състояние на човешкия род Бог се намеси активно, за да спаси човека. Беше изработен и осъществен велик спасителен план, в центъра на който застана Христос, Божият Син. Това именно заяви ап. Павел пред управниците на Ерусалим - "И чрез никой

друг няма спасение, защото няма под небето друго име, дадено между човешките, чрез което трябва да се спасим." /Деяния 4:12/

Чрез Своя живот, разпятие и възкресение Христос проправи светъл път за избавление от греха и смъртта на всеки, който пожелае. **Знаете ли колко струва един грешник в очите на Спасителя? Повече от целия този свят, заедно с всичките му богатства. Толкова, че се съгласи да даде Своя живот, в замяна за твоя и моя, който пожертва за всички нас.**

Драги читателю, историята на човешката раса е безспирна борба между злото, което докарва смърт, и доброто, водещо към вечен живот. Хората винаги са търсели изходен път и освобождаване от веригите. Но общочовешката опитност и Библията ни показват, че ние не можем да се оправим сами, ако не дойде Спасител.

Нека разгледаме сега последователно съставянето, разкриването и осъществяването на грандиозния план за спасяване на човешката раса. Всичко това извърши Божията необятна любов към теб и мен. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот." /Йоан 3:16/ Този стих разкрива дълбочините на тази любов и страдание. Изкупителният план се разгъва постепенно в историческия ход пред човешката фамилия. Първото съобщение е в Едем - Битие 3:15: "Ще поставя и вражда между тебе и жената, между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти смаже главата, а ти ще му нараниш петата."

Бог се обърна тук към змията, с която Сатана си послужи, за да измами човека. В присъдата над дявола беше първото загатване за съществуването на спасителен план и лъч на надежда за падналия човек. В този забележителен стих се говори за "потомъка на жената". Кой е той? Всички родословни таблици в Библията са дадени по мъжка линия. Само тук се говори за потомъка на жената, с което се предсказва свръхестественото зачатие и рождение на Спасителя Исус Христос. Божият Син трябваше да остави небесната слава и да дойде на земята, за да ни помогне. Чрез силата на Светият Дух стана въплъщението на Христос, т.е. Той взе човешка плът и се роди като бебе от Мария.

Когато на Голгота Исус каза "Свърши се", за човешката раса се осигури спасение. На загиващия в "движещи се пясъци" свят, Христос хвърли спасително въже. То е здраво и ръката, която го държи, също.

Обаче състоянието на света е трагично и въпреки всичко не протяга ръка към Спасителя. Днес всеки от нас може да гледа с кураж към бъдещето. Но какво трябва да направим? Да се хванем за това спасително въже с ръката на вярата. Към началника на тъмницата във Филипи апостолите апелираха: "Повярвай в Господа Исуса и ще се спасиш ти и домът ти!" (Деяния 16:29-31).

Чрез вяра и искрено предаване на Исуса получаваме прощение на миналите си грехове и всекидневна сила и благодат за освобождаване от наследени и придобити влечения към злото.

БОГ НИ ИЗПРАТИ СПАСИТЕЛ

Божие Слово ясно говори, че заплатата на греха е смърт. /Римл. 6:23/ Ние всички си я заслужаваме, понеже не сме послушни. Живеем на планета, проядена от греха и това е повече от доказано, защото всички сме жестоко засегнати от последствията - болести, екологични катастрофи, войни, смърт, бедност, глад, страдания... Трябваше всичко това, заедно с нас, да бъде унищожено според закона, действащ в цялата вселена. И тогава настъпи най-великият, най-невероятният миг във Всемира! Точно така, както беше обещал, Бог ни изпрати Спасител, който единствен можеше да заеме нашето място, т.е. - да умре вместо нас, за да продължи живота на Земята. Оказа се, че в безкрайния Космос няма нито едно сътворено същество, което може да направи тази жертва, и нещо повече - тя да бъде приета, да бъде валидна...Ние имаме привилегията да бъдем обичани от нашия Спасител толкова много, че да е готов да умре за нас и да изтърпи на кръста позора и смъртта на всеки, без сам Той да е съгрешил. Той стана мостът между небето и земята, като възстанови връзката между Твореца и творението, която Адам прекъсна при грехопадението.

Христос плати за нашата вина със Собствения Си живот и ни изкупи от греха нека да не забравяме, че изкуплението наистина е безусловно, но спасението е условно, както бе и сътворението дадено на първата човешка двойка. Бог сътвори Адам и Ева, за да живеят вечно, но условно само, ако не съгрешат. Обаче поради непослушанието си те станаха смъртни.

Ако спасението се даваше срещу заплащане, всички които имат пари, щяха да се нареждат на опашки, за да си платят и влязат във

вечността. Понеже Друг плати и го предлага безплатно, затова никой не го оценява и не се интересува от най-ценното нещо – вечният живот. Безплатно е за нас, но на Исус му струваше живота, за да ни го осигори. Бог ни даде непогрешимо доказателство, че ни обича, като въздаде за престъпленията, но не върху нас виновните, а позволи то да падне върху невинния Негов единороден Син. Затова казва Бог, говори на всяко човешко същество:Точно за теб и мен Божият Син се съгласи да понесе този товар от вина; за всички нас. Той порази владенията на смъртта и отвори вратите на Рая.

Възниква един много сериозен въпрос - кой уби Исус? Някой твърдят, че евреите, други казват, че римляните, но за съжаление нито едно от посочените. Фактите говорят друго, че ние всички Го убихме, нашите грехове Го приковаха на кръста.

Христос победи греха със Своята смърт, плати цената за извършеното непослушание, с което и законът се изпълни, и ние бяхме освободени от вина. Кой ще се възползва от този дар? Естествено тези, които оценят Неговата жертва като Го последват и живеят, както живя Исус - в непрестанна връзка с Бога, в постоянно послушание спрямо Неговия Закон, в любов към ближния.

Оставаме ли кормилото на нашия живот в Неговите ръце, или се сещаме за Него, както за резервната гума на колата - само когато ни затрябва?

ВЪЗСТАНОВИТЕЛЯТ

Една от великите надежди на всички християни е надеждата за вечен живот. Без нея какво ни остава? Нима живеем, за да умираме и вечно да гнием в пръстта заедно с животните? Не, нашият край не трябва да бъде такъв. Но този вечен живот не е и безкраен живот тук, в този свят такъв какъвто го познаваме. В никакъв случай. Представете си нашето кратко съществуване - и без това достатъчно трудно - какво би било, ако продължаваше вечно в този си вид...

Дадено ни е обаче чудесно обещание. А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда (2 Петрово 3;13). Вечният живот няма да е вечен тук, на тази грешна земя, но на новата, където ще обитават не грях, не смърт, не грешници, а правда, любов и безсмъртие.

Още от самото начало Бог е действал за осъществяването на тази цел. И точно тук спасителният план е от особено важно значение, тъй като представлява Божието действие за въвеждането ни в тази нова земя. Ето защо спасението включва процес на възстановяване. Бог ни подготвя за новото небе, за новата земя и за правдата, която ще царува там. Подготовката ни започва още тук - на Земята.

Спасителният план осигурява изходен път за всички, които биха пожелали да се възползват от него. Най трагичната и фатална, но все още не финална грешка на човечеството е, че се примирява с този временен земен живот, а не търси изход от окаяното си състояние. **Светият Дух - Третото лице на Божеството действа, за да възстанови у нас изгубеното поради греха вечно царство.**

ИДВАНЕТО НА ИСУС ХРИСТОС

Най-великият Божи дар за човечеството бе идването на Исус Христос на нашия свят (Рождество Христово). Да така е, но какво общо има това с Коледа? Кой е рожденика Христос или Колед, един измислен езически бог.. Ако е Христос, тогава защо се нарича Коледа? Това не е ли обида за Спасителя? Такова ли внимание заслужава Той, да кръстим рождения Му ден с чуждо име?Виждате ли как сляпо хората следват традицията без дори да се запитат защо? Ето какво се получава, когато се смесят християнство с езически традиции. Някой пък твърдят, че някакъв си благородник на име никола обичал да раздава подараци на децата, за което получил титлата Свети Никола или Колю-благородника.За това в негова чест кръстели рождения ден на Христос Коледа, значи той бил по важен от Спасителя. За едно кратко удоволствие, лъжем децата си за да ги направим щастливи временно,че дядо коледа е истински, но не след дълго идва и разочарованието. Като поотраснат разбират,че всичко е било въздух под налягане. И никой дори не се запитва, защо хората си правят подаръци един на друг, а не на Рожденика? Някой навярно ще си помислят, че се шегувам. Съвсем не, тук няма място за шегги. Със Своето рождество, смърт, и възкресение Исус направи най-големият подарък за нашия грешен и окаян свят, като предаде Себе Си за нас и ни откупи от смъртта, която заслужихме ние, като ни даде надежда и втори шанс. Сега Той очаква нашия подарък - да отдадем себе си на Него, както Той отдаде Себе си за нас. Да се посветим изцяло на Него, да признаем жертвата Му, да се кръстим в Негово име,

което означава сключване на завет с Бога. Да го следваме, да живеем за Него, подобно на учениците Му, а не за себе си. Християнството е направило сериозна грешка като е допуснало езическа традиция да влезе в Христовата църква. Исус дошъл в нашия свят не за да го украсява с зелени дръвчета, нанизи от мигащи лампички и най-различни цветни украшения. Той дойде да донесе спасение на грешниците, изцеление за страдащите и живот за мъртвите. Множество свидетели са потвърдили първото му идване. На овчарите от Витлеем ангелът донесъл вест за голяма радост, която ще бъде за всички хора по света. Включително и за тримата мъдреци от изток, които дошли от дълъг път с подаръци да му се поклонят. Идването на Месия (Спасител) беше очаквано от евреите, но те не познаха, че Той е небесният дар за нашия свят.

Величието, значимостта и славата на Витлеем, за съжаление, остават в сянка за света. Раждането на Исус касае цялата вселена и все пак събитията се случват в скромен обор на нашата планета. **Чудото не се е състояло толкова в раждането на дете от девица (макар, че това не е възможно по човешки), колкото в това, че човешко същество е родило Бога.** Божият оживотворяващ Дух станал плът чрез Мария. Самият Творец на всичко видимо и невидимо напусна небесното царство и се въплъти в човек като нас за да можем ние чрез Него да станем Божии синове. Исус бил "Потомъкът" на жената, за който всяка еврейска майка се е надявала, че може да бъде от нея. Той бил изпълнението на пророчествата, дадени от навлизането на греха в Едем чрез свети хора. Като "потомството на Авраам" Той щял да бъде благословение за всички хора на земята. Царският "Потомък на Давид" щял да седи на Давидовия трон завинаги. Той е дошъл като Дете, родено за нас, като Син, Който ни е даден и все пак Неговото име е "Бог могъщ, Отец на вечността, Принц на мира" (Исаия 9:6) Кой може да отрече, че това е най-чудното събитие в земната история - Божият най-велик дар за човечеството? Той е дошъл на света за да бъде по-близо до нас, за да ни покаже Божията любов, за да ни даде вечен живот. Как обаче ние оценяваме този жест от Негова страна? Отлично, добър повод за празнуване напиване гуляене веселие и там свършва всичко.

Какво ли са почувствали ангелите, когато им е било казано, че Този, Който даде трептенето на звездите, блясъка на планетите и сиянието на слънцето, е решил да замени пурпурната Си мантия за едно селско наметало, че Вечният става едно малко дете, че Този, върху Чийто

рамене се крепи Вселената, ще бъде тъй безпомощен, че ще трябва да лежи като малко дете в скута на една жена!

Той беше богат, но заради нас стана беден. Колко беден? Попитайте Мария, Неговата майка. Попитайте овчарите. Попитайте мъдреците, които пропътуваха от Далечния изток, за да Му поднесат своите дарове. Те очакваха да видят в двореца царски син, а намериха едно бедно дете. Той дойде при Своите, но те не Го приеха. Всяка врата беше затворена пред Него, освен тази на обора. Първата нощ, когато се роди на земята, Той лежа на сламено легло при добитъка.

Проверете общинските регистри на градчето, където живя, и вижте, че Той не само не притежаваше чифлици и квартали в града, но нямаше и един сантиметър земя. Той не притежаваше дори лодка, за да прекосява езерото. Нямаше добиче, върху което да язди. Нито свое легло, върху което да спи. Нито гроб, в който да бъде погребан. Той прекосяваше езерото с чужда лодка. Яздеше чуждо добиче и често спеше върху голата земя. Той дори беше погребан в чужда гробница.

Той не пътуваше със специални бързи влакове. Не съкращаваше разстоянията с автомобили или самолети. Той винаги се движеше пеш по стръмните каменисти хълмове на Юдея, докато звездите блестят и трептят в небесата. Необикновен подвиг бе да слезе от Божия престол чак до яслите на обора. От върха на славата до дъното на смирението. От обятията на Бога до нас, грешниците. От величие – в неизвестност. От неизразими богатства – до крайна бедност. От Син – до слуга. Защото Той “Обезслави Себе Си, като прие образ на слуга и стана подобен на човечите” (Фил. 2:7). Той прие човешки образ, за да можем да станем ние Божии синове. Той беше поставил и предначертал една цел:

ИЗКУПЛЕНИЕТО И СПАСЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Начинът, по който Христос избра да изпълни своята цел, беше необикновен. Той не ангажира световната преса, за да настрои общественото мнение в своя полза. Не организира нова политическа партия, която да Го наложи чрез своите агитации и гласове. Не събра силна армия, за да я хвърли срещу по-слаб противник. За постигане на целта Си Той не разчиташе на стратегия и атаки, както направиха Александър, Цезар, Наполеон. За завършване на мисията Си, Той не упова на никаква организация, дипломация, реформация, култура,

възпитание. Той действаше с неща възвисени, но презирани от земните жители: „ИСТИНА, ВЯРА, ПРАВДА, ЛЮБОВ...”

Христос не покани държавниците на конференция. Той не говореше с водачите на народите за граници, не разискваше икономически, политически или стратегически световни проблеми. Той не подписа договори и споразумения за мир, разбирателство, взаимопомощ, приятелство. Вместо това Той разреши веднъж завинаги въпроса за границите, като прогласи, че всички хора, независимо от своя произход, цвят и раса са братя, понеже Бог е техен Създател и Баща. Целият човешки род произлиза от една двойка и има една кръв. И понеже учението Му не признаваше граници, то бързо мина във всички народи и племена по широкия простор на цялата земя, през всички паралели и меридиани. Както слънцето огрява цялата земя, така и Христовото спасително учение осиява всеки човек, който се ражда на земята. Виждате ли Той не основава царството си на базата на сила, както земните царе, а на любов.

Икономическите въпроси Той разреши, като не застана на страната на богатите и способните, не унижи бедния и не презря слабия. Той призова всички. Той събра десниците им, задължавайки първите да служат на последните. Той ги свърза с любовта Си като братя с един Баща. Той не призовава към мир, а сам примири човека с Бога и вложи мир в сърцето на човека, какъвто мир никога в този свят не може да му даде. Той научи всички хора от всички времена, от всички цветове и народи, от всички възрасти и поколения с вяра да произнасят: „Татко наш!”

При идването Си на този свят Христос и за миг не отстъпи от Своята цел. Тя бе ясна и определена. Той не дойде да ни спаси от скръб, защото сам бе “човек на скърби и навикнал на печал”. Той не дойде да ни спаси от изкушения, защото сам “бе изкушаван във всичко като нас”. Той не дойде да проповядва, нито да ни учи, нито да цери. Той не дойде заради някаква временна цел. Всичко това Той правеше, понеже хората се нуждаеха от утеха, помощ, здраве, съвет в живота. Неговата цел обаче беше много по-голяма.

Той дойде не за да покрие чернотата на живота ни, а за да ни избели напълно. Не да ни поправи, а да ни постави на ново място. Поправените неща се продават като стари вещи. Христос обаче не е

търговец на стари вещи. Той не дойде да постави нова крѣпка на стара дреха. Нито пък дойде да разисква с нас нашите зли дела- да слуша нашите несъстоятелни оправдания и извинения. Той дойде, за да промени нашето зло, греховно естество чрез новородение. Исус Христос дойде да се справи веднѣж завинаги с онова нещо, наречено грях, което унищожил Рая на земята и я преобърнал в скръбна долина. Грехът разрушил мира между човека и Бога и изгонил човека от Рай. Хилядолетия изминаха, а мирът е само блян за страдащия човек.

Идването и разпятието на Господ Исус Христос имат една цел, както ни изяснява Библията: “Христос се явил да съсипе делата на дявола” (1Йоан. 3:8), да унищожил греха, да върже и хвърли дявола за цялата вечност в огненото езеро.

Господ Исус дойде, за да имаме ние, хората, живот, и то изобилно(Йоан 10:10). Той дойде да ни освободи напълно и да ни направи нови създания в Бога. Той дойде, за да царува като пълен Победител, а нас да направи граждани на Своего царство, като унищожил сатанинското царство на греха и смъртта.

ЖИВАТА ВРЪЗКА С ИСУС - ПЪТ КЪМ ВЕЧЕН ЖИВОТ

Преди да умре, Исус дава на последователите Си обещанието за Светия дух - “Няма да ви оставя сираци, ще дойде при вас”/ Йоан 14:18/

Исус вече не е тук в плът, но Той е тук в Духа, Който сега е Негов Представител на земята. Светият Дух поддържа живо присъствието на Христос за нас. Ако ден след ден, следваме подтиците на Светия Дух, размишляваме за нашия Спасител и за невероятната Му любов към нас, проявена чрез смъртта Му на кръста, ще получим сили отгоре да живеем така, както желае Бог. Може да бъдем перфектни в дела, но нямаме ли истинска всеотдайна любов и жива връзка лично с Исус чрез Духа, нищо не ни ползва. Може да сме приключили с много лоши навици и въпреки това да не сме истински осветени, защото нямаме личната и жива връзка със Спасителя. Всяка жива връзка с небето става чрез Светия Дух, Той е Божият Посланик и нашият Утешител. „**Когато предадем себе си на Христос, сърцето се свързва с Неговото сърце, волята се слива с Неговата воля, умът става едно с Неговият ум, мислите са доведени под Негов контрол. Ние живеем Неговия живот. Ето какво означава да бъдеш облечен с дрехата на Неговата праведност.**”ПрХр 311ст.

Той ни помага да започнем Вечния живот в момента, когато приемем Исус като наш Спасител. Трябва само да приемем чрез вяра това, което Исус е направил за нас на кръста и истината за празния му гроб. И дарът на вечния живот ще бъде наш, но само ако го приемем.

Президентът на САЩ - Андрю Джексън - оправдал Джордж Уилсън, който бил осъден на смърт чрез обесване за убийство. Но затворникът отхвърлил помилването и настоял, че то не може да влезе в сила, ако не бъде прието. Президентът Джексън се консултирал с Върховния съд и главният съдия Джон Маршал оповестил решението си:

„След като виновният отказва да приеме помилването, то не може да влезе в сила. Джордж Уилсън трябва да бъде обесен.“ Едва ли може да се предположи, че осъден на смърт човек би отказал да приеме помилване, но се случило. Уилсън умрял, защото отказал да приеме помилването.

Подобно на това нашият свят получава помилване от Исус, който плати греховете на всички - даде втори шанс на човечеството. Но ако света откаже да го приеме, тогава Бог не може да го спаси насила, защото ще му отнеме свободният избор. Бог ни предлага вечен живот въз основа на вяра в Исус. Който вярва в Сина, има вечен живот.

БОЖИЯТ ПЕЧАТ И БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

И двата израза в заглавието са взети направо от Библията и са в тясна връзка с въпроса за почивния ден.

Какво представлява Божият печат? В книгата Езекиил 9:1-6 четем: "... Мини през града, през Ерусалим и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават всред него. А на другите рече...: Минете подир него през града, та поразете... но не се приближавайте при никого от ония, върху които е белегът...".

Тази картина представляваше Божията грижа за верните Негови чада, преди да предаде на унищожение нечестивите от еврейския народ. Носителят на "белега" беше в безопасност. Пророчеството се изпълни при нашествието на Навуходоносор II, вавилонският цар. Но Библията говори за едно всесветско дело на "запечатване" на истинските християни преди Второто пришествие. В Откр. 7:1-4 виждаме един силен ангел, който казва на четирите ангела, които възпират войните, да чакат,

докато се постави печата на живия Бог върху челата на служителите Му. Печатът и в двата случая е сложен на челата. Четирите ангела задържат "ветровете", т.е. войните и конфликтите, за да може Бог да привърши спасителното Си дело. Ние живеем във времето, когато Бог запечатва годните за новото Си царство. Слагането печат на челата е символично. Печатът, с който Бог запечатва Своите избраници е Божият закон. Законът беше в сърцето на Исус (Псалм 40:8) и Бог иска да го запише и в сърцата на християните така, че там да се пресъздаде характера на Исус (Евр. 8:10). Божият Дух е, Който извършва това дело днес (Еф. 4:30).

Запечатването означава осветение, и това е вътрешната, същинска страна на Божия печат. Божият печат има и външна, видима страна. В Езек. 20:12,20 Бог заявява, че съботата е белег на осветение и духовна връзка с Него. В четвъртата Божия заповед се намират и трите елемента на един печат, т.е.: името, титлата и територията, а те са: Бог, Създател, (на) "небето и земята". (Изх. 20:11).

Запечатването се състои от христоподобен характер, който се вижда в живота на вярващия, и спазването на съботата като почивен ден. Запечатването започва при обръщането към вярата и трае до смъртта (Откр. 14:12).

Белегът на звяра. Подробности за него намираме в Откр. 13-та глава. Там се говори за два звяра. Кои са те? От 1-ви до 10-ти стихове става ясно, че първият звяр символизира католическата църква, а от 11-ти стих нататък е идентифицирана протестантска Америка, Съединените Щати. В стих 10-ти се казва, че папата ще бъде пленен и убит. Знаем, че папската сила бе сломена от френската революция в 1798 г. По същото време в Америка се основава младата държава (бъдещия втори звяр), характеризираща се с демокрацията и свободата на съвестта. Пророчеството обаче предвижда, че характерът на тази власт ще се изроди, и тя ще започне да говори "като змея", т.е. ще преследва верните на Бога, както е правела това през средните векове римокатолическата църква. Папството, сломено от французите, бе възстановено във Ватикана от Мусолини и за половин столетие пак стана велика сила. Откр. 13:12 предсказва, че САЩ със своя авторитет ще съдейства за възстановяване престижа на папството. През 1984 г. САЩ завърза дипломатически отношения с Ватикана. Раненият звяр оздравя. Без да навлизаме в подробности можем да кажем, че това пророчество предвижда един съюз, обединение на спиритизъм, възродено папство и

отпаднал протестантизъм, което ще наложи "белега на звяра". Успоредно със запечатването на Божиите чада ще се извърши насилствено и налагането на "белега на звяра".

Кой е този "белег на звяра"? Ако печатът на Бога е съботната институция, "белегът на звяра" може да бъде само наложения от папството неделен празник. Това е външната, видимата част на белега, а вътрешната един формален, лицемерен религиозен живот, без освещение на характера, без Божията правда и закон, без Божията сила и вяроност. Неделният ден ще бъде налаган със сила, и тези, които не се съгласят с това, ще бъдат преследвани и наказвани. В края на земната история целият свят ще бъде поставен пред дилемата: "С Божия закон или с фалшивата религия". Откр. 14:9,10 пояснява как Бог ще погледне и накаже онези, които се грижат само за земните облаци, а в Исая 33:16 Библията говори как Бог ще се грижи за онези, които искат да останат верни на съвестта си и на Божия закон. Бог ще снабдява нуждите на Своя народ до пълното му избавление при славното Пришествие на Христа.

Ако днес Му се доверим, можем да очакваме Неговата защита и в края на земната история.

ДУХЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО

Пророческият дар е характеристика на Божия народ. Защо се дава той? Преди грехопадението човекът е имал директна връзка с Бога, но грехът е прекъснал тази връзка. За да може Бог, и в това паднало състояние на човека, да му помага, насочва и пази, сега, след падението в грях, Той употребява пророците като Свои говорители и посредници (Исая 59:1,2; Амос 3:7).

Как става предаването на вестите? В Откр. 1:1,2 е описана много ясно и в подробности веригата, по която се предава едно пророчество: Бог Отец, Исус Христос, който дава пророчеството на ангел, ангелът го пояснява на пророка, и пророкът го съобщава на народа. Тази връзка се осъществява с посредничеството на Св. Дух, третото лице на Бога. В Откр. 1:10 апостолът пише: "... бях в изстъпление чрез Духа...". Под въздействието на Св. Дух, Йоан идва в особено състояние, при което той забравя земните неща и духът му се изостря за небесните. Стиховете в Осия 12:10 и Числа 12:6-8 поясняват как пророкът получава вестите. Това става обикновено по два начина: чрез видения или чрез сънища.

Съновиденията, дадени от Бога, винаги са в унисон с Библията. По-голяма част от сънищата ни обаче се дължат на психологични и физиологични причини, и не са от Бога (Ерем. 29:8, Екл. 5:7). Трябва да внимаваме, понеже и сатана може да ни натрапи своите заблуди чрез сънища.

Във всички епохи е имало пророци - мъже, и жени. Някои са оставили своите видения написани, други не. Според думите на апостол Павел (Ефес. 4:11-13) пророческата служба спомага чрез напътствията на Бога, да се запази единството на вярата, което сатана гледа по всякакъв начин да наруши.

От библейската история научаваме, че в критичните моменти на Божия народ и преди важни събития Бог дава по-големи осветления чрез пророците Си. Преди потопа издига Ной. Преди първото идване на Христос своя глас издига Йоан Кръстител.

В края на 18 и началото на 19 век много изследователи на Библията от различни страни, изследвайки пророчеството за 2300 денонощия от книгата Данаил, стигат до заключението, че Второто пришествие ще стане през 1844 год. Заражда се мощно движение, проповядващо вестта за близкото идване на Исус. В САЩ, където движението придобило особени размери, на 22.10.1844 г. 50 хил. искрени вярващи очаквали Спасителя, но Той не дошъл. Защо? Направените изчисления били напълно верни, но те сгрешили в тълкуването на израза в Дан. 8:14 "светилището ще се очисти". Както видяхме в статията за Изследователния съд, в 1844 г. Исус преминава в Светая светих на небесния храм, а не слиза на земята да унищожи непокаяните се хора и да установи Своето вечно царство, както очаквали тези 50 хиляди души. Това предизвикало голямо разочарование и от тях остава една малка група, която полага основите на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден.

Два месеца след голямото разочарование, Бог издига една жена като Свой служител, който да дава напътствия на Неговия народ - Елена Вайт. Тя е имала 2000 видения, написала е 53 книги и 4500 статии. Родена е в 1827 г. в Горхам, щата Мейн, и починала в 1915 г. За да бъде приета като пророк, тя е била подложена на библейски пророчески изпит. Доказано е, че притежава четирите външни белези на библейския пророк, описани в Даниил 10:8-11,16,17 и в Числа 24:3,4, а те са:

пророкът отначало изгубва своята естествена сила и пада на земята; изпълнен със свръхестествена сила той се изправя; докато има видение, не диша, но пулсът и сърцето му работят; през цялото време на видението държи очите си отворени.

Освен външните белези пророкът трябва да притежава и вътрешни характеристики, а те са: Първо, всичко, което говори, трябва да е в унисон със Словото Божие (Исая 8:20). Второ, да възвеличава Исус Христос, а не себе си (1Йоан 4:1-3). Трето, да има живот морален и съобразен с Христовите принципи (Мат. 7:15-20). Четвърто, пророчествата му трябва да се сбъдват (Втор. 18:21,22).

Елена Вайт отговаря на всички тези външни и вътрешни характеристики. Прочетете която и да е нейна книга и ще се убедите от влиянието, което ще почувствате, че тя е действително Божий пророк. Четейки нейни книги, като "Животът на Исус", "Великата борба", "Пътят към Христа" и др., човек не може да не усети намесата на Божия Дух в живота на тази слаба девойка.

Драги читателю, в тази литература ти ще намериш много ценни и актуални съвети за победоносен духовен живот.

ЩЕ ОТКАЖЕШ ЛИ БЕЗПЛАТЕН БИЛЕТ ДО ХАВАЙ?

В този свят на бързо подменящи се ценности, в който властва временното, нетрайното, все пак има хора, които се вълнуват от вечните неща, търсят смисъла на живота и не смятат, че той е в някакви постоянни прераждания или мистични "сливания" с някакво неясно божество. Те искат да се опрат на нещо сигурно, ясно и стойностно, което не само да удовлетворява умовете, но и да докосва сърцата... И ако търсят искрено, задълбочено и упорито, рано или късно стигат до Разпятието, до кръста, на който увисна Вечната любов. Бог се превърна в мост, свързващ Земята с Небето – единствения път към спасението и примирението ни с нашия Създател. Колко благодарни можем да бъдем за това, че сме осиновени без да имаме някаква заслуга или право да бъдем наследници на Неговото царство!

Ако някой милионер предложи на хората безплатен билет до Хавай /земният рай/, сигурен съм, че никой няма да откаже. Още повече, че пътуването се извършва веднага, а до истинският рай, който е на Небето света отказва, понеже пътуването не се извършва веднага и от

там идват и съмненията дали изобщо ще има такова. Христос предлага безплатен билет до истинският рай, където няма смърт и страдания. Той плати билета до Небето за всеки един, който се покае (т.е. - да се убеди в своята греховност, да пожелае да се промени) и Го последва(т.е. - да извърши тази промяна). Но в началото, преди да поемем този път, за всеки е важно да приеме заместническата жертва на кръста и да разбере, че пътят към спасението му е открит, благодарение на нея. Вместо Бог да наказва нас, виновните, Той намери Друг да плати нашата вина и да ни освободи от нея.

Едва ли е толкова трудно да схванем този удивителен акт на любов и милост, но все пак, за повече яснота, можем да си послужим като илюстрация с една история от миналото.

По време на тежка и продължителна война, разбирайки, че някой изнася секретна информация на врага, един персийски цар свикал своите съветници и военначалници и им заповядал да открият предателя. Всички му се заклели в живота си, че са му верни служители и че сред тях няма такъв...Обаче изтичането на информация продължавало. Тогава царят издал сурова заповед: който се хване в това нарушение, да му се ударят 100 бича с оловни топчета по гол гръб. След известно време, за голяма негова изненада, се оказало, че майка му е предателят! Владетелят се славел със своята справедливост и честност. Той нямал изход от тази ситуация, понеже не можел да отмени заповедта. От друга страна, сърцето не му позволявало да подложи майка си на това тежко наказание, защото то би било непосилно за слаб възрастен човек и щяло да доведе до смъртта ѝ. Любовта му към нея го подтикнала да заеме нейното място, като я освободи от вината. Съблякъл се и сам легнал под бичовете. С това Той се жертвал, като изпълнил заповедта и спасил майка си. Поради същата причина безгрешният Исус седна на подсъдимата скамейка заради всеки един от нас и плати нашата вина на кръста, като ни освободи от греховете. Но това не е просто амнистия. Исус не само ни опрощава греховете, но ни очиства съвършено чрез невинната си кръв за да не сме белязани и да не носим в себе си тази пагубна зараза. Ние ставаме нови хора (новородени), защото само като такива можем да живеем вечно в Божието царство. Това заявява и Христос: "Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство". (Йоан 3:3) Библията подробно и мотивирано обяснява как само и единствено чрез

вяра в Исус Христос можем да приемем тази коренна промяна. "И така, ако някой е в Христос, той е ново създание: старото премина, ето, всичко стана ново!" (2Кор. 5:17)

ОТКРИВА ЛИ БОГ НАМЕРЕНИЯТА СИ И ИЗПЪЛНЯВА ЛИ ОБЕЩАНИЯТА СИ?

Бог никога не е изненадвал човека, винаги го е предупреждавал. Сега ще цитирам 6 те най важни обещания, които Бог е изпълнил в миналото. Информирал дори и разбунтувалите се заедно с Луцифер ангели какви ще бъдат последиците, ако не се покаят, че ще изгубят небесното си жителство - и като отказали, Бог си изпълнил обещанието. Казал на Адам и Ева, че грехът носи смърт и ако съгрешат, ще станат смъртни, и станаха, Предупредил предпотопния свят, че ще бъде унищожен, ако не се покае, и го направил; Казал на Авраам, че най-поқварените за времето си градове Содом и Гомор ще бъдат унищожени, ако не намери праведни в тях, и го извършил; Обещал на еврейския народ, че ще го изведе от робство по чуден начин и че ще ги въведе в "обетованата" земя, и го направил; Обещал на света Спасител, за да го изкупи от греха, и го изпълнил. Сега какво ще кажете, след всички тези най важни факти, има ли място за още съмнения? Остава да изпълни последното Си обещание - да въздаде на всеки според делата му и да унищожи проядената от греха планета заедно с онези, които не повярваха в Него, а на Своите последователи да подари един пресътворен свят, където да живеят вечно. Кога някой печели доверието ни? - естествено когато изпълнява обещанията си и е честен и открит в намеренията си. Щом Библията е Божието откровение за хората, съдържащо Неговите намерения и обещания за техния живот и за бъдещето им, можем ли да твърдим, че Бог застава винаги зад думите Си и не скрива от нас Своите намерения? Нека отново дадем думата на самата Библия: "Наистина Господ Бог няма да направи нищо, без да открие тайната Си на слугите Си, пророците"./Ам.3:7/

Пророците са избрани от Бога. Той им разкрива Своите намерения и предупреждава хората чрез тях, за да ги предпази от погрешни постъпки и действия, от които зависи животът и вечната им участ. Книгите на Стария завет са написани от пророци: Исаия, Еремия, Даниил, Езекил... Библията казва ясно, че Бог..."е говорил от древността чрез устата на Своите свети пророци"/Деян.3:21/ Защо трябва да

вярваме на Библията?. Защото Тя е Божието Слово състои се общо от 66 книги 38 в стария завет и 28 в новия. Писана е в период от 1600г от около 40 души в различни епохи от историята и книгите в Нея са в пълна хармония помежду си, защото авторът е един,- Бог.

КАКВО ЩЕ ПОСЛЕДВАШ - БИБЛИЯТА ИЛИ ЦЪРКОВНА ДОКТРИНА?

Вярвам, че всички добре помним от историята, която учихме в училище, как в средновековието римляните подбудени от Сатана хвърляха християните в амфитеатрите на лъвовете. Въпреки жестоката смърт, те не са се отказвали от вярата си, напротив още повече са се умножавали.

Ужасен от смелостта на християните, Сатана се видял в чудо, след като и смъртта не могла да ги уплаши. Разбирайки, че така не може да унищожи младата Христова църква, той решил да промени тактиката. Спрял да воюва открито срещу тях и решил да ги превземе от вътре. Както гърците като изгубили битката в Троянската война, решили да си послужат с хитрост. Направили голям дървен кон на колела и го подарили на врага като се признали за победени.

В стомаха на коня се скрили няколко въоръжени войници, които през нощта излезли и отворили вратите на града отвътре. Така подготвената от вълн гръцка войска нахлула неочаквано в града и избила изненаданите троянски защитници, които празнували своята победа.. С подобна хитрост си послужил и Сатана, като избрал най-авторитетната и велика личност на Рим - император Константин. Нашепнал му, че уж Бог му говори като му казал, че трябва да стане християнин. За целта го изпратил да отиде при християните с изкусително предложение. Заявил, че Бог му казал да помогне на младата църква.

Християните ликували от радост, че Бог ги посетил чрез най-великата личност на Империята. Най-после край на мъките, си казали. Не подозирайки какво се крие зад изгодното предложение, те се съгласили Константин да стане християнин. Така езическата традиция навлязла в Христовата църква и тя бавно, но сигурно започнала да се отклонява от Божия начертан път. В църквата било въведено поклонение пред идоли. Простият принцип на спасение чрез вяра в Исус Христос бил заменен със сложна система от църковни постановления. Постепенно той прокарал

законали, чрез които накарал християните да приемат някои от езическите празници и традиции на народите, влизащи в състава на Римската империя.

Римляните празнували денят на слънцето (Sunday - сън дей) - първият ден на седмицата (неделя). От начало християните не искали да променят съботата с неделя, но поради натиска от страна на езически Рим, в продължение на няколко години са се празнували и двата дни. Обаче най-после през четвърти век, в 321 година след Христа, Константин с пръстена си официално подпечатал декларация, чрез която неделният ден изместил оригиналния седми ден, който Бог утвърждава като паметник на Сътворението.

Християнската църква тогава като предтекст и оправдание за смяната, на която най-после се съгласила, (заради множеството привилегии и материални облаги) посочила факта, че Христос е възкръснал в неделя и ние, като негови последователи, сме длъжни да празнуваме Възкресението Му. Ако е било заради възкресението, защо е трябвало да чакат 290 г, Не трябваше ли да я сменят веднага? Забележете колко време след Христос променят Събота с неделя? В 321год. Значи до тогава Христовата църква е освещавала Събота. В 325г папа Силвестър обявява неделята за Господен ден.

Бог никога не е променял седмия ден с първия. Той изрично и на много места в Словото Си подчертава святостта на този ден споменат около 100 пъти в цялата Библия като 7 ден и голямото му значение за вярващите хора. Чрез спазването на съботата те изразяват отношението си към Своя Бог, покланят Му се като на Творец почиват си от всичките си трудове, така както и техния Отец си е починал и благословил и осветил този ден. Много хора дори не знаят, че съботата е седмия ден, а мислят че е неделята. За справка прочети Матей28:1ст и Марко 16:2. Ватикана открито призна, че те са сменили съботата с неделя, или по точно езическия рим я смени, а те я наследиха и удобриха. Ако Бог беше сменил съботата с неделя, тогава защо ще казва в **Мат 24:20стих-** **„Молете се гонението ви да не се случи зиме, или в събота“**.

Така Сатана си постигнал целта и отклонил младата Христова църква от Божия път. Не след дълго императорът им отстъпил престола си, част от войската си и ги подкрепил морално и материално. След това той си изместил столицата във Византион, с което градът получил ново

име Константинополис – днешен Истанбул. Новата Християнска църква забогатяла и облечена в слава и авторитет от императора, си извоювала голяма власт. Заслепени от успеха и напредъка лидерите започнали да си обучават свои агенти и ги изпращали да покоряват Европа. От историята знаем, че Ватикана, започвайки да се меси в политическия живот, станала голяма религиозно-политическа сила. Тя е диктувала своята вече променена доктрина по цяла Европа. Така от истинска Христова църква се е превърнала в антихристовата. Започнало времето на тъмните векове гонението на истинските християни. Насилствено задължавали хората да се покоряват на тяхната доктрина, а който откаже - смърт на кладата. Това може ли да се нарече християнство? Христос никого не насилваше. През тъмните векове, в продължение на 1260 години, считано от 538 г.–Григориянски събор до 1798г Рим сега вече "християнски", по исторически данни избил 66 милиона християни и изгорил 4 милиона Библии. Преди няколко години папа Йоан Павел II направи официално извинение по световната телевизия, като помоли народа да прости бруталността на допуснатите грешки от страна на католическата църква в миналото-средновековието.

Едва през 1798 година генерал Бертие от армията на Наполеон пленил папата. Това бе смъртоносна рана, която звярът получи и изгуби силата си, казва пророчеството записано в 13 гл, на Откровението последната книга на Новия Завет - Това обаче не е краят - скоро раната му зарасна и звярът отново се изправя на крака. През 1929 година Мусолини подкрепя Ватикана и тя се изправя на крака. Отново има да играе главна роля на световната арена. Заедно с Америка, Ватикана ще управлява света. Ще преследва истинските християни, както в средновековието, като каже на света, че поради тях Бог наказва земните жители и ще прехвърлят вината от себе си на тях. Не случайно през 17 век възникна протестантското движение, след което се сформира и такава църква. Нейните членове успяха да разберат, че Рим проповядва религия различна от Библията, поради което я забранили да се чете от народа. Така ватикана умишлено е държала човечеството в тъмнина и не му давала възможност да се добере до истината.

Сега като знаем тези исторически факти можем да си обясним защо православната и протестантска църкви се отделили от католическата. За голямо съжаление обаче те отново ще се върнат при звяра и светът сякога ще ги последва казва пророчеството.

Библията ни учи, че християните трябва да следват Христос, а не света, а на практика става точно обратно. Като доказателство ще посоча един пример: на какво основание се извършва кръщението на бебета в някои църкви, след като това не е библейско учение? На колко години беше Христос, когато се кръсти? - като бебе или пълнолетен? Това не е ли отнемане на свободата на личен избор, която Бог е дал на всеки човек?

Библията казва, че кръщението е сключване на завет с Бога. То представлява нашето погребване във водния гроб на това грешно тяло. Излизането от него символизира възкресението на новия очистен човек. Разбира се, не водата ни очиства от греховете, а Божията жертва, но то е символ, че умираме с Христа и възкръсваме с Него. Единствен ходатай между човека и Бог е Христос. На Него лично трябва да се изповядваме, а не на свещеник, казва Словото.

“Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, човекът Христос Исус” 1 Тимотей 2:5

Колко интересно същество е човекът, склонен е да вярва на истории и личности от преди новата ера, а не може да повярва в най-великата Личност, Която разделя историята на стара и нова епоха. Богочовекът Христос постави началото на една нова ера и показа смисъла на живота като даде надежда на този покварен и окаян свят.

Библията казва, че не по наши заслуги ще ни спаси, а по Божия милост. Понеже много ни обича, затова пое нашата вина върху себе си и ни освободи от заслуженото наказание, което е смърт. Даде втори шанс на човека, но за съжаление той не обръща внимание на тази скъпа жертва. Много от така наречените християни не следват Христос, а вещите почитат и обожават повече от Него, като чашата с която пили Той и учениците му и плащеницата, с която било покрито мъртвото тяло на Исус. Обаче, когато се намерят в беда не търсят вещите, а Него защо?

Вече говорихме за свободата на личния избор, сега ще се опитам да покажа колко е лесно човек да се заблуди, в този лабиринт от много различни учения, които твърдят, че се ръководят от Словото Божие. Ако това е вярно тогава защо се получили повече от 3000 хистиянски деноминации. За по добра яснота ще си послужи с едно сравнение. Може ли човек да посещава 2 пъти годишно виш медицински институт и след 6 г да стане доктор или, ако посещава виш институт по право да

стане адвокат?.Тогава как ще е възможно за хората които посещават 2 пъти годишно църквата на великден и на коледа да станат християни и то без да са изучавали Хистовото учение- Библията?,но дори и 200пъти да я посещават годишно, пак не ги прави християнин. Не посещението на църквата ни прави християни, а новородението, покаянието и кръщението, което е сключване завет със Спасителя. На 25 04 2008г разпяти петък посетих варненската православната кат,едрала да видя как се водят службите. Нямаше такава, но това което видях много ме заинтригова.Хората си купуваха цветя и свещи и се нареждаха на опашка за да минат под една витрина в която оставяха цветята, след което завиваха на ляво и отиваха при свещеника да си получат обратно осветеното вече цвете, където пускаха пари и отиваха при иконите да ги целунат и запалят свещ. Те това е религия си казах. Ето защо са много, православните и католиците, защото е лесно. Живей си през цялата година по своему, както намериш за добре и на разпяти петък ще минеш под тази „святая” витрина и си очистен от всички грехове които си сторил и започваш отначало. От това по добре здраве му кажи. На 16 август православната църква празнува възнесението на Дева Мария на небето и хората сляпо следват традицията без да проверят откъде се взе тази теория, след като не е Библейска? Никой не проверява и следва на доверие. Кой има право да добавя човешки измислени истории към Свещенното писание, не е ли забранено това?..Ако ми го докаже някой чрез Библията, ще получи от мен 500лева награда. Ха сега да ви видя братя християни, кой повече си познава учението. Апостол Павел заевява, че няма друго име под небето за спасение, нито друг застъпник освен Исус Христос (Деяния 4;12;-1Тимотей 2;5,6). Много бих искал да разбера откъде православните вземат тези традиции и защо, след като не са библейски, трябва да ходят на гробища за свой близък починал до 40я ден всеки ден. Да подават храна, да пръскат жито, да поливат вино на гроба, да струват 3 дни 9, 20,и 40 раздаване на дрехи, празнуване на много дни на Светии и т. н.Много секти навлязоха в България след 90г, без Правителството да ги контролира и промиват мозъците на младото поколение, затова резултата е болезнен.Сега само ще дам няколко примера, чрез които да покажа фактите, как някой деноминации тълкуват Библията.

Например вероучението на мормоните известни още под името-Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни. Аз посещавах

тяхната църква тук в гр.Добрич няколко месеца. Искан да разбере тяхното учение по отблизо, понеже ми направиха добро впечатление. Те не употребяват алкохол, кафе, табак и др.Обаче се оказало, че никой от миряните не знае доктрините на тяхното учение. Един вид никога не им бе показана –другата страна на монетата, държат ги в тъмнина за да ги манипулират лесно. След като нито веднъж не се спомена нищо по тези техни доктрини, значи ги държат в сянка за да не ги изплашат и изгубят. Ето някои от тях. *Мормоните вярват 1, че Книгата на мормона е по висша от Библията, защото думите в нея са чисти думи. 2. Човек е съществувал заедно с Бог като безсмъртна душа преди да бъде сътворен, 3. Бог бил доволен, когато Адам и Ева съгрешили, защото земята сега щяла да бъде населена. 4. Те трябва да провеждат кръщелни служби за мъртвите в мормонските храмове.5. Исус е бил женен за Мария, Марта и другата Мария при сватбеното тържество на град Кана Галилейска (Журнал на откритията, том 4,стр.259 от Брауън Инг).6.Бракът трябва да бъде подпечатан за този живот и за вечността, В храм на мормоните.7 Има три степени на небе-целестална (за верните мормони),терестална (за мормони, които не са толкова вярващи) и телестрална (за другите, които ще бъдат слуги).8 В крайна сметка цялото човечество ще получи вечен живот, но някои ще станат слуги на другите. Какъв добър Бог-превъзходно, в такъв случай значи няма да има наказание за непокорните, тогава излиза, че Исусовата жертва е била напразно. Това е чисто противоречие на Исусовите думи-Той каза че нищо не чисто и не сигурно няма да влезе в Божието Царство.* Виждате ли какви глупости пишат, техните пророци и апостоли, за които се оказало ,че миряните не знаят действително в какво вярват. Преставяте ли си какво би станало с Небето, ако Бог допуснеше да влязат в Него всички?. Това каквото стана със земята.

‘А сега се пригответе за най шокиращата новина на света, според тълкуването на Библията от апостол Орсон Прат, който се осмелява да каже,че Исус не е роден от Святия Дух. ‘Плътското тяло на Исус е изисквало както майка така и баща. От тук следва, че Дева Мария трябва да е била за определено време законна съпруга на Бог Отец: Ние използваме термина законна съпруга, защото би било богохулство в най голяма степен, ако кажем, че Той я е осенил или родил Спасителя незаконно. Джозеф Филдинг Смит, президент

на 12те апостоли, отрекъл, че Книга на мормона и Библията учат, че Христос е роден от Святия Дух (Доктрини на спасението, том 1 стр 19). Имало и други грехове освен смъртния, които Исусовата жертва не можела да очисти, а самият грешник трябвало да пролее своята собствена кръв. Един вид за по тежък грях трябва да жертваме своя живот, за да го изкупим. Въпреки това аз пак ги обичам, но и ги съжелявам, че не приемат истината. Веднъж промит мозък в една посока, той вече не може да вижда бистро, защото Сатана го е замъглил. Посетил съм в миналото 7-8 различни християнски църкви, но такова глупаво и безумно падение на християнско вероучение никога не съм чувал, това надмина всички допустими граници. Как ли би реагирал някой чуждоверец, ако чуеше такива глупости?, какво ще си помисли за християнството?.Факт,че се боят да го изкарат на яве, доказва тяхното разбиране, че е грешно и за да не плашат хората, го държът в сянка. И това са мисли на техни лидери драги читатели, представяте ли си. Просто не мога да повярвам тези хора да са нормални. Аз ви давам фактите, а вие сами отсъдете за себе си на чий дух са биле, като са писали тези глупости. Бих желал да чуя откъде ги вземат нека да кажат. Тук няма място за съмнение,техни истини ли са това или не, понеже данните са взети от техни книги, както виждате посочени са имената на книгите и страниците. Очевидно който го е писал е имал достъп до тази скрита информация. Ако наистина вярват в това тогава защо го крият?, на това искам сами да си отговорите.

МОГАТ ЛИ ОТДЕЛНИТЕ ХОРА ДА БЪДАТ СПАСЕНИ ОТ ГРЕХОВЕТЕ СИ – БЕЗ РАЗКАЯНИЕ И ИЗПОВЯДВАНЕ?

Библейски отговор: Деяния 16:30,31 ; 3:19,20

Отговор на мормоните

Брайън Йънг, вторият президент на мормонската църква, казва: „Нека да направя едно предложение. Предположете, че вие сте намерили своя брат в леглото на вашата жена и сте ги пронизали с копие, вие ще бъдете оправдан, а те ще изкупят своите грехове и ще бъдат приети в царството на Бога. Аз веднага бих постъпил така в подобен случай и при подобни обстоятелства аз не

бих имал съпруга, която да обичам толкова много, че да не понижа сърцето ѝ с копие, и аз го бих направил с чиста съвест...

Няма мъж или жена, които да нарушават законите на заветите направени от техния Бог, и да не се изисква да платят дълговете си. Кръвта на Христос никога няма да изтрие това, вашата собствена кръв трябва да ви изкупи...”(Журнал на проповедите, том 3; стр. 247)

Какво ще кажете за настоящето? Джоузеф Филдинг Смит, официален историк на мормонската църква в последните години, казва:

„Но хората могат да извършат някои тежки грехове, които ще ги поставят извън обсега на изкупуващата кръв на Христос...Следователно тяхната единствена надежда е да проляят своята собствена кръв за изкуплението...”(Учения на спасението, том 1, стр 134, 135, Джоузеф Филдинг Смит)

Означава ли това, че кръвта на отделния човек трябва да бъде пролята? За съжаление според него точно това означава. Може ли да се нарече такова учение християнство?—то поскоро звучи като съдизъм. Бих искал да знам от коя библия са ги чели тези глупости, или това са лични техни виждания?.

Трябва да ви призная, че се изплаших, като четях тези изказвания на този апостол Орсон Прат Джоузеф Филдинг Смит и на Брайън Йънг, който също потвърждава неговите идеи и не посмях да продължа да описвам техните глупости за да не изплаша и вас драги читатели. Виждате ли колко е лесно, дори и учени да бъдат оплетени в мрежите на Сатана до такава степен, а какво остава за обикновените неосведомени миряни. Не съм срещал по осакатено вероучение от това до сега.

Например Свидетелите на Йехова, с които изучавах 4м Словото Божие като бях още на Флорида. Трябва да си прзная, че останах с много добро впечатление от тях, като хора много топлосърдечни и дружелюбни, но за голямо съжаление и много объркани горките. Аз не ги обвинявам, а просто ги съжълявам, много ги обикнах и ги уважавам, но немога да им помогна, защото са с предубеждение. Не приемат какво казва Библията, а както им я талкува главната квартира от америка. Те твърдят, че Бог няма да унищожи земята, а само грешниците.Тогавя защо Бог ще говори за пресътворяване на земята. Нека тези които искат да се убедят сами, да отворят своята Библия и видят какво казва 2 птрово 3гл

би7ст, от Откр. 21г 1ст и 66гл:22ст, от книгата на Исаия. На трите места се разбира че Бог ще унищожи тази грешна земя заедно с атмосферата и ще направи нова Земя и ново Небе, защото старите ще изгорят. Ако няма да я унищожи, тогава защо ще прави нова? Всички християни признават, че Исус е казал да правим причастие, а почти никой не го прави като Него, къде остава другата част- миенето на нозете?

Стражева кула е написала и продала над 850,000 копия на книгата „the finish mistery” между 1917-1920г. Тази книга е твърдяла, че второто идване на Христос е станало в1874г,а възкресението на праведните в1878г. **тогава защо всички сме още тук нали като дойде ще ни вземе на Небето в Царството Си.** След време сменили годината на 1914г, Исус дошъл в Царството Си. Тогава защо още практикуват Господна вечеря-(причастие), след като Исус е казал правете това докато дойда?. След като Словото на много места употребява името Йехова за Отец и дори повече за Исус. След като Исус заявява; „Аз и Отец едно сме-Йоан-10;30”- тогава кой ни дава право да делим Бога ?. Святия Дух личност ли е или енергия Божия? Свидетелите на Йехова твърдят, че било енергия Божия. Нека дадем думата отново на Словото Божие – прочети Ефес. 4:30 в който се казва „и не наскърбявайте Святия Дух, в който сте запечатани за деня на изкуплението” може ли енергия да се наскърби? Иоан1;21 – 4;24 Йоан15;26 -16:13,14,- ---16;7,11-Тит;3;5,6 Ефес.1;13,14 Св.Дух-говори-Деян.21;11,обвинява Деян;5;3,4 Според-2Петр.1;21 Словото Божие е написано под Негово вдъхновение. Не слушайте какво аз ви казвам, но какво Бог казва в Своята книга. Не вярвайте сляпо никому докато не се убедите чрез Библията. Сравнявайте всичко с Нея, единствения възможен критерий. Свидетелите още твърдят и проповядват, че 3 ангели в името на Бог дошли при Авраам. Библията обаче казва, че Бог лично с два ангела посетили Авраам. Ето го и поредното доказателство- прочетете лично и сами се убедете кой казва истината, свидетелите или Библията? За справка прочети- Битие 18:1,-2, и 18:16,-26 Ето и следващото противоречие те още твърдят, че Исус бил сътворен от Бог Отец дори се осмеляват да определят времето преди около 15 милиарда г, прочетох го в една тяхна книжка. Ако Исус бе творение, Неговата жертва не би могла да плати греховете на целия свят. Въпреки, че Библията е категорична като казва, че нито едно творение не може да твори, а само Твореца или трите лица на Божеството. При сътворението Бог се обръща към останалите две лица на Божеството в

мн.число, като казва— Да направим човека по Наше подобие Ето още едно доказателство, че Святия Дух е личност, а не енергия. Исус казва на учениците кръщавайте в името на Отца Сина и Святия Дух. Възможно ли е според вас Исус да ни казва да кръщаваме в името на енергията Божия? Сега вече вярвате ли, че Святия Дух е личност, а не енергия Божия, както свидетелите на Йехова твърдят?. И още едно твърдение те казват, че Исус не бил разпънат на кръст, а на дървен стълп ами кръста не е ли пак дърво?. Нека дадем думата отново на Библията какво Тя казва. Филип.2;7-8 и 3;1 и 3;13 Римляните са ръзпъвали всички престъпници на кръст 1кор.1;18. Виждате ли колко е лесно да се замъгли разума на човека да не може да вижда истината. Затова ви умолявам в името на нашия Спасител – Христос внимавайте и нищо не приемайте за истина докато не го сверите със Библията. Аз нямам нищо против допълнителни откровения, но само ако са в пълна хармония със Словото Божие.

ПОЧИВНИЯТ ДЕН

Необходимо ли е да съблюдаваме някакъв почивен ден и кой е той? Библията говори за съботния ден, а целият християнски свят празнува друг. Защо?

В първата и втората глава на Свещеното Писание се говори за Сътворението. Бог създаде всичко за шест дни и в седмия си почина от всичките Си дела. Бог благослови и освети седмия ден (Бит. 2:2,3). Три неща тук се открояват:

Първо - при Сътворението Бог си е починал в съботния ден. Впрочем, Бог не се уморява, но по този начин Той учредява почивен ден за човечеството.

Второ - Той го е благословил, което означава, че този ден е свързан с по-особени благословения за човека, отколкото останалите седмични дни.

И трето - Бог е осветил съботния ден, т.е. отделил го е за духовните нужди на човека, за святи цели. За поклонение, святи служби и за среща с Бога (Бит. 2:3). В Битие 1 гл. не е посочено името на 7-мия ден. Евреите наричали дните така: първият ден на седмицата, вторият, третият и т. н.; шестия ден наричали "пригответелен ден", а седмия - "шабат" (евр. "почивка"). За пръв път в Библията е посочено ясно кой е

седмия ден, когато в пустинята започнала да пада манната*. Текстът за манната се намира в Изх. 16:4,5,14-31. Поради тежката робия евреите бяха занемарили празнуването на съботата, и Бог искаше те да възстановят съблюдаването и. Снабдяването с манна бе съпроводено от редица чудеса, които трябваше да ги убедят в святостта на съботата. Всеки ден имаше манна на полето, обаче в съботен ден тя липсваше. Манна, оставена през седмицата от днес за утре, се разваляше, но оставена от петък за събота, не се разваляше.

Хората трябваше да се научат да си приготвят храната за събота още от петък, защото съботата беше свят ден и в него те трябваше да си почиват. Небесната манна беше доставяна през цялата година в продължение на 40 години. През всички тези години се повтаряха три чудеса: Първо - през шестте дни, ако имаше останала храна, на другия ден тя винаги се разваляше; Второ - през другите дни, колкото и много манна да събереше някой, когато я премереше, тя никога не надхвърляше количеството, необходимо за един ден на един човек. Трето - в петък, колкото и малко манна да бе събрал някой за храна, когато я премереше, тя излизаше за два дена на човек. Приготвената храна за събота никога не се разваляше.

Пълният текст на Божията заповед за съботата намираме в Изход 20:8-11. Това е IV-та Божия заповед за спазването на събота като почивен ден. Включването на съботата в моралния закон, показва, че тя има морален, а не церемониален характер. Само десетте заповеди Бог е изговорил на всеослушание пред народа, и само тях Той лично е написал. Съботата е морален паметник на Сътворението, а неделята е наречена в Свещеното Писание "първият ден на седмицата". Ако единиците за време ден, месец, година имат астрономически основания, то седмицата има чисто библейски произход. Седмицата и съботата са мощно доказателство за Сътворението на света от един Създател. Светът се е появил не чрез саморазвитие и еволюция на материята, а Бог го е създал в едно далечно начало (Бит. 1:1).

Валидна ли е събота в Новия Завет? Да. В Мат. 5:17,18 Исус казва: "Не съм дошъл да разруша закона, но да изпълня", а в Марко 2:27 четем, че "съботата е направена за човека". Не се казва "за евреина", но за всеки човек. Прочети също евр.4,9ст.А в Исаия 56:2-7 четем, че съботата била задължителна и за чужденците, които възприемали вярата в единия и истински Бог. Исус Христос, Който е изговорил 10-те заповеди

на Синай, също така казва: "Човешкият Син е господар и на съботата" (Марко 2:28), и само Той има право да я изменя. Но Той заявява: "Не съм дошъл да разруша закона". В Мат. 24:20 Исус нарежда на учениците Си да се молят (и те тогава се молят в продължение на близо 40 години) да не бъде бягането им зиме или в съботен ден*. Трябвало е да се борят, за да спасят живота си, но и в същото време да не пропуснат срещата с Бога, понеже нашият живот зависи от Него.

Не само сега, но след като нашата грешна земя бъде освободена от греха, от грешниците и от сатана, в Новата земя пак ще продължава да се празнува съботата (Ис. 66:22,23).

АРГУМЕНТИ В ПОЛЗА НА НЕДЕЛЯТА

Привържениците на неделния ден търсят аргументи, с които да подкрепят своя възглед чрез някои пасажи от Божието Слово, в които се споменава първият ден на седмицата. Както и по-рано споменахме, денят след съботата се е наричал "първия ден на седмицата", днес го наричаме "неделя".

Ето първия текст, върху който ще се спрем - Йоан 20:19: "А вечерта на същия ден, първият на седмицата, когато вратата на стаята беше заключена поради страха от юдеите, Исус дойде, застана посред и каза им: "Мир вам!" Някои хора твърдят, че Исус и апостолите били събрани да празнуват възкресението Му. Но такова тълкуване на стиха е абсолютно несъстоятелно. Защо? Според разказа на Лука 24 гл. това събрание е било късно през нощта, и според еврейското отчитане на дните е бил вече "вторият ден на седмицата". Според Библията денят започва със залез слънце и свършва със залез слънце (Лев. 23:32 и Лука 24:29).

Евангелието на Йоан бе предназначено главно за вярващите от езически произход и затова апостолът си служи с римското отчитане на времето. Понеже за римляните денят започвал и свършвал в полунощ, Йоан пише, че тази случка е станала в първия ден на седмицата, а не във втория. За празненство на възкресението не може и да става дума, понеже апостолите не вярвали, че Христос е възкръснал, въпреки изявленията на Мария Магдалена и двамата последователи, които отивали за Емаус. Виждайки Исус (Лука 24:36-45), апостолите считат, че виждат някой дух, а не своя Учител. Той се мъчи да ги убеди, кани ги да

Го опипат, яде пред тях и чак тогава те повярвали, че е възкръснал. Как може тогава да се говори за някакво отпразнуване на възкресението? (виж Марко 16:12-14 и Лука 24:36-45)

Друг случай, който се използва като аргумент, е второто събрание на учениците, състояло се една седмица след гореописания случай - Йоан 20:26-29. Първият път Исус се яви на 11-те апостоли, но въпреки разказите на другите апостоли, Тома заяви, че няма да повярва, докато сам не Го види*. Исус се яви за втори път, за да повярва и той (Тома).

В Деян. 2:1-4 се говори за празника Петдесетница, когато се изля Св. Дух на апостолите, и те говореха чужди езици. През онази година Педесетница се паднала в първия ден на седмицата, т.е. неделя. Трите големи еврейски празници: Пасха, Педесетница и Шатроразпъване всяка година се падаха в различни дни на седмицата. Според Библията, Святия Дух се е изливал и в други дни на седмицата, но това не прави деня свят. Защо тогава Бог избра именно този ден? Тук Той използва случая, когато има най-много хора събрани в Ерусалим, за да чуят благата вест за Христа и да я разнесат по целия свят. Празникът Педесетница се падаше през месец май, който беше най-удобен за пътуване и в Ерусалим се струпваха много поклонници. И като резултат, по време на този празник в Христа повярваха 3000 души.

Да разгледаме и случая, описан в Деян. 20:7. Тук се разказва за едно събрание, което ап. Павел провежда в първия ден на седмицата, и което продължава и през нощта. На това събрание ап. Павел възкресява едно момче на име Тихик, което пада от прозореца. На това събрание вярващите взели причастие и на сутринта Павел си заминава. Честването обаче на Господната вечеря няма нищо общо с почивния ден, защото първите християни са вземали причастие (Господна вечеря) през всички дни на седмицата. 1Кор. 16:1,2. Препоръката на ап. Павел тук не само че не означава, че първият ден е празник, но напротив - доказва, че е работен ден. Понеже вярващите е трябвало да си прегледат сметките, нещо, което никой не е правел в събота - било е забранено, защото е работа.

Колос. 2:16,17 - текст, с който много се спекулира: "Никой да не ви осъжда... за нещо относно някой празник или новолуние или събота, които са сянка на онова, което ще дойде...". В Левит 23 гл. са изброени 7 церемониални годишни "съботи" на еврейския народ; всички тези

празници са имали символично значение за първото идване на Христа. Затова апостолът ги нарича "сянка". Щом Христос е дошъл, те вече нямат никаква роля за спасението. Тези "съботи" нямаха нищо общо със седмичната събота, "паметника" на сътворението. Наричаха се "съботи", защото бяха святи празници. Нека да си припомним, че еврейската дума "шабат" означава "почивка". И в края ще разгледаме текста в Откр. 1:10: "В Господния ден бях в изстъпление чрез Духа", казва ап. Йоан. В някои български преводи изразът "Господния ден" е преведен неточно с думите: "в неделя"! Неделята никога не е била Господен ден, а само съботата (виж Изх. 20:10, Ис. 58:13). В Изход 20:10 се казва: ".събота на Господа твоя Бог". В Исая: "да не вършиш своята воля в святия ден"..

Въпросът, който стои пред нас е, - в кой ден ще почивам - в деня, определен от Бог, или деня определен от хора. виж дея 4'19.

ВЯРА И РЕЛИГИЯ

Преди да представим истинската библейска вяра, нека видим що е религия. Религията - това са отношенията на човека с Бога. Има формални религии и те се изразяват във външни форми, ритуали и традиции. Правилната религия е чист и възвишен живот за слава на Бога и за доброто на всички хора. Порядъкът в природата, мъдростта и логиката, които виждаме навсякъде, ни говорят за един велик Дух, велик Разум - за Бога. Ап. Павел казва, че никой не е видял Бога, но силата Му се вижда ясно в Неговите дела (Римл. 1:20). Най-ясно обаче Бог се вижда в Словото Му - Библията, която ни посочва основния принцип на библейската и християнската религия. Бога можем да видим, да Му служим и да Го почитаме само чрез вярата.

Определението за вяра намираме в Евр. 11:1: "Вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме - убеждения за неща, които не се виждат". Две неща са подчертани тук: Първо - "убеждение за неща, които не се виждат". Има хора, които казват, че не вярват в Бога, понеже не Го виждат. Електроните, магнитните вълни, радиовълните, т.в вълни са невидими, но ние твърдо вярваме, че те съществуват, защото виждаме резултата. Без тях съвременната техника, индустрия, а и живота, са немислими. Също така и обектите на вярата са невидими, но много неща в живота и в света говорят за съществуването им; Второ - "твърда увереност за ония неща, за които се надяваме". Да се

надяваш в нещо значи да го желаеш и обичаш. Да вложиш сърце и душа в него.

В Евр. 11:6 четем за важността на вярата: "Без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които Го търсят". Вярата в Бога не е само някакво чувство, но ясно понятие за Него. Между Бога и човека се създават лични отношения - Бог е една висша, разумна и етична личност. Ап. Павел казва, че Бог "обитава в непристъпна светлина" (1Тим. 6:16), а ап. Йоан, че "никой, кога да е, не е видял Бога" (Йоан 1:18). Въпреки това, личните отношения между човека и Бога са като на един любящ Баща и един добър син.

Библията говори за нова земя, за възкресение и за вечен живот. Тях ние приемаме чрез вяра. Основание за тази вяра ни дават пророчествата на Божието слово, които са изпълнени с математична точност. На база проверените и изпълнените истини в Библията, ние изграждаме вярата си и в онези библейски изявления, които сега не могат да бъдат проверени.

Нека сега да споменем и нещо много важно - връзката между вяра и дела. В Библията се говори за два вида вяра: "жива" и "мъртва". Живата вяра е послушна на Божиата воля. Тя води живот на благотворителност и пожертвователност. Подтиква към покаяние, отказване от грехове, пороци и слабости. Има стремеж към Христоподобен живот. На мъртвата вяра з липсват всички горепосочени неща, тя се задоволява само със знание на Божиата воля, но не и с изпълнение. В своето послание ап. Яков описва "мъртвата вяра" доста картинно (Яков 2:14-17), а патриархът Ной е пример за "жива вяра" (Евр. 11:7).

Коя е правата вяра? Защо има толкова много църкви и секти? Сборът от верските принципи, теоретичната страна на вярата, трябва да се базира на Библията. Ако нямат потвърждение в Библията, тогава те са човешко учение, отречени са от Бога и от истината. Може тези разбирания да са унаследени, да са ни мили, но не може ли за тях да се каже "ПИСАНО Е", те са фалшиви и противни на Бога.

За да не изпаднат хората във фалшивото, пророк Исаия препоръчва едно златно правило: Тези, които се заемат да поучават, трябва да се базират на закона и на свидетелството на Библията, иначе,

казва Бог, "няма зазоряване за тях" (Исая 8:20). Традициите, преданията, църковни събори (решенията им) не са в съгласие с учението на Библията. На такива поборници на човешки предания, Исус Христос заяви: "Напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди" (Мат. 15:9). Няма да се заблудим, ако следваме съвета на Исус в Йоан 5:39 : "Изследвайте Писанията понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелстват за Мене".

Ако ежедневно се храним със Словото Божие, ще се убедим в истинността на Евангелието и ще се освободим от съмненията по кой път да поемем, ще имаме сили да сме послушни на Бога, а не на човеци (Римл. 10:17).

ОТГОВОРНИ ЗА СВОЯ ИЗБОР

Да си спомним въпроса, задаван от много хора: "Защо Бог не унищожил сатана, преди той да завладее земята и изобщо допусна греха да се "размножи"?". Вече казахме, Творецът е най - справедливата и толерантна личност във Всемира. Създателят на съвършени закони не може да ги нарушава. Ако Той беше унищожил Луцифер, ангелите и жителите на непадналите под греха планети щяха да останат с впечатлението, че Бог избързва за да не се окаже прав техният любим водач, "прекрасният" засеняващ херувим... Трябваше да се видят плодовете на неговите обвинения и обещания. И да се разбере "кой крив - кой прав". В противен случай Бог щеше да потвърди обвинението на дявола, че е тиранин и деспот и че без да позволи на своите творения да "вкусят" от "новия световен ред", предлаган им от претендента за всемирна власт. Той ги принуждава да се подчиняват само на Неговите закони... И тогава, и сега, сътворените от Бог същества, в това число и ние - хората, имаме пълна свобода на избор - на кого да вярваме и кого да следваме. Затова нямаме основание да обвиняваме Небесния си Баща, че не ни е предпазил от дяволската интервенция. Напротив - Той беше предупредил Адам и Ева за намеренията на сатана, но не можеше насила да ги накара да бъдат послушни. Същото е и днес: Бог нежно и грижовно ни увещава да се обърнем към Него и да поискаме помощ още преди да сме се увлекли по дяволските обещания и лъжи, но не ни принуждава. Той ни е създал със свободна воля. Нещо повече - Той уважава нашият избор, колкото и да страда заради нас. За да не бъдем

унищожени, Той пое нашето наказание - на кръста... Така ни даде надежда и бъдеще.

Чрез жертвата на Исус Христос човечеството има своя втори и последен шанс. Нито Буда, нито Мохамед, нито който и да е от известните пророци и измислените и приети богове от хората, имат власт, сила и достатъчно любов да ги спасят и да им върнат изгубеното безсмъртие и вечно щастие.

Ето защо се води тази жестока битка - и за Бога, и за дявола всяка човешка душа е безценно завоевание. Сатана се е превърнал в унищожително зло, а в него няма логика: той знае, че ще бъде победен и "терминиран" завинаги, но иска да повлече със себе си колкото може повече човешки жертви. По този начин иска да си отмъсти на Бог, загдето го изхвърлил от царството Си. Ето как Библията описва бъдещите събития: "Ангелът, който държи в ръката си ключа на бездната, т.е. - Исус Христос, ...улови змея, старовременната змия, който е дяволът и Сатана, и го върза за хиляда години, и го хвърли в бездната... И когато се свършат хилядата години Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница (опустошената от последните в човешката история катаклизми планета, които са описани подробно в Свялото Писание) и ще излезе да мами (отново) народите по четирите краища на земята... И дяволът, който ги мамеше, (после) беше хвърлен в езерото от огън и сяр..."(Откр.20:1, 2, 7, 8, 10) заедно със своите последователи.

Дяволът е много зъл и ревнив, защото човекът все още има шанс да се покае, т.е. - да промени посоката на живота си и да отиде при Бога, а той е проиграл своя.

Бог е предупредил човека какво ще стане, ако слуша и изпълнява волята Му и какво - ако откаже, но не го насилва, за да не му отнеме свободният избор, който му бе дал при сътворението и да няма човекът извинение в съдния ден, ако не се покае. Много ще се опитат да се оправдаят като казват: "Не знаеш ли Господи какъв напрегнат живот имахме?. Времето не ни достигаше да изкарваме прехраната си, а какво остава - да четем Твоето Слово, да се молим, да вършим добро за другите... да посещаваме болни в болниците да нахранваме гладните. Той тогава ще им каже: "Имахте време за спорт, ресторанти, разходки, четене на вестници и романи, кино, телевизия, компютри, кръстословици, играене на шах, табла, карти и т.н., а нямахте време за

Моето слово. Как тогава да ви причисля към моите привърженици, как да приема, че с радост сте се наричали Мои деца, щом няхахте време да чуете какво ви уча. Как да ви спася, след като във великата духовна битка сте воювали на страната на противника ми и целият ви живот е бил подчинен на неговите правила? И накрая: как да ви измия в чистата кръв на Исус Христос и да ви облека в собствената Си правда, като вие не сте приели жертвата на кръста и сте живели без капчица вяра като че ли Исус не е съществувал?! Може би, ако бяхте отворили Библията, щяхте да прочетете, че Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот”.(Йоан.3:16)

Тогава ще им посочи спасените и ще попита: “Как тези намериха време за Мен – посещаваха болни, затворници, помагаха на немощни и проповядваха спасителния план на отчаяните?”

Когато Исус беше на земята каза, че съществуват само два пътя - този на спасението(вечния живот) и този на погублението(вечната смърт), среден път няма. Или с Мен, или с този свят. И фронтвете са два - Божият и светският, т.е. - дяволският. Запитвали ли сте се някога към кой от тях принадлежите?

МОЖЕМ ЛИ ДА ИЗБЕГНЕМ ПРИРОДНИТЕ БЕДСТВИЯ?

Добър въпрос, можем ли, след като не зависи от нас и сме безсилни да се борим срещу природата? Да, ако си признаем, че сме безпомощни и потърсим Бог с цялото си сърце и Му се доверим , тогава Той ще ни спаси и от най – критичното положение, както много пъти Го е правил. Сега се обръщам към всички: “Четете Божието слово и ще разберете – Бог независимо, че е високо, Той е много близко”.Той е вътре в нас, в съвеста и в сърцето.

Всички природни бедствия и катаклизми, които ни постигат, са предупреждения за фаталния край, след който няма връщане. Те стават поради разпадането на морала, безотговорността и небрежността на човека към Божия закон.

Събудете се, осъзнайте се, покайте се и ще живеете, казва Словото. Защо принуждаваме Бог да ни наказва, а след това Го упрекваме? От тук става ясно, че неприятностите идват по наш собствен

избор поради непослушание към Твореца. Тогава уместно би било да си зададем въпроса: Ако започнем да се съобразяваме с Неговия закон и Го потърсим и послушаме с цялото си сърце, тогава ще можем ли да избегнем много неприятности, несполуки, бедствия и нещастия? Да, случаят с пророк Йона ясно ни говори, че Бог беше решил да погуби град Ниневия, но се разкая и не го стори, защото хората се покаяха и се върнаха от лошия си път. За по ясно разбиране ще посоча още един пример, ще се върнем 3500г назад в историята. Нека прочетем във 2та книга на Библията Изход как Бог благославяше своя народ евреите, които бе извел от Египет и лично Той воюваше за тях, когато Му бяха послушни и как ги наказваше когато се отклоняваха. Това не е ли добър пример,от който да се поучим и ние?. Ако се съмняваме, нищо няма да постигнем, но ако с увереност се обърнем и Го помолим като предварително повярваме, че Той може да ни помогне, тогава ще получим, каквото търсим. Той ще ни отговори на молитвата, ако е искрена и е с вяра. Нека си спомним от миналото какво бедствие постигна предпотопния свят. Изпълни ли Бог обещанието Си, че ще унищожи света с потоп, ако човек не се покае и върне от грешния си път? Защо предизвикваме Бог да ни унищожи? Той даде живота Си за да ни спаси от вината и греха, а ние не искаме и да знаем дори. На какво се дължи тази незаинтересованост не е ли липса на вяра.

До кога ще отлагаме и обръщаме гръб към Твореца и ще Го предизвикваме да ни покаже, че краят идва, хлопа на вратата. Можем ли да бъдем сигурни, че ще преживеем утрешния ден? Тогава какво чакаме – следващия катаклизъм ли?

“Сатана действа и чрез природните стихии, за да прибере своята жетва от непригответени души. Изучавал е тайните на природната лаборатория и влага цялата си сила да овладее, доколкото Бог позволява, природните елементи. Когато му бе позволено да съсипе Йов, колко бързо бяха пометени и стада, и добитък, и слуги, и къщи, и деца – в миг едно нещастие следваше друго. Бог е, Който закриля Своите творения, обгражда ги срещу злото и ги запазва от властта и силата на унищожителя. Но християнският свят е презрял закона на Йехова. Затова Господ ще осъществи обещанието Си: ще оттегли благословенията от земята и закрилящата грижа от тези, които се бунтуват срещу Неговия закон и учат и принуждават и други да вършат същото. Всички, които не са закриляни особено от Бога, са контролирани от Сатана. Той ще

облагодетелства някои, за да постигне собствените си намерения, а други ще обременени с трудности и ще ги принуждава да вярват, че Бог ги изтезвава.

Пред човешките чедра се явява като велик лекар, способен да излекува всичките им болести, а в същото време ще предизвиква болести и бедствия дотогава, докато гъсто населени градове бъдат превърнати в развалини и пустини. Точно сега той работи. В нещастни случаи и бедствия по море и суша, в големи пожари, в страхотни урагани и ужасни градушки, в бури, наводнения, циклони, вихрушки, морски приливи и земетресения, на всяко място, под различна форма и по хиляди начини той прилага своята мощ. Тези действия на Сатана ще стават все по – чести и по – гибелни.”/ “Великата борба”- Е.Вайт /

С навлизането в новото столетие светът рязко започна да се променя и ние всички сме свидетели на това. От сега нататък природните бедствия ще се увеличават все повече, казва Словото Божие, независимо от това дали вярваме или не. Защо не искаме да се осъзнаем, да признаем спасителя Христос, да Го последваме и да спечелим вечен живот?

Пред всеки жител на планетата стои дилемата: Да приеме Божията любов и Закона на Божието царство или да претърпи унищожителния удар върху Навуходоносорския колос!

ДА СКЪСАМЕ СЪС СВЕТА

Защо трябва да скъсаме със света, когато решим да последваме Исус? Той каза, че никой не може да служи на двама господари.

Ние, българите, имаме хубави и точни поговорки. Така както “не може и вълкът да е сит, и агнето - цяло”, също така не може да имаме всичките облаги на този свят и да спечелим и вечния. Разбира се, че е необходимо да се борим за нашето оцеляване. Но не трябва да се концентрираме само върху интересите към този живот, защото е временен.

“Вярвам, че думата “скъсване със света” никога не е имала по-голямо оправдание, отколкото днес. Светът е станал толкова много “църковен”, а от друга страна църквата е станала толкова светска, че едва ли могат да се различат един от друг. Разделящата линия вече е заличена до такава степен, че църкви, които някога са били огнища на

съживление, днес не са нищо друго, освен обществени центрове, над които Бог отдавна е написал думата "ихабот", т.е. славата премина."/"/
Човекът, когото Бог употребява" –Осуалд Смит/

Изглежда хората са обладани от идеята, че трябва да се смесим със света и да станем като него, за да можем да спечелим души за Божието царство. Все пак, когато някой е паднал в дълбок кладенец, никой не смята, че трябва да скочи в него, за да извади падналия. Вместо това той стои настрана от кладенеца и от там пуска стълба или въже и така го изважда. За да станем негови по сърцето Му, ние трябва да Му се посветим изцяло. За да победим, е необходимо да Му се предадем. За да живеем вечно, ние трябва да умрем духовно към този грешен и окаян свят.

БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА

Вечно актуалният въпрос, към който хората проявяват изключителен интерес, се отнася до очакванията за бъдещето на човечеството.

Какво ще стане, как ще се развият събитията? Сега вероятно си мислим, че на помощ може да ни дойде футурологията - наука за бъдещето. Но веднага трябва да кажем, че точното прогнозиране на бъдещите събития е над възможностите на човешкия интелект. Могат да се правят само предположения и догадки, в които обаче няма никаква сигурност. Тук Библията трябва да влезе в своята роля. Нейните точни пророчества я правят наистина уникална и единствено способна да отговори удовлетворително на нашия въпрос.

Чрез вдъхновеното перо на пророк Исая Бог ни се представя като Велик Прорицател на бъдещето; и не само това, но и като Велик Кормчия на човешката история. Над всичко земно стои Той и дирижира съдбините на света. За някои хора събитията изглеждат хаотични и необясними, за други - подчинени на някакви закони за развитие, за трети - зависими от волята на силни личности и народи. Но съгласно Св. Писание Бог направлява и определя окончателната развръзка на всички събития.

Ето два забележителни текста в това отношение:

"Така казва Господ, светият на Израила и неговият Създател: Допитвай се до Мене за бъдещето..." /Ис.45:11/.

"Помнете предишните неща от древността; защото аз съм Бог и няма друг...Който от началото изявявам края, от древните времена нестаналите още неща..." / Ис.46:9-10/.

Практически ние можем да се допитаме до Бога за бъдещето според първия текст, като изследваме библейските пророчества. А според втория текст Бог доказва Своето съществуване, мъдрост и мощ чрез предварително разкриване на бъдещите събития. И така, ако се интересуваме от бъдещето на света, ние трябва да се запознаем със словото Му.

Редица пророчески вериги предсказват бъдещето в различни епохи и аспекти. Но едно от най-интересните и тотални пророчества е дадено в книгата на пророк Даниил 2 глава. И то ще бъде предмет на разглеждането ни сега. Става дума за драматична история, свързана с един пророчески сън, разиграла се в двореца на древния Вавилон около 603 г. пр.Хр. Главните герои са Навуходоносор II, най-знаменитият монарх във вавилонската история, и съвсем младият пророк Даниил, юдейски пленник във Вавилон /Даниил 2:1-12/:

"И във втората година от царуването на Навуходоносор, царят видя сънища, от които духът му се смути и сънят побягна от него. Тогава царят заповяда да повикат врачовете и вражарите, омаятелите и халдейците, за да явят на царя сънищата му. И тъй те влязоха и застанаха пред царя. И царят им рече: Видях сън и духът ми се смущава да разбере съня. Тогава халдейците говориха на царя на сирийски, казвайки: Царю, да си жив до века! Кажете съня на слугите си и ние ще явим значението му. В отговор царят рече на халдейците: Указът излезе от мен; ако не ми явите съня и значението му, ще бъдете разсечени и къщите ви ще се обърнат на буница; но ако явите съня и значението му, ще получите от мен подаръци, награди и голяма чест. Явете ми прочее съня и значението му. Те отговаряйки, втори път рекоха: Нека каже царят съня на слугите си и ние ще явим значението му. В отговор царят рече: Зная добре, че искате да печелите време, понеже виждате, че това нещо излезе от мен. Обаче ако не ми явите съня, има само това решение за вас; защото сте се наговорили да говорите лъжливи и празни думи, докато се измени решението ми. Кажете ми прочее съня и аз ще узная, че можете да ми явите и значението му. Халдейците отговаряйки пред царя рекоха: Няма човек на света, който да може да яви тая царска работа, защото няма цар, господар или управител, който да е изискал

такова нещо от врач, вражар или халдеец. Това нещо, което царят изисква, е мъчно и няма друг, който би могъл да го яви пред царя, освен боговете, чието жилище не е между човеците! Затова царят се разгневи много и се разяри и заповяда да погубят всичките вавилонски мъдреци."

Една нощ Бог смущава съня на този владетел. Той сънува нещо грандиозно, но при събуждането си констатира, че е забравил подробностите. Това всява тревога в душата му, защото предчувства, че е някакво предзнаменование. Древните гледат на сънищата със страхопочитание и ги считат за откровения от боговете. Веднага са свикани при царя врачове, вражари, омаятели и халдейци. Това са различни специалисти в гадаене, врачуване и предсказване, които бяха широко разпространени в древността. Но в някои страни като Вавилон, те бяха практикувани от хората на науката. Вавилонските мъдреци бяха и учени - астрономи, математици, архитекти, инженери, лекари. Сега желанието на царя е непреклонно. Те трябва да му припомнят съня и след това да го разтълкуват. Може да ни се стори, че искането му е несправедливо, но това не е така, защото претенциите на тези мъдреци бяха, че владеят всякаква тайна. Фактически Навуходоносор не иска от тях нищо повече от предполагаемите им способности. Вавилонските учени обаче няколко пъти заявяват, че искането на царя е неправомерно и че те са безсилни да удовлетворят желанието му. Но логиката на царя в ст.9 е убедителна. Той им казва: "Кажете ми прочее съня и аз ще узная, че можете да ми явите и значението му". Защото ако тези хора познаваха съня, те биха изфабрикували такова тълкувание, че да се оправдаят както и да се развият събитията. Навуходоносор имаше само една възможност за проверка на тълкуванието. Ако му припомнеха съня, той би могъл с доверие да го приеме - Даниил 2:13-23:

"И тъй като излезе указът да се умъртвят мъдреците, потърсиха Даниила и другарите му, за да ги убият. Тогава Даниил отговори с благоразумие и мъдрост на началника на царските телохранители Ариох, който беше излязъл да убие вавилонските мъдреци. Отговаряйки, той рече на царския началник Ариох: Защо е тоя царски указ тъй прибързан? Тогава Ариох яви работата на Даниил. И Даниил влезе, и помоли царя да му даде време, за да яви на царя значението на съня. Тогава Даниил отиде в къщата си и яви това нещо на другарите си Анания, Мисаил и Азария, за да просят милост от небесния Бог досежно тая тайна, тъй

щото да не погинат Даниил и другарите му с другите вавилонски мъдреци. Тогава се откри тайната на Даниила в нощно видение..."

"На Тебе, Боже на бащите ми, благодаря и Тебе славословя, Който си ми дал мъдрост и сила, като си ми открил онова, което попросих от тебе, защото си ни открил царската работа."

Царят издава указ за умъртвяване на мъдреците. Сега на сцената се появява един младеж, който щеше да стане един от най-великите пророци на всички времена. Кой е този Даниил? Кои са другарите му? Разказът в Даниил 1-ва глава представя четирима млади евреи от царски род, доведени като пленници във Вавилон (Дан.1:17-20). Навуходоносор бил възхитен от техните способности и ги включил в кръга на мъдреците. Но сега и те трябва да бъдат екзекутирани заедно с останалите. При спешното свикване пред царя те не са присъствали по неизвестни нам причини, но указът засяга всички и е безпощаден. Даниил запазва хладнокръвие и моли царя за отсрочка, за да си помисли. Повестуването излага след това чудната опитност на четиримата еврейски младежи. В тази криза Даниил потърсва братята си по вяра и се молят цяла нощ за избавление. **Те наистина можеха да разчитат на Божията помощ, защото живееха съгласно добрите принципи на вярата, макар и заобиколени от изкушения, бяха безкомпромисни.** Тогава небесният Бог, Който е внушил знаменателния сън на Навуходоносор, разкрива съдържанието и смисъла му на Даниил под формата на видение. Благодарствената молитва на пророка е прекрасна. В стих 21 имаме истинската философия на историята: "Той изменя времената и годините, сваля царе и поставя царе". Всички управници са в края на краищата под контрола на Всемогъщия Бог - Даниил 2:24-30:

"...Царят проговаряйки, рече на Даниил... Можеш ли да ми откриеш съня, който видях, и значението му? В отговор Даниил рече на царя: Тайната, която царят изисква, не могат да явят на царя ни мъдреци, ни вражари, ни врачове, ни астролози. Но има Бог на небеса, Който открива тайни, и Той явява на цар Навуходоносор онова, що има да стане в сетните дни. Ето съня ти и това, което си видял в главата си на леглото си."

Това е драматичната среща - Даниил срещу Навуходоносор. Два свята, два мирогледа, две философии се срещат: познаване и непознаване Бога. Даниил любезно заявява на царя, че неговата земна

наука в лицето на специалистите му не може да отговори на основните проблеми на живота и да проникне в бъдещето, а само Всевишният. Пророкът обяснява, че този сън е даден на царя в отговор на неговите размишления за бъдещето на Вавилон. Навуходоносор е изумен и изпада във възторг, когато Даниил му припомня забравения сън. Ето и съдържанието на съня - Даниил 2:31-36:

"Ти, царю, си видял и ето голям образ. Този образ, който е бил велик и чийто блясък е бил превъзходен, е стоял пред тебе и изгледът му е бил страшен. Главата на тоя образ е била от чисто злато, гърдите му и мишците му от сребро, коремът му и бедрата му от мед, краката му - от желязо, нозете му - отчасти от желязо а отчасти - от кал. Ти си гледал, додето се е отсякъл камък, не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж и са станали като прах по гъмното лете; вятърът ги е отнесъл и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който е ударил образа, станал голяма планина и е изпълнил целия свят. Това е сънят и ще кажем пред царя значението му."

Един монументален човешки образ, фигура на воин, всяваща страх и ужас, конструирана от различни метали. Главата от злато, гърдите и мишците от сребро, коремът и бедрата от мед, краката от желязо, а ходилата с пръстите отчасти от желязо и отчасти от кал. И когато царят съзерцавал тази скулптура в съня си, изневиделица един камък връхлита върху нея и я строшава. В следващия миг я превръща в прах, който вятърът отвява. Пред изумения поглед на Навуходоносор образът изчезва, но камъкът остава в подножието му. Той започва да расте и покрива цялата земя. След излагането на съня следва най-съществената част на този разказ с изключително значение не толкова за Навуходоносор II, колкото за нас в съвременното - тълкуването на елементите на тази алегория - Даниил 2:37-45:

"Царю, ти си цар на царете, на когото небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава... Ти си оная златна глава. И подир тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго, трето царство от мед, което ще обладае целия свят. Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо, понеже желязото строшава и раздробява всичко, и то ще строшава и стрива, както желязото... А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грънчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде

едно разделено царство, но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото, смесено с глинена кал;... но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта. И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което няма да се разруши довека и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века. Както си видял, че камък се е отсякъл от планината не с ръце и че е разтрил желязото, медта, калта, среброто и златото, великият Бог открива на царя онова, което има да стане по-после. Сънят е истинен и тълкуванието му вярно."

Пророкът обяснява, че човешката фигура символично представя световната история и респективно главните епохи. Пророческата линия пропуска естествено страничните събития и предава развитието на историята по "главната магистрала".

Златната глава представлява вавилонската империя при Навуходоносор II (героят на съня, 605-538 г.пр.Хр.) - златният век. Завоеванията и благоустройството на Вавилон се дължат до голяма степен нему. Сам Навуходоносор пише: "От Горното море (Средиземно) до Долното море (Персийският залив)... което Мардук, моят господар ми повери, аз направих... града Вавилон пръв между всички страни и всяко човешко селище."

Херодот (ок. 484-425 пр.Хр.) и древните историци дават за Вавилон фантастично описание, което е потвърдено от археологията. Изобилно злато е било използвано за разхубавяването на града.

Даниил обаче смело заявява на царя, че и той, и държавата му един ден ще отминат и на световната сцена ще се появи друга политическа сила, символизирана със сребърните гърди. Историята потвърждава това. През 539 г.пр. Хр. Кир Персийски, знаменит пълководец, превзема Вавилон и създава Мидо-Персийската империя, която достига своя апогей при прочутия Ксеркс. Втората световна империя беше "по-долна" съгласно пророчеството не по територия, а по култура, цивилизация, лукс и великолепие. Но според пророчеството и тя щеше да залезе и да отстъпи място на друга епоха. Действително към края на 4 в.пр.Хр. на политическия небосклон изгрява ярка звезда. Това е Александър Македонски. Той наследява от баща си мощната Гръко-Македонска държава и в 3 битки - Граник (334 пр.Хр.), Исус (333 пр.Хр.)

и Арабела (331 пр.Хр.), разбива последния персийски владетел Дарий III Кодоман. Медта, с която е символизирана Александровата монархия, е метал със силен блясък, който бързо потъмнява. Колко подходящо е избран този символ в пророчеството. Със светкавични завоевания Александър Велики създава империя от Гърция и Македония до Индия, но умира в 323 г.пр.Хр. и империята му веднага се разпада на четири части, а през 148 г.пр.Хр. Македония става римска провинция.

Следва желязната Римска империя. Към 200 г.пр.Хр. започва завоеванията си след победоносна война със своя съперник Картаген. Има най-дълъг живот и е най-обширна от всички останали; във втори век сл.Хр. се простира от Британия до Ефрат.

Историкът Госен казва: "Всичко в тях беше от желязо... управлението им беше желязно, непреклонно, твърдо, съкрушаващо... Куражът им беше железен, жесток, кръвожаден... Войниците им бяха от желязо... Дисциплината им беше желязна. Тяхното иго над победените беше желязно, тежко, непоносимо... Сърцата им - железни: никога не познаваха милостта, те проливаха човешката кръв като вода." След железните крака, символизиращи Рим, следват пръстите, направени от желязо и кал. Как се изпълни това пророчество? В края на IV и началото на V век сл. Хр. Рим е в пълен морален и политически упадък. Тогава Римската империя бива наводнена от варварски племена, идващи от Централна Азия, които постепенно си я поделят и създават европейските държави - разделянето на пръстите. Както подчертава пророчеството в ст.41, 42, тези царства са се различавали по военна мощ. Империята на франките, Наполеоновата империя, Пруското кралство, Английското кралство и Австроунгария са били велики сили, а останали-те - по-слаби. Раздробяването е било безвъзвратно. Всички усилия да се обедини Европа чрез създаване на коалиции или чрез фамилни връзки между династиите са се разбивали в този божествен указ в ст.43: "но няма да се слеят един с друг". Опитите на Карл Велики, Людвиг XIV, Кайзер Вилхелм, Наполеон и др. да създадат европейска империя, са пропадали неизменно!

Стиховете 44 и 45 са от изключително значение за нас. Те ни казват, че "в дните на ония царе"- израз, който визира разделена Европа, Всевишният ще се намеси решително в работите на нашия свят и ще приключи историята. Едновременно трагична и възвишена развръзка! Бог ще установи Своето вечно владичество на земята - небесното

царство на мир и правда, за което говореше Христос. Пророчеството казва и как ще стане това, именно чрез "камък", отсечен "не с ръце". Това означава, че краят на нашия свят няма да настъпи чрез човешки и земни средства, (примерно чрез една тотална ядрена война, както някои предполагат), но чрез необикновено събитие, наречено Второто пришествие на Исус. Учението за апокалиптичния край на световната история чрез второто идване на Христос е основно учение на Библията. Той е наречен на много места в Св. Писание "камъкът". Достатъчно е да посочим 1Петр.2:4-7 и Ефес.2:20. Ще цитираме само Ефес.2:20:

"Понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Исус Христос". Разрешението на всички световни проблеми е Божието царство.

След като изслушал тълкуването, Навуходоносор бил възхитен и признал, че Даниеловият Бог е истинският. За царя изпълнението на този пророчески сън било въпрос на вяра, но за нас днес - въпрос на историческо доказателство. Покритието между пророчество и история е 25-вековно чудо - от 6-ти в.пр.Хр. (времето на Навуходоносор II) до наши дни. Защото и днес, ако историкът трябва да резюмира историята по "главната магистрала", той трябва да говори за Вавилон, Персия, Гърция, Рим и Европа, пет основни епохи.

Приключвайки тази глава нека направим два основни извода:

- Първо - пророчествата са Божественият печат на Библията. Тя е Божие Слово, а не човешко.
- Второ - ние живеем в най-тържественото време на историята, казано чрез терминологията на съня - в "пръстите на краката".

Световният часовник показва 12 без 3. Остава само падането на камъка. Отговаряйки на Навуходоносор, Бог ни разкрива бъдещето, посочва ни времето и желае да пробуди духовни интереси у нас. Ние трябва да изучаваме знаменитите библейски пророчества, защото са светлина по пътя ни. Те ни показват докъде сме стигнали и какво ни остава още да преминем. Ап. Петър подчертава това във 2 Петр.1:19: "И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети на тъмно място, догде се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви."

БЕЛЕЗИ НА ИСТИНСКАТА ЦЪРКВА

Днес ние живеем в един разделен свят. Разцеплението е проникнало и в религиозната сфера. Стоотици църковни общества, изповедания, деноминации! Ако вярващите бяха се ориентирали решително към Библията като абсолютен авторитет, разделението би изчезнало и всички християни биха дошли до пълно единство. Традиции и предания, религиозни философии и теологични спорове въвн от Библията разделят днес християнския свят.

Има само два вида християнство: истинското и всички останали: “Разбира се, че е така, ще откликнат някой това всеки го знае, защото не може да има повече от една истина.” Въпросът е “Кое е истинското?”

С две думи да ви улесня. Естествено, ще е това, което 100% се придържа към Библията и 0% към човешки традиции и църковни доктрини. Така е, но някой християни забравят, че Сатана понякога се представя като светъл ангел и казва, че има ново и допълнително откровение. Желаетелите да станат лидери веднага се хващат на въдицата му, като приемат допълнително откровение и без да го сравняват дали е в пълна хармония с Божието Слово, наивно го следват. Ето как се получават различни деноминации. На един голям казан хубаво ядене, колко боклук ще е необходимо да му се сложи, за да не става вече за консумация? Съвсем малко е достатъчно нали? Същото важи и за писанието. Всяко ново откровение не си ли пасва 100% с Библията хвърлете го на боклука, значи то не е от Бога.

Някой християни ни упрекуват затова, че освещаваме 7 ден(събота) вместо 1 ден (неделя). След като Сам Бог го е осветил не сме ли длъжни всички, като Негови последователи? Да звучи логично поне за тези, които се чувстват Негови. Сега вече мисля, че стана ясно кои са те. Колко лесно се изясни, затова приканвам всички които се чувстват Христови, нека погледнат по сериозно на това и да потърсят истината. Аз не намерих нито един стих в Библията да казва, че Бог Отец или Христос, някога е сменил съботата с неделя. Те погрешно тълкуват Кол 2:16ст, защото не знаят, че думата събота има 2 значения, както в случая тук се говори за някой празник. Евррите са имали много празници в които си почивали, а събота на еврейски означава почивка. Обаче събота от седичния цикъл е 7ия ден. Някой твърдят, че съботата е била дадена за евреите,но когато Бог е дал 7ден за почивка, тогава още не е имало

евреи. За справка прочети 1та глава от Библията- и ще се убедиш. Вярно е, че Бог наистина прикова на кръста закона, обаче кой закон Церемониалния, който се отнасяше за жертвите, празничните съботи пълнолуние шатроразпъване. Съботата е Божи вечен знак за вечния завет между Него и народа Му. Радостното съблюдаване на това свято време от вечер до вечер от залез до залез слънце, е честване на Божието творческо и искупително дело.Ето още едно доказателство кой е прав и кой не е. С това всички християни са съгласни, че декалога(10те заповеди) си остава в сила и за Новия Завет, тогава защо изхвърлят 4та заповед. „Помни казва Господ, Съботния ден за да го освещаваш”(Исх;20:8). Ако Бог беше сменил Съботата с неделя тогава нямаше ли да каже? Помни неделния ден за да го освещаваш, понеже Аз възкръснах в неделя. За справки прочети Евр.4;9 ст, където се казва ;за Божите люде остава една съботна почивка. или поне щеше да каже от сега нататък нова заповед ви давам да освещавате неделя вместо събота. Не каза ли Исус, че който пази 9 заповеди, а наруши една виновен е като нарушител на закона?. Как ще се оправдае света, като умишлено и съзнателно нарушава четвъртата заповед? Може ли според вас Бог да даде на различните вероизповедания различни почивни дни? На будистите - четвъртък, на исляма- петък, на евреите-събота, а на християните-неделя, не би ли изглеждало като анархия?

Как е възможно цял свят да е на грешна посока, а само една деноминация - на права? Да, наистина звучи невероятно, но е факт. По същата логика аз ще се осмеля да запитам света:”Как беше възможно целият предпотопен свят да е грешен, а само осем души да са прави?” Както виждаме от историята, не винаги болшинството е на прав път. Всички твърдят, че се ръководят от Библията. След като се съгласихме, че истината може да е само една, тогава съвсем логично е и деноминацията да е само една. Ако е така, тогава защо съществуват над 3000 християнски деноминации? **Защото хората си позволяват да тълкуват Библията по своему както им харесва.** Нека всеки от нас да се довери на Словото Божие за да се увенчаем с победа.

Сега възниква болезненият въпрос: Можем ли днес да се ориентираме правилно в този лабиринт и със сигурност да различим истинската църква от фалшивите? Има ли една единствена истинска църква? Тези въпроси ще бъдат предмет на настоящата глава.

Думата "църква" е основно библейско понятие и означава не сградата за богослужения, а сбора от вярващите. В Библията църквата е представена с един много характерен пророчески символ - "ЖЕНА" - 2Кор.11:2 и Откр.19:7, 8:

"Защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви сгодих с един мъж да ви представя като чиста девица на Христос." (2Кор.11. "Нека се радваме и веселим и нека отдадем Нему слава, защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила. И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите."(Откр. 19:7, 8)

В първия текст ап. Павел олицетворява коринтската църква с чиста девица. Божественият Годеник на църквата е Исус. Вторият текст говори за сватбеното тържество на Христос (Агнето). Неговата "съпруга" е облечена в чист висон, символ на моралната чистота на църквата Му. Но в Св. Писание са представени две, съвършено различни жени като символи на църквата.

Както ще видим по-нататък почитаната и морална жена е образ на истинската Христова църква, а блудницата, неморалната жена символизира отстъпилата от истината. Тези две църкви и тяхната история са описани съответно в Откр. 12 гл. и 17 гл. чрез две жени, които се различават по характер, живот и външни украшения.

Откр. 12 гл. е грациозно пророчество за историята на Божията църква от дните на Христос до последните времена. В нея ще открием първите три характеристики на истинската църква днес. А четвъртия белег ще намерим в Откр. 14 гл. И така, да прочетем Откр.12:1-6:

"И голямо знамение се яви на небето - жена облечена със слънцето, с луната под нозете ѝ и на главата ѝ корона от 12 звезди. Тя бе непразна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И яви се друго знамение на небето, и ето голям червен змей, който имаше 7 глави и 10 рога и на главите му 7 корони. И опашката му като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото ѝ щом роди. И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чадо биде грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол. И жената побягна в пустинята, гдето имаше място приготвено от Бога, за да я хранят 1260 дни." (Откр.12:1)

Ето обяснението на пророческите символи за обща ориентация. Апостол Йоан вижда една прекрасна жена в небесна обстановка. Очевидно това е едно символично видение и то се обяснява от самата Библия. Тази красива жена представлява истинската църква. Понеже в този пасаж тя е представена като раждаща Христос, а по-късно след възнесението на Христос като преследвана, тя е символ на църквата в Стария и Новия Завет. Жената е облечена със слънцето и е стъпила на луната... "Слънцето" е Божията слава, открита специално в Новия Завет. В него истината и спасителният план са очертани със слънчева яснота. Луната няма собствена светлина, а свети с отразена светлина. Тя е символ на старозаветната система от обреди и жертви, образи и пророчества, които само отразяват славата на Христос. Те бяха само "сянка" - Евр.10:1:

"Защото законът като съдържа в себе си само сянка на бъдещите добрини, а не самата същност на нещата...."

Христовият кръст хвърля дълга сянка - от Едем до Голгота. В Стария Завет истината и спасителният план са дадени "по-матово" и се нуждаят от осветлението на Новия Завет.

Църквата е стъпила върху луната и е облечена в слънцето. Старият и Новият Завет са еднакво Слово Божие, неделими един от друг. Взаимно се обясняват и допълват до пълно единство и завършеност на Божието Слово. Старият Завет без Новия е незавършен и неизяснен. Новият Завет без Стария е висящ, без основание. Никой не започва да гради дом без първо да постави основа, стария завет е именно това. Затова и великият богослов ап. Павел заявява – 2 Тим.3:16:

"Всичкото Писание е боговдъхновено..."

Тук специално подчертаваме израза "всичкото Писание". В тази чудна картина жената е увенчана с корона от 12 звезди. Короната е символ на победа. Църквата е побеждаваща и в края ще триумфира над силите на зло. Звездите в Библията са символ на видни, изтъкнати дейци и тъй като ударението е поставено върху новозаветната църква, несъмнено това са 12-те апостоли на Христос. "Родилните болки" показват силния копнеж на Божия народ през цялата старозаветна епоха да дойде Спасител.

Змеем символизира Сатана действащ чрез различни преследващи сили. Мъжкото дете очевидно е Христос и в ст.5 се говори за Неговото

възнесение. За нас сега е много важен ст.б, който комбиниран със ст.13, 14 предсказва един дълъг, тъмен период на преследване на църквата Божия след Христовото възнесение - Откр.12:13, 14:

"И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И дадох се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят за време и времена и половин време скрита от лицето на змея."

Това е познатият ни средновековен период от 1260 години на папско господство и преследване на верните Божии чада, който започва от 538 г. след Христа. "Пустинята", където трябваше да съществува истинската църква е символ на уединение, тъмнина и тежки условия за живот. Тя описва състоянието ѝ в този период, отделена от обществото, прикрита от неприятелите, лишена от официално, легално съществуване.

През Средните векове Божият народ в лицето на изолирани, тайни общества, като валдензите, богомилите, хугенотите и др. такива, беше преследван от официалната римокатолическа църква. Този тъмен период приключи съгласно пророчеството в 1798 г.

Следователно днес не можем да търсим истинската църква в лицето на католическата или православната. До 1798 г. тя е в "пустинята", лишена от официална обществена дейност, докато католическата и православна църкви са съществуващи и господстващи по това време. Това е първият (исторически) белег на истинската църква. Следващите стихове на Откровение 12 гл. минават през великата реформация и в ст.17 стигат до последните времена Откр.12:17: "Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против **останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исуса.**"

Тук "останалите" от потомството на жената представляват последната генерация верни християни и те са описани с израза: "...пазят **Божии заповеди и държат свидетелството на Исуса.**" Именно в този стих откриваме втория и третия белег на истинската църква. Но да ги поясним:

Вторият белег засяга Божия закон. Подчертава се, че църквата на остатъка издига авторитета на Божиите заповеди и ги поставя в основата на своя духовен живот. Няколко пъти в Откровението Божиите заповеди

са свързани с характеристиките на верния народ на последното време. Фактът, че остатъкът е идентифициран по такъв начин показва, че Божият морален закон ще бъде особено оспорван в борбата между змея и църквата.

Третият белег на истинската църква днес е свидетелството Иисусово. Откр.19:10 последната част: "...защото Духът на пророчеството е свидетелството Иисусово..."

Смисълът на всичко това е, че Христос свидетелства на църквата посредством пророчествата. Специалната работа на пророците е била да носят вестите на Исус. Евр.1:1:

"Бог, Който при разни частични съобщения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците."

Третият белег следователно означава, че истинската църква на последното време ще се отличава с изявлението на пророческия дар в нейната среда. Ще разбира и познава основно библейските пророчества.

И така Духът на пророчеството е един специален дар, с който Бог осенява Своя народ и го приготвя да устои в борбата с тъмните сили при тяхната последна атака.

И четвъртия белег на истинската църква днес е, че тя ще познава и проповядва тройната ангелска вест, съобщена в Откр.14:6-12. Това е естествено и логично, защото тя е последната Божия вест до човечеството.

Следователно, ако една църква днес не съблюдава Божиите непроменени заповеди, не притежава специалния Божий дар - Духа на пророчеството и не проповядва тройната ангелска вест, тя не може да бъде истинска.

Сега за съпоставка можем да хвърлим бегъл поглед върху Откр.17гл., където е представена блудницата - отпадналите църкви - Откр.17:1-6: "... Дойди ще ти покажа съдбата на голямата блудница, която седи на много води, с която блудстваха земните царе и земните жители се опиха от виното на нейното блудстване... Жената бе облечена в багреница и червено и украсена със злато... и държеше в ръката си златна чаша пълна с мръсотии и нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна, великий Вавилон майка на блудниците и на гнусотиите на земята. И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите мъченици..." Откр.17:15

показва, че тя господства над многото народи: "Каза ми още: Водите, които си видял, гдето седи блудницата са люде и множества, народи и езици."

Жената държи в ръката си златна чаша, символ на евангелието, но това е само фасада, защото тя е пълна с нечистота, т.е. фалшиви учения. Името на изневерилата на Бога църква според ст.5 е: "Тайна; великий Вавилон". То представя характера и е тайна за непосветените и неразбиращите духовните истини на Божието Слово. Този текст показва, че блудницата има свои дъщери - онези църкви, които приличат на нея в учения, живот и характер. Ст.6 говори, че тази фалшива религиозна система е избивала Исусовите мъченици.

Всички особености на описанието в Откровение 17 гл. идентифицират римокатолическата църква като Вавилон. В историческия контекст на последните времена във връзка с тройния религиозен съюз между спиритизъм, католицизъм и протестантизъм, и всички отпаднали църкви са представени с тези символи.

Сега драги читателю, предвид съдбите и наказанията, които ще сполетят този духовен Вавилон, Бог отправя сериозен апел към всички искрени християни, намиращи се в тези църкви, да ги напуснат - Откр.18:4:

"И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея люде Мои за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ."

И когато напуснат мистичния Вавилон накъде трябва да се ориентират? Отговорът е в думите на Исус - Йоан 10:16:

"И други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа, и ще чуят гласа Ми, и ще станат едно стадо с един Пастир."

Христос има само една "кошара" и това е Неговата църква, Неговият верен народ.

Когато искрените вярващи от различни деноминации схванат истината чрез Божия Дух, те ще напускат духовният Вавилон (света) и ще влизат в Христовата кошара. Този процес ще се развива и ще достигне своята кулминация в последните дни на световната история.

За да приключим тази глава трябва да подчертаем един съществен пункт във връзка с понятието църква Божия в Библията.

Някои хора мислят, че за спасението не е необходимо да се присъединят към някаква църква. Библията категорично отхвърля тази теза. Съгласно Деян.2:47 спасението на един човек може да се постигне единствено чрез "прибавяне към църквата."

"А Господ всеки ден прибавяше към **църквата** ония, които се спасяваха." (Деян.2:47). Истинската църква е била винаги обект на най-нежни грижи от Божия страна. Тя е Божията скъпоценност на земята - 1Петр.2:4, 5:

"При Когото идвайки като при жив камък, от човечите отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие като живи камъни се съграждате като духовен дом, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос."

Човекът беше свободен да избира и достатъчно добре информиран за последствията от избора си. Но едва ли е могъл да се справи с ужаса при вида на първите мъртви окървавени животни, от чиито кожи той трябваше да се облече... А как е преглътнал ужаса и болката пред бездиханното тяло на сина си Авел?... Никак, защото това не може да се "прегълтне", не може да се свикне, ... с този ужас човекът не е успял да се справи вече толкова хилядолетия... "Никак няма да умрете!"- на този шепот повярваха първите хора и... загубиха безсмъртието си... Той звучи и днес в различни редакции, но със същата лъжа и отклонява човека от последната му възможност за спасение. Ето някои от тези познати ни редакции: "Има живот след смъртта; душата живее вечно, само тялото умира; човекът участва в непрекъснат цикъл от прераждания; чрез самоусъвършенстване може да се постигне "сливане с Божествената същност"... Жалко, нали - да загърбиш ясната и единствена истина и да се хващаш за измислици, които тиражират една и съща лъжа. Още по - тъжното е, че на някои от вариантите ѝ вярват много християни. Аз не зная защо така лесно приемат такива неясни и заплетени неща като твърдението за наличието на "чистилице", например, след като в Библията за него не се говори нищо..? **Как може един вярващ в Христовата жертва да допусне, че е достатъчно да платиш за по-специална литургия и душата на умрелия ни близък човек ще напусне чистилицето и ще отиде при Бога, в рая..!? Ако ще си купуваме спасението, защо трябваше Исус да умира на кръста?** Мартин Лютер е бил най-великият реформатор за времето си и основател на протестантското движение. Като видял, че агентите на Ватикана

продават индулгенции, той решил да спре тази измама. В тях пишело, че се опрощават греховете на човека, за когото се плаща. Така Ватикана богатеела, а народът беднеел и никой не можел да спре тази корупция. Не можейки да се бори срещу църквата, Лютер решил да им предложи сделка. Поискал да купи пъкъла. Агентите се изненадали, че се явил клиент за ада, понеже всички искат да отидат в рая. Те се споразумели и църквата му продала ада и го узаконила с подпис и печат. Вземайки документа, Лютер се развикал по улиците на града: "Не купувайте индулгенции за рая, защото аз купих целия пъкъл ето документа и никого няма да пусна да влезе там. Така че искате или не, всички ще отидете в рая, тъй като аз затварям пъкъла" Така успял да спре бизнеса на църквата, с което си дело станал омразен и много търсен за да го убият. Но Бог го опазил.

Преди около 25 години, когато карах такси, ми се отдаде възможност да взема клиент - католически свещеник. Аз веднага се възползвах от възможността да го запитам откъде е влязла в католическата традиция идеята за "чистилицето". Той ми призна, че това схващане не е библейско, а е църковна доктрина. Добави още, че са го направили с цел да успокоят хората, тъй като никой не можел да спазва перфектния Божи закон. За да не се отчайват, църквата им измислила нова надежда: ако не успеят да се поправят, докато са на този свят, за по-слабите има чистилице, където след смъртта трябва да изчакат, за да станат годни за "рая". Това са тези, които не са достатъчно лоши за да отидат в "пъкъла", нито пък са толкова добри за да се възнесат директно в Небето. Дълго мислих над този разговор. и ето какво ще споделя с вас: След като Писанието не споменава никъде за **чистилице, а и свещеникът го потвърди, тогава на кого да вярваме на Божието Слово или на църковна доктрина. Този временен земен живот е изпитът, от който зависи нашето спасение. Тук става очистването и запечатването за вечността! След смъртта няма покаяние, не се заблуждавайте, защото после няма връщане.** Нека добре да помислим кой желае толкова много да ни отдели от нашия Спасител и Бог - Исус Христос? И още: след като душите на мъртвите отиват или при Бога за вечен живот, или в ада за вечни мъки, защо Христос ще идва втори път на земята? И ако при Него, в небето, са само душите, как ще живеят те заедно с възкресените при Второто пришествие с нетленни, но материални тела техни събрата? Защото "нашето гражданство е на небето" (Еф. 3:20)

“...тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни ...” (1Кор. 15:52) “Понеже Сам Господ ще слезе от небето... и мъртвите в Христос ще възкръснат”. (1Сол. 4:16) **Уместно е да се запитаме: Кога Исус отиде на небето - докато тялото Му беше още в гроба, или след като възкръсна на 40тия ден жив с нетленно тяло? Тогава защо почти всички мислят, че ще отидат на Небето след като умрът?. Защото не четът Библията, а следват сляпо църковни доктрини.**

При наличието на такива заблуди и фалшификации в света, Божията църква е пазител, съхранител и крепител на истината - 1Тим.3:15: „В случай, че закъснея, да знаеш как трябва да се обхождат хората в Божия дом, който е църква на живия Бог, стълб и подпорка на истината.” В края на световната драма Бог ще спаси Своята победоносна църква. Ние трябва да бъдем и да останем завинаги в нейните редици. В последно време всички християнски деноминации, ще се обединят под ръководството на католическата църква като се подведат, че така трябва да бъде. Ако това е вярно, защо Бог ще убива папата 2 сол.2гл от1-4стх. Понеже не четат Библията, сляпо и наивно ще последват света. Защото нямат духът на пророчеството, който да ги води и не знаят къде да отидат. Ако другите църкви имат духовната светлина, тогава защо не знаят какво ще се случи в близко бъдеще преди Исусовото пришествие тук на земята. А именно узаконяване на неделния ден за задължителна почивка, вместо Божият 7 ден събота, който Сам Той е осветил още при сътворението. Второ, прилагането на новият световен ред, чрез който ще принудят света да ги последва, а който откаже ще бъде обвинен в ерес. Ще има арести затвор отнемане на личното имущество коли, къщи магазини и т.н,един вид ще бъде по лошо от фашизма за еврейте. В книгата Откровение Йоан описва 2та звяра, 1ят е римокатолическата църква и 2ят Амерка, която ще помогне на рим, като насочи жителите на земята да последват 1ят звяр. Истинските християни, които няма да се подчинят на човешките лъжи, ще понесът сатанинския тормоз, но ще спечелят вечния живот. Това ще бъде изпита на истинските вярващи,- или(пресяването).Страхливите обаче ще отстъпят от истината за да си запазят материалните неща и тормоза, но ще изгубят вечността. Трето, което ще последва е разпадането на европейския съюз и Четвърто - последната война за ченото злато (петрола) в Близкия изток последвана от пришествието на нашият Господ Исус Христос – който, ще е последният победител в края на земната история.

БЕЛЕЗИ НА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

Последното време е предадено в Библията като "края на времето" или "последните дни" и означава епохата, която ще предхожда идването на Исус.

Нека систематично проучим белезите, които очертават картината на последното време. Един от най-интересните симптоми на съвременното е увеличеното знание, грандиозният прогрес на науката и техниката. Но това съвсем не е случайно. Преди около 2500 години пророк Даниил е записал знаменитото пророчество за последните времена: Дан.12:4:

"А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще изследват и знанието ще се умножава"

Какво предсказва това пророчеството? Че с настъпването на последната епоха, човечеството ще напредне в познанията си във всички области. Вижте сега как блестящо се изпълнява това в наши дни. От хилядолетия човечеството е ползвало впрегатния добитък за различни цели, животинската тяга. Но когато настъпи XIX в., станаха революционни изменения. Откри се парната машина и бяха построени първият влак и първият кораб. След това в 20 век двигателите с вътрешно горене родиха автомобила, бяха построени самолетите, бяха създадени реактивните двигатели. Разстоянията се "скъсиха". Физиката разбули тайните на микросвета и настъпи векът на електричеството и ядрената енергетика. Бяха конструирани радиото, телевизията, радарът, спътниците и космическите кораби. Астрономията и космонавтиката разкриха чудесата на Божията Вселена. Археологията разкопа земните пластове и потвърди древната библейска история. Генетиката откри законите на наследствеността и стабилността на биологичния вид. Кибернетиката създаде електронноизчислителната техника.

Списъкът наистина стана много дълъг, но изумителната съвременна техника и индустрия и всичко изброено са продукт на последните 100-150 години! Впрочем първият белег на последното време - увеличеното знание - е налице. Една съвсем кратка информация показва това нарастване на обема на знанието. Наличните знания са се удвоили от 1800 до 1900 г., от 1900 до 1950 г., от 1950 до 1960 г., и от 1960 до 1966 г....

Друг предвестник на края е морално-нравственото израждане на човечеството, предвидено от боговдъхновения ап.Павел и записано във

2 Тим.3:1-4: "И това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена, защото човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви."

Изброените злини са преобладавали в света още след навлизането на греха, но този текст ни казва, че злото ще достигне своята кулминация в "последните дни". Авторът подчертава, че усилните времена ще бъдат резултат на изброените лоши характерни черти. Ако сме обективни, ще признаем, че тази картина ни представя моралния лик на съвременния човек. Особено силно впечатление правят егоизмът, алчността и материализмът, поставени на първо място, липсата на почит и уважение към родителите, разводите и разбитите семейства. Престъпността постоянно расте. Един единствен американски град изброява в своя годишен доклад преди няколко години следните престъпления: 160 убийства, 976 изнасилвания, 6111 нападения за обир, 8177 тежки посегателства и над 37000 кражби. Тези данни със сигурност не се отнасят за Ню Йорк, защото убийствата през 1997 бяха стигнали над 600.

Следващият симптом на последното време, посочен в Св.Писание е неверието, скептицизмът, безбожието. Сам Исус подчертава това в Лука 18:8: "Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?" Най-вероятният отговор на Неговия въпрос е: Обстоятелствата непосредствено преди завръщането на Исус ще бъдат такива, че истинската вяра в Бога ще е на изчезване. Злото ще триумфира, духовният мрак ще се съгсти. "Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Где е обещаното Му пришествие, защото откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така както от началото на създанието!"/2Петрово3:3,4/. Осемнадесетият век сложи началото на съвременния философски материализъм и атеизъм, които достигнаха апогея си при Френската революция и бяха засилени с Дарвиновата теория за еволюцията през XIX век. Библията и религията бяха злостно критикувани. В ония времена защитата на Библията и опровергаването на критиката срещу нея бяха трудни поради ниското ниво на науката. Но днес с уточняването на много неща и с най-новите разкрития

библейската религия се оказва непоклатима истина. Въз основа на съвременната ни информация всеки довод срещу Библията може да бъде анулиран. Но неверието си остава. Формално мнозина изповядват някаква религия, но истинска християнска вяра и благочестие днес са рядкост. 2 Тимотей 3:5: "Имащи вид на благочестие, но отречени от силата му..." В политическата област Христос посочи също някои особености на последното време: Матей 24:6, 7: "И ще чуете за войни и за военни слухове, но внимавайте да се не смушавате, понеже тия неща трябва да станат; но това още не е свършекът. Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство..."

Христос говори за войни и военни слухове, за борби, конфликти и стълкновения между народите. Разбира се, войни е имало винаги, откакто свят светува, но обърнете внимание на изразните особености тук. До Първата световна война (1914-1918 г.) войните бяха изолирани локални конфликти между 2-3 държави. При липсата на средства за бърза информация известията за хода на войната някъде по света не създаваха военна психоза. Днес обаче не е така: ние бързо научаваме всички новини от целия свят. Затова Исус говори за "войни", но добавя и "военни слухове". Това е характерна особеност на нашето време. Но най-същественят аспект на този симптом е мащабът на войните в последните времена. От 1914 г. насам войните се наричат вече "световни", защото в тях участват десетки държави, групирани в коалиции. Примерно във Втората световна война участваха много държави.

Днес човечеството изтръпва пред угрозата от Трета световна война, от тотален ядрен конфликт. Когато Айнщайн е бил запитан с какви средства ще воюват хората при една Трета световна война, той е отговорил, че не знае, но че със сигурност може да назове оръжията при Четвъртата - каменни брадви!... При това страхотни са жертвите и разрушенията от съвременните войни. Според статистика, поместена във в. "Поглед" от 2 юни 1969 г., Първата световна война е взела 9 442 000 жертви, а Втората - 50 000 000 жертви. Третата която ще е и последна-Армагедон, където ще се срещнат четерите вятъра, още при първата битка ще паднат 200 милиона,-Откр.9гл,16ст, след което ще се намеси и Бог, за да довърши съдбата на този грешен и непокорен свят. Старите изолирани войни не се отразяваха върху живота на другите народи, но

днес целият свят понася тежестите на войните и надпреварата във въоръжаването.

Един друг забележителен симптом на нашето време е посочен в Яков 5:1-5: "Дойдете сега вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идат върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци.

Златото ви и среброто ви ръждясаха и ръждата им ще свидетелства против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето заплатата на работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите. Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато..."

Отново срещаме израза "последните дни", което показва, че описаната ситуация ще възникне в XIX столетие. Тук Библията се обръща с укор към богатите, за да ги порицае за извършените от тях беззакония и предрича беди и наказания за тях. Основната идея е, че богатите са трупали огромни средства за себе си, като са експлоатирали безмилостно бедните. Забележете как точно се изпълнява това пророчество в наши дни. То е записано от боговдъхновения автор преди около 2000 години и започна да действа към средата на XIX в. Успоредно с напредването на техниката и индустриализацията се оформи съсловието на богатите собственици, които концентрираха в ръцете си огромни богатства. От друга страна, големи човешки маси започнаха да се обедняват и така се формира съсловието на бедните работници. Именно този световен конфликт между труд и капитал е предсказан в нашия текст, който очертава фактически социалноикономическото състояние на света преди Второто пришествие на Исус Христос.

А какво ни казва Библията за състоянието на природата преди края на света: Лука е най-подробен: Лука 21:11, 25, 26: "И ще има големи трусове и в разни места глад и мор; ще има и ужаси, и големи знамения от небето. И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята - бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение поради бученето на морето и вълните. Човеците ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне Вселената, защото небесните сили ще се разклатят."

С няколко думи - бедствия, аномалии и катастрофи. Христос предрича големи земетресения. Едно британското научно дружество дава следната статистика за земетресенията в Света. В резюме са отбелязани само тежките: През I век - 15, през XII век - 115, през XV век - 174, през XVI век - 253, през XVII век - 378, през XIX век - 2119. В първите 30 години на XX век са регистрирани около 2 000 земетресения. В последните 2-3 десетилетия светът преживя катастрофални земетресения, които се помнят. Агадир, Скопие, Сицилия, Ташкент, Чили, Турция, Япония, Китай, Румъния остават паметни в сеизмологията.

Исус споменава и за глад в последните дни. Действително статистиките на ООН показват, че той никога в миналото не е бил такъв страшен бич за човечеството, както днес. Повече от 1,5 милиарда души страдат от хронически глад. Всяка секунда умира от недохранване един човек. През 1980 г. жертвите на глада са достигнали внушителната цифра 55 милиона.

Всеки ден научаваме от пресата и радиото за загинали хора и за материални загуби от урагани, циклони, наводнения, пожари, земетресения катастрофи. Всичко като че ли говори, че устоите на този свят вече се пукат, че той едва издържа тежестта на злините и беззаконията, че Божиите благословения постепенно се оттеглят, за да дадат място на разрушителните сили. Световната машина се чупи и сякаш ни казва: "Нещо не е в ред с този свят!" Но Св. Писание ни рисува и безгрижието, и порочната житейска философия на съвременния човек: "И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син. Хората ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и дойде потопът и ги погуби всички. Така също както стана в Лотовите дни: ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха, а в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сяра наваляха от небето и ги погубиха всички, подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви." /Лука 17:26-30/. Христос сравнява последното време с две древни епохи, именно предпотопния свят и трагедията на Содом и Гомор. Увлечени в безгрижни удоволствия и плътски наслади, печалбарство и вещомания, загубили всякакъв интерес към духовните и морални ценности, тези цивилизации били пометени от Божиите съдби.

Геологичните изследвания днес доказват този страшен воден катаклизъм от преди няколко хилядолетия, известен като всемирен потоп. Навсякъде по Земята са видими следите му - вкаменелости на

растения и животни, очевидно утаени чрез вода. По цялата планета се откриват огромни райони, покрити със седиментни скали (утаени пластове, наноси), които на някои места стигат до 5000 м дълбочина. Тук изводът на Исус е потресаващ. След като описва незавидното състояние на стария свят, Той заключава, че човечеството ще живее по същия начин преди великото събитие. Днес не е ли така? Девизът на милионите е: Яж, пий и си носи новите дрехи", "да ядем и да пием, защото утре ще умрем". Това са идеалите на съвременния човек. Малко хора днес мислят за добродетели, за целта и смисъла на човешкия живот. Хуманизмът и духовната същност на човека се губят. Груб прагматизъм и материализъм владеят в човешките отношения. Изгодата, печалбата, личният интерес, доларите еврото са най-важното. Но затова и съдбата на нашата цивилизация няма да бъде по-добра от тази на стария свят. Ако хората знаеха какви събития предстоят да се сбъднат в близко бъдеще, щяха да предпочетат смъртта още сега, за да ги избегнат. Ето как апостол Йоан ги вижда във видение, след като Божият Дух се оттегля от земята. Земята бе поместена от основите си, планините-хвърлени в морето. Видя да се изливат чашите на Божия гняв върху обитателите на земята, .видя да идват напасти, глад и смърт. Урагани, бури, торнадо, огън и наводнения, бедствия по море и суша следват непосредствено едно след друго. Тези неща все още не се случват, поради Божията благодат и милосърдие над земята. Нашият любящ баща все още ни търпи и чака да се осъзнаем и завърнем при Него за да ни спаси, но ако изпуснем срока то ще е по наша вина. Но когато Бог оттегли Своята благодат от земята, ще има такива сцени на борби каквито никой език не може да опише. Тогава виновните или –(непокорните) към Божия закон, ще прехвърлят вината си върху невинните, като ги обвинят, че Бог наказвал земните жители поради тяхната непокорност към техните църковни доктрини. В подобна ситуация се намериха и учениците на Христос. В деня на петдесетница, когато получиха Светия Дух и дързостно проповядваха спасението на грешниците чрез вяра в Христос въпреки забраната на свещениците и законниците. Не подобава ли да се покоряваме на Бога, – казва Словото от колкото на човеците? отговаряха смело те. Въпреки, че католическата църква се извени пред света, за грешките които допусна в миналото за насилието, което налагаше на християните, тя пак ще ги повтори и в бъдеще. Обявявам 500лв. награда на този, който ми покаже по истинско християнско вероучение от това на църквата на

адвентистите от 7ия ден. Като за сравнение разбира се вземем единствения възможен критерий Божието Слово- Библията. Не го казвам като предизвикателство, а като търсач на истината. Който успее да ме убеди и докаже ще ме направи свой и ще спечели 500лв, не е ли добро предложение?

Изброявайки признаците на последното време, с радост можем да посочим между тях и всесветското разпространение на добрата, евангелска вест за спасение. Сам Спасителят говори за това в Мат.24:14: "И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всички народи, и тогава ще дойде свършекът."

Под "вселена" обикновено Библията разбира нашата Земя. Това е знаменито пророчество, което изтъква, че въпреки неблагоприятната световна обстановка, несигурност, войни, страхове и бедствия Божият спасителен план ще бъде оповестен до краищата на Земята и милиони ще се спасят от този нечист свят.

XIX и XX век са блестящо потвърждение на това пророчество. От началото на миналото столетие започнаха да се основават световни библейски и мисионерски общества за разпространяване на Божието слово на всички езици и изпращане на проповедници по всички части на света. Днес целият глобус е огрян от евангелска светлина. И така, картината на последното време е завършена. Христос казва: "Като видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата." Всички предсказани симптоми са налице. Остават броени години до края.

Тогава, драги читателю, ние трябва да живеем с будна съвест и да контролираме постъпките си, за да не ни завари великият ден неподготвени. Това е и апелът на Божието слово в 1Сол.5:1-6:

"А за годините и времената, братя, няма нужда да ви се пише, защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление като болките на непразна жена и никак няма да избегнат. Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец. Защото вие всички сте синове на светлината, синове на деня... И тъй, да не спим както другите, но да бъдем будни и трезвени...", за да не бъдем изненадани и погубени в огненото езеро.

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ И КРАЯТ НА ЗЕМНАТА ИСТОРИЯ

Учението за великата развръзка на световната история чрез едно уникално събитие е кардинално учение на Библията. Стотици стихове говорят за Второто пришествие на Исус Христос.

Две големи теми са развити в Библията. Главната тема на стария Завет е, че ще дойде Месия - Спасител на човечеството, а на Новия Завет е, че Христос дойде, умря на кръста и изкупи човешкия род. Той ще дойде втори път за спасение на всички, които са Го приели. Точно тази съпоставка прави ап.Павел в Евр.9:28: "Така и Христос, като биде принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасение на ония, които Го очакват."

Той сравнява двете посещения на Божия Син на Земята. Целта на първото Му идване преди 2000 години да се справи с греховете на човечеството, като принесе Себе Си в изкупителна жертва. С този велик акт човешкият род е спасен от вечно унищожение. Проправен е светъл и сигурен път за освобождаване на всеки човек от греха и смъртта.

Целта на второто идване на Божия Син ще бъде да прибере плода на Своето дело, да премахне завинаги злото, неправдите, мизерията, и престъпленията и да установи Своето вечно владичество на мир и светли бъднини. Втори път Христос ще посети нашата планета като Велик Цар и Съдия, като славен Бог, за да постави всяко нещо на мястото му. Това е също толкова сигурно, колкото бе и първото Му идване. Неверието на безумците няма да спре хода на историята, защото тя се движи по нареждане на Твореца.

За всеки християнин е много скъпо обещанието, което сам Исус даде на учениците Си в навечерието на предаването Му. Любимият ученик на Исуса е записал това в Йоан 14:1-3:

"Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа; защото отивам да ви приготвя място. И когато отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото дете съм Аз, да бъдете и вие."

Затрогващи са словата, с които Исус утеши последователите Си, и с пределна яснота заяви, че отива да им приготви място на небето; не

физическо пространство и жилище - целият Космос е Негов - а морална годност за Божието царство, да изходатайства тяхното приемане в небесното семейство.

Какво ще представлява това събитие като факт? Как да си го представим? Обясненията на Спасителя, можем да открием в есхатологичната Му (свързана с края на света) реч, записана в Матей 24 гл., Марко 13 гл. и Лука 21 гл.

Преди да разкрие характера и истината относно това грандиозно събитие, Исус ни предупреждава за фалшификациите. Той подчертава, че в последните времена, преди Пришествието, ще се ширят неверни възгледи. Това четем в Мат.24:23-26: "Тогава ако някой ви каже: Ето тук е Христос или: Тука - не вярвайте. Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните. Ето предсказах ви. Прочее ако ви кажат: Ето в пустинята е, не излизайте; или: Ето, Той е във вътрешните стаи, не вярвайте."

Не казва ли Святото Писание, че Исус няма да слезе на тази грешна земя, защото Той ще дойде в пълната Си слава и тя би изгоряла в миг, ако Той би стъпил на нея. Затова ще остане в облаците заедно с ангелите, след което ще възкреси всички мъртви праведни. Заедно с живите праведни, които ще бъдат променени в миг, ще го посрещнат в облаците и оттам ще заминат всички заедно с Него за небето. В контекста Исус говори за края на голямата средновековна скръб на преследване и казва в ст.23: "тогава", т.е. фалшивите учения ще започнат да смущават вярващите след XVIII столетие. И действително в началото на XIX век в Америка се появява едно религиозно течение – шекерите.

Организацията на шекерите е основана от Ана Лий, англичанка, най-напред квакерка, която развива странното учение, че Христос се е възплътил в самата нея и това било второто пришествие. Днес това движение е практически угаснало.

Освен това Исус загатва и за действията на спиритизма - "вътрешните стаи". Това учение заявява, че не е необходимо никакво второ пришествие, защото духът на Христос е тук и ние можем да общуваме с Него.

Общото и същественото на всички тия заблуди е тайното пришествие на Исус. И днес много евангелски общества учат, че Христос

ще дойде невидимо и ще грабне избраните Си, за да ги отведе на небето, а останалите хора по-късно ще констатират това. Но след като разглежда неверните тези, Христос ни казва истината за Пришествието в Мат.24:27, 30, 31: "Защото както светкавицата излиза от Изток и се вижда дори до Запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Тогава ще се яви на небето знаменieto на Човешкия Син и ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идещ на небесните облаци със сила и голяма слава. Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия." Христос сравнява пришествието с ярко природно явление, което не остава скрито от никое око - светкавицата, и след това подчертава, че всички земни племена ще Го видят, идещ в небесна слава и величие. Той няма да дойде Сам, а придружен от огромен брой ангели. Цялото небе на нашата планета ще се покрие със светлина и слава. Човешкото въображение не е в състояние да си представи величието, мащаба и грандиозността на това събитие.

В материали от експедиция на Института по история на АН на СССР в Липецка област се провежда разговор с члена на адвентната църква П. Анохин. Изследователите се интересували как си представя това пришествие младият вярващ. Ето какво отговорил той:

"Пришествието на Исус Христос ще бъде примерно от Орион. Исая споменава малко за него. Първи ще Го видят нашите учени, които гледат през големи телескопи. Ще захвърлят своите тръби и няма да знаят накъде да бягат. Исус Христос ще се появи отначало като тъмно петно, идващо от съвездието Орион. И Той ще се приближи към Земята." (А.В.Белов, "Адвентизъм", Москва 1968 г.)

Нека уточним сега характеристиките на Второто пришествие. Първата особеност на това събитие е, че то ще бъде видно абсолютно от всички обитатели на нашия глобус, а не тайно и мистично. В Откр.1:7 се казва, че "ще Го види всяко око". Втората особеност на пришествието е, че то ще бъде физически реално събитие, а не духовно алегорично. Лично и буквално Христос ще дойде. Тази страна на Пришествието е посочена ясно в Деян.1:9-11:

„И като изрече това и те Го гледаха, Той се възнесе и облак Го прие от погледа им. И като се взираха към небето, когато възлизаше, ето двама човека в бели дрехи застанаха при тях, които и рекоха: Галилеяни,

защо стоите, та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето." Раздялата с апостолите бе тъжна, но ангелите заявяват, че същият Исус, Когото така добре познават, обичат и с Когото сега се разделят, ще дойде пак на Земята. Този пасаж недвусмислено показва, че ще дойде лично и буквално. Съществуват редица фалшиви теории за духовното идване на Христос. Твърди се примерно, че когато човек се покае, за него Исус идва символично. Или когато човек умре, за него пришествието на Христос е настанало. Тези възгледи нямат нищо общо с библейската истина за Второто пришествие.

Сега остава да разгледаме тук още един изключително важен въпрос, фундаментален за библейската теология. Каква ще бъде съдбата на всеки човек на Земята при идването на Господа?

Съгласно обясненията на Св. Писание в края на земната история, ознаменуван от Второто пришествие, цялата човешка раса ще бъде разделена на четири категории с различни съдби. Първата категория са мъртвите праведни - това са всички хора, живели на Земята от сътворението на човека до Второто пришествие и приключили живота си като покаяни вярващи, с уредени сметки с Бога и ближния, и окачени от небето като праведни. При славното Второ идване на Исус те ще бъдат възкресени от мъртвите за вечен, безсмъртен живот в един нов свят. Втората категория ще назовем живи праведни. Това са онези, които ще живеят като верни християни в последната генерация на човешкия род и ще посрещнат живи великото събитие. Библията ни казва, че те ще бъдат преобразени мигновено, за да получат безсмъртие и заедно с първата група ще посрещнат Спасителя. Изчерпателно обяснение на крайната съдба на праведните имаме в 1Сол.4:13-17, един от най-насърчителните текстове на Божието слово: "А не желаем, братя, да останете в неизвестност за ония, които умират, за да не скърбите както другите, които нямат надежда. Защото ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него. Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да предварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред. После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно

с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа."

Тук ап.Павел желае да утеши вярващите, които имат починали близки, със сигурната надежда на Евангелието. Той изтъква, че скръбта на христианина не трябва да е безутешна, защото при великото Пришествие Бог ще събере живи и мъртви, за да не се разделят никога вече.

Драги читателю, в този момент пишем с пълно доверие в обещанията на нашия Небесен Баща, че ние отново ще се видим с нашите скъпи близки, които смъртта жестоко ни е отнела, и никога вече няма да преживеем подобна скръб. Въз основа на Христовото възкресение първо "починалите в Исуса" ще бъдат възкресени, а след това живите Божии чада ще се присъединят към тях и тази внушителна група ще посрещне и поздрави Спасителя в атмосферата. Това ще бъде неописуемо тържество на радост и признателност. **Разсъжденията на ап.Павел недвусмислено показват, че при идването Си Христос няма да стъпи на Земята, а ще остане във въздуха на известна височина.**

Божията тръба, спомената тук и в 24 глава на Матей е символ на творческа сила, която ще събуди мъртвите за живот.

Но трябва да знаем и страшната истина за съдбата на несправедните. Третата категория са мъртвите грешни. Това са всички, които са живели и починали в грехове и престъпления. За тях четем в Откр.20:5, че при Второто пришествие ще останат в гробовете си, няма да им бъде дарен живот. Те няма да преживеят славното събитие.

"Другите мъртви не оживяха, докле не се свършиха хиляда години..." /Откр.20:5 / Четвъртата категория - живите грешни са хората на последното поколение, които никога не са отговорили на Божията милостива покана да изоставят злите си дела и да приемат Неговата благодат. Затова трябва да претърпят вечна гибел. За съдбата на живите грешници четем в Ерем.25:33: "В оня ден убитите от Господа ще лежат от единия край на земята до другия край на земята. Няма да бъдат оплакани, нито прибрани, нито погребани. Ще бъдат за тор по повърхността на земята." Те ще видят славата на Небесния Цар и ще бъдат умъртвени от нея. За унищожението на беззаконниците и непокаяните при Пришествието пише и ап.Павел във 2Сол.2:8:

"И тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата си и ще изтреби с явлението на пришествието Си." За да приключим тази глава ще добавим още два текста в края: Ис.25:9 и Откр.6:15-17:

"И в оня ден ще рекат: Ето, Тоя е наш Бог; чакахме Го и Той ще ни спаси; Тоя е Господ; Чакахме Го, ще се възрадваме и развеселим в спасението Му".

"И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?".

В първия текст се говори за радостта и тържеството на Божиите чада. Вик на победа и ликуване ще се изтръгне от гърдите им.

Вторият текст описва страха и срама, който непокорните ще изживеят, когато погледите им се срещнат с Небесния Съдия. Те са считали за унижително да се молят на Бога. Сега се обръщат към мъртвата природа да ги избави от всепроникващите очи на Божия Син. Триумфът на добрите и ужасът на злите са еднакво неописуеми!

Заслужава си да размислим сериозно в коя група бихме желали да се намерим в онзи съдбоносен час.

СИЛА ЗА ПОБЕДОНОСЕН ЖИВОТ

Поддържащата сила на Бога е върхът на християнската опитност. Аз няма да бъда удовлетворен, нито вие, докато това не стане наше собствено преживяване.

Великата застъпническа молитва на Исус, записана в Йоан 17гл. , изразява Неговия копнеж да ни даде победа. Обърнете внимание на 15ст. : „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия.“ Злото е в света. Тогава Спасителя разкрива как тази опитност може да стане наша: „Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат съвършени..."(ст. 23).

Нашият проблем е, че се опитваме да живеем прекалено близо до греха. Затова победата ни се изплъзва. Ние си играем с греха. Съзерцаваме го. Грехът ни мами. Вълнува ни. Сърцето започва да бие силно. Започваме да го поглаждаме с ръка и накрая го прегръщаме. Не е

ли това картината на нашия живот, а и на моя? Не искаме да грешим и въпреки това го правим. Защо? Защото не сме научили три важни условия за победоносен живот.

Първо, ако искаме някога да познаем радостта от победоносния живот, трябва да се научим да мразим греха. Библията казва, че Исус бе “намразил... беззаконие”(Евр. 1:9). Ако искаме да имаме успех и да не се подаваме на изкушенията, трябва да ги заобикаляме отдалеч, оставим ли ги да се доближат до нас, тогава ще бъдем безсилни да противостоим.

Освен, че трябва да се научим да мразим греха, трябва да осъзнаем, че у християнина се борят за превъзходство две естества. Затова ап. Павел каза: “Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша”. В Гал. 5:17 четем: “Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате”. Християнинът бива поставен пред един вътрешен конфликт, докато нехристиянинът сякаш се носи по течението, без да преживява видима борба.

Християнският живот не е разновидност или подобрение на старото плътско естество, а пълно преобразяване. Съществува смърт за себе си и за греха, съществува нов живот. Но това старо плътско естество не умира лесно. То трябва да бъде измъчено до смърт от глад и то всекидневно!

Всеки ден ап. Павел се срещаше с изискванията на Христос, които бяха в противоречие с неговите склонности. Всеки ден той намираше за необходимо да разпъва старото си естество. “Уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неodobрен”(1Кор.9:27).

Това не е измислен конфликт. Вие го познавате твърде добре. Днес се чувствате възторжен, всичко ви върви добре. Утре сте сломен и си казвате: “О, защо съм се родил?”. Но, приятели, Божият план за вас не е такъв! Той иска да имате победа. Желаете да вървите от победа днес към победа утре. Сега обаче си казвате: “Как може да стане това с мене?”

Нека погледнем практично на нещата. Утре сутринта вие ще се събудите, за да посрещнете новия ден и ще се запитате: “Кое от тези две естества ще управлява живота ми днес?” Бих искал да ви кажа отсега

отговора на този въпрос, но вие възразявате: “Не ме познавате! Как бихте могли да предвидите кое естество ще управлява моя живот?”. Приятелю, аз може да не ви познавам лично, но знам едно – че което естество е по-силно, то ще управлява вашия живот утре. Ако е духовното – добре. Ако е старото – жалко! Защото естеството, което ви управлява, определя и съдбата ви!

Ето я тайната! Кое естество подхранвате, то ще бъде по-силно. Чрез Божествен акт Спасителят е вложил нов живот и сила във вашата душа. Вие сте се новородили. Чрез благодатта Си Бог е направил във вас нещо, което никои друг не може да направи. Но сега идва вашата част. Вие можете или да подхранвате, или да оставите да умре от глад това ново естество. Изходът на борбата всъщност зависи от вас. Жизненоважно е да отхвърлите докрай онова, което подхранва плътта и да се отделите от него за да насочите вниманието си към духовното естество. Помнете, че по-силно ще бъде естеството, което храните. А нещата, които дават сила на едното, винаги правят да умира от глад другото.

Ако сте подхранвали и двете естества дотолкова, че да бъдат живи, сигурно сте изпитали безнадеждното отчаяние. Имали сте в живота си точно толкова Христос, колкото да създавате конфликт, но не сте Му дали достатъчно място за да ви управлява.

Приятелю мой, подхранвай духовното си естество, ако искаш да имаш стабилен и все по-успешен и плодоносен живот, изпълнен с радост и вътрешен мир!

Точно сега вероятно казвате: “Как бих могъл да подхранвам новото си естество? Как да съм сигурен, че то е достатъчно силно за да управлява моя живот?”. Както нашето тяло трябва да диша, да бъде хранено и да укрепва чрез физически упражнения, така е и с духовното естество.

Молитвата е дишането на душата. Молете се – не като по задължение или само когато сте в тревога, но разговаряйте с Бога, както бихте разговаряли с приятел. Кажете Му за вашите нужди, желания, амбиции, скърби и радости! Помнете – “не можете да Го пренатоварите, не можете да Го изморите... Поставете върху Него всичко, което смущава ума ви. Нищо не е толкова тежко за Него, че да не може да го вдигне, защото Той поддържа световите. Той управлява всички дела във

всемира. Нищо не е толкова малко за Него, че да не Му обърне внимание. Няма епизод от нашия живот, който да е толкова тъмен или неясен, та да не може да го прочете. Няма объркване, което да е така голямо, че Той да не може да се справи с него.” Ето защо молете се, молете се, молете се! И познайте радостта от интимното общение с вашия небесен Отец!

Хранете новото естество! Божието слово ви кани да го отворите. Всяка негова страница е питателна храна. Вие сте говорили на Бога, сега позволете Му Той да ви говори- чрез отворената Си Книга. Ще откриете , че обещанията на Спасителя са като листа от Дървото на живота, надвесено над този паднал свят.

Споделяйте вярата си! Най-дълбокото желание на новоизлекуваното сърце е да доведе и други при същия целителен Извор. Това споделяне е необходимо за душата, както движението за тялото.

Всеки ден се молете, всеки ден изследвайте Библията, всеки ден споделяйте! Това ще отприщи водите на живота ви. Ще даде възможност силата на живия Христос да потече безпрепятствено във вас. Сега вероятно разбирате защо сте имали възходи и падения- победа днес, а поражение утре.

Което естество подхранвате, то е по- силното и когато схванете тази проста, практична истина, ще се изненадате колко проблеми ще разреши тя.

Всеки ден от живота ни сблъсква с многобройни решения. Дрехите, които носим; книгите, които четем; телевизионните програми, които гледаме; компанията, с която общуваме; мислите, които ни занимават; грижата за нашето здраве; нещата, с които подхранваме ума си; начинът, по който прекарваме свободното си време- всичко това трябва да влезе в руслото на един християнски живот, защото от него зависи здравето на душата. Имаме нужда умът ни да бъде посветен, ръцете и нозете ни - също.

Кое естество подхранвате? Това е въпросът, който ще разреши много проблеми за добро или зло. Ще се учудите, че тази проста формула обяснява всички дребни въпроси, изглеждащи несвързани помежду си. Кое естество се подхранва, това и ще се укрепи.

Ето я победата за вас! Колко велик е този Бог, на Когото служите? Съществува опасност да спрем вниманието си единствено върху себе си като се стараем да извършим нашата част, забравяйки, че победата е дар от Бога. Моля подчертайте във вашата Библия Юда 1:24. Там четем, че Бог “може да ви пази от препъване и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава”. Вие служите на могъщия Бог. Той може да ви опази от падение днес, утре и вдругиден. Способен е да ви представи днес пред Отца “непорочни”.

Ето я тайната, разкрита в Гал.2:20: “Съразпнах се с Христа и сега не аз живея, но Христос живее в мене, а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене”. “Аз”-ът трябва да разпънем, с него не се влиза във вечността. Вместо старата ни егоистична воля, сега Христос живее в нас. Христос управлява нашата воля. Вземете чифт стари ръкавици. Те имат малка стойност сами по себе си. Нямаат живот, не могат да се похвалят със сила. Те са просто увиснали, безжизнени парчета съшит материал, очакващи ръката, която може да им даде живот и да ги направи полезни. Сами по себе си не могат да сторят нищо.

Сега нека да сложим тези ръкавици. Забележете как прилягат добре на ръцете ни. Могат да бъдат сгъвани, да се движат, да променят формата си, да се обръщат на всяка посока от ръцете ни. Могат да бъдат използвани за всякаква работа, желана от ръката. Приятелю, виждаш ли поуката? Бог иска ти и аз да бъдем точно като ръкавица на ръката Му. Ако само желаем да отдадем себе си в Неговите ръце, след това Той ще оформи и ще направи от нас това, което иска да бъдем.

Желаете ли да бъдете ръкавица на Божията ръка днес - да отдадете всичко на Него? Ако е така, мога да ви обещаю чрез авторитета на Божието слово, че ще почувствате как могъща сила завладява вашия живот. Ще започнете да живеете победоносно. Ново излъчване ще изпълни живота ви, ще дойде нова радост и мир в душата ви. И помнете: това е всекидневно, всекичасно преживяване. Момент след момент ще предавате себе си на Спасителя. Това не е еднократно преживяване в целия живот. То е постоянно отдаване на вашата воля в ръцете на Бога за да може Неговата могъща сила да оформя живота ви миг след миг всеки ден.

СИЛАТА НА УСМИВКАТА

На какво ли не е способна усмивката?! Тя отваря и най - здраво залостените врати, които понякога и "войска със сила" не може. Ако си служим често с нея, можем да сме сигурни, че в почти всичко ще имаме успех. Тя е дар Божии. Предразполага човека отсреща и в повечето случаи той реагира положително. Усмивката изразява топлотата, искреността на душата и добрите намерения. Събаря съмнения и стени на недоверие. Покорява злоба и нетърпение. Превзема и преодолява силите на егоизма. Всява доверие. Тя е една искрица от любовта, вложена в нас от Създателя. Наистина голяма сила има усмивката, стига да е искрена, от сърце. Защото има толкова фалшиви усмивки: служебни, от учтивост, прикриващи лоши чувства, усмивки, изисквани от етикета...Искрената усмивка отразява радостта, изпълваща сърцето.

Как можем да разберем коя е истинската? На помощ ще ни дойдат очите, които са прозореца на човешката душа. Ако усмивката е придружена с топлосърдечния израз на очите, ние можем да прочетем чрез тях, да погледнем дълбоко в душата, на тях се отразяват чувствата.

СИЛАТА НА ПРИЗНАНИЕТО

Психолозите казват, че най - трудното нещо за човека е да се признае за виновен. Но те твърдят и друго: това е най-ефикасното средство за намиране начин проблемите да се решат по-бързо. Да си признаеш, че си виновен, наполовина е разрешило въпроса. Това понякога изисква голямо усилие, себеотрицание, убиване на гордостта и личното "аз". Но пък е толкова важно за тези, които желаят да се спасят и приемат Христовата жертва. Бог казва на човека: "Ти нищо друго не можеш да направиш за своето спасение, освен да се признаеш за виновен и да се покаеш(да не се връщаш към предишния си начин на живот, към миналата си ценностна система, към егоизма си...). Всичко каквото е трябвало да се направи от Негова страна, Бог го е извършил. Нашият път във вярата започва след като се признаем за виновни и грешни. Бог се е погрижил чрез прощението да ни освободи от тежестта на вината. Ние имаме прекрасната възможност да заживеем като свободни и несъгрешили хора, които не желаят и не трябва да се върнат в предишното си състояние. Ето това има предвид Исус, когато ни казва: "И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни".(Йоан

8:32) Бог иска от нас да станем Негови посланици и вестители на истината.

СИЛАТА НА ТЪРПЕНИЕТО

Голям е ефектът от търпението и себевладеенето (себеобузданието) . Библията го определя като една от най - съществените добродетели на вярващия човек. Защото Бог ни е дал дух не на плахост, а на сила, любов и себевладеене.(2Тим.1:7) "...като положите всяко старание, прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта - познание, на познанието - себеобуздание, на себеобузданието - търпение, на търпението - благочестие, на благочестието - братолюбие, на братолюбието – любов".(2Петр.1:5, 6, 7) Сам Бог ни е дал Себе Си за пример: "Или презираш богатството на Неговата благодат, търпеливост и дълготърпение...?"(Римл.2:4) "Но Ти, Господи, си Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив ...и верен".(Пс.86:15) Не можем да отречем, че Небесният ни Баща е безкрайно търпелив към нашето непослушание. Ако вие сте собственик на фирма и имате работници, които не се подчиняват, крадат, чупят, лъжат и т.н.т. бихте ли ги изтърпели? Точно такива сме в очите на Бога - нарушители на Неговия закон. Но Той все още ни търпи заради голямата Си любов към нас и ни призовава: "Върнете се, синове отстъпници, ...!"(Ер.3:14). Трябва да помним, че благодатта Му, тази незаслужена милост, не е вечна. Наближава денят, в който Господ Исус ще се яви от небето с ангелите на Своята мощ, в пламтящ огън, за да даде възмездие на онези, които не признават Бога и не се покоряват на благовестието. (2Сол.1:7, 8) Дано Бог да ни даде разум за да се възползваме от Неговото търпение, да Го опознаем и да коригираме живота си.

Търпението е също така един клон от дървото на любовта. В много случаи то побеждава, вразумява, заглажда и решава редица проблеми. Добре би било, ако се въоръжим с всички християнски добродетели, без да пренебрегваме търпението. Така ще побеждаваме злото с добро и ще станем угодни деца на нашия Велик и Вечен Баща.

СИЛАТА НА ПРОЩЕНИЕТО

От всички добродетели прощението е най-трудно приложимо. Има случаи, които не можем да забравим, а още по-малко - да простим. Тогава как можем да очакваме нашият Отец да го направи?

И преди повече от 2000 години хората са имали същите проблеми. Петър, един от Христовите ученици, пита: "Господи, до колко пъти като ми съгреша брат ми, да му прощавам? До седем ли?" (Мат. 18:21) Тогава Исус му казва да прощава седемдесет пъти по седем, а при друг случай обяснява защо: "И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Вашият Отец, Който е на небесата, вашите прегрешения. Но ако вие не прощавате, то и вашият Отец, Който е на небесата, няма да прости вашите прегрешения." (Марко 11:25, 26)

Исус не само говори за прощението. Самият Той дава на света най-великия пример за истинско прощение:

"Отче, прости им, защото не знаят какво вършат." (Лука 23:24) С тази кратка молитва Спасителят се помоли Бог-Отец да прости на мъчителите и убийците Му и даде свидетелство за Божията непрестанна любов към човешкия род. Ще имаме ли сили и ние да прощаваме и да обичаме като Него?

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Тя е най-важната от всички добродетели под слънцето. Благодарение на нея светът все още съществува. Тя е заложена в основата на живота, най-големият и безценен дар Божии. Поради нея Бог се смили, даде втори шанс на падналия под грях човек и се жертва заради нас да ни изкупи от греха. "В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него." (1Йоан.4:9) Какво можем да дадем в замяна? Единствено и само нашата обич към Изкупителя ни.

Обикновено ние с охота говорим за любовта си към Исус, но ето как вижда Той нещата: "Ако Ме любите, ще пазите моите заповеди....Който има Моите заповеди и ги пази, той ме люби..." (Йоан.14:15, 21). Как да Го обикнем истински? Толкова е просто - като Го опознаем и общуваме с Него чрез Словото Му (Библията). Когато

обичаш някого, ти си готов да изпълниш всяко негово желание. Същото е и с любовта ни към Исус. “По това знаем, че сме Го познали, ако пазим заповедите Му. Но който пази словото Му, Божията любов в него наистина е свършена.”(Йоан1:3, 5)

Любовта е върхът на всички добродетели, тя е най-силното чувство и ако е истинска и всеотдайна, е готова и на саможертва, каквато беше у Спасителя. Такава трябва да е и у нас, неговите последователи. Нали знаем, че любовта дава плодове само когато е взаимна? Следователно нека следваме каквото знаем, за да се увенчаем с успех и крайна победа.

Както дървото неизбежно и спонтанно развива листа през пролетта, когато жизнените сокове започнат да се издигат по стеблото и достигнат до всяка клонка, така и християнинът, изпълнен със Светия Дух, ще ражда плода на Духа – любовта.

Исус е Бог. И както няма живот отделно от Бога, така няма и любов и добродетели без Него, защото сам Бог е любов и само Той може да я дарява, понеже е източник на истинската и безусловна любов.